

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Vollquartz, Ingeborg.; Ingeborg Vollquartz.

Gammeldags Kærlighed : Fortælling

København : E. Jespersens Forlag, 1910

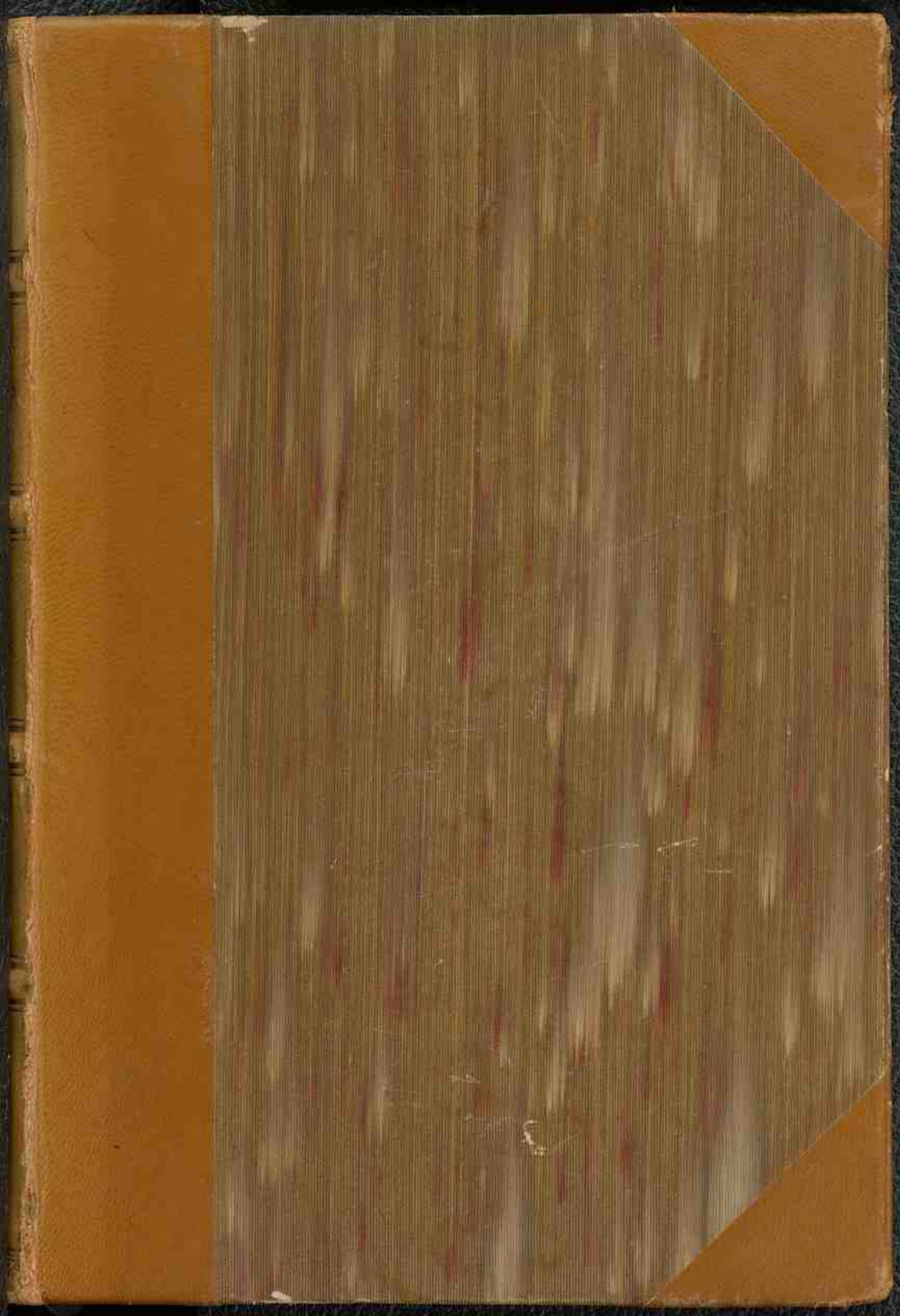
191 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

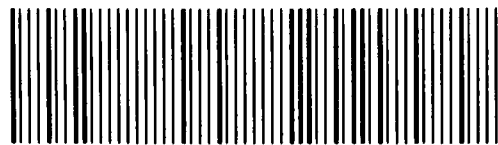
The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

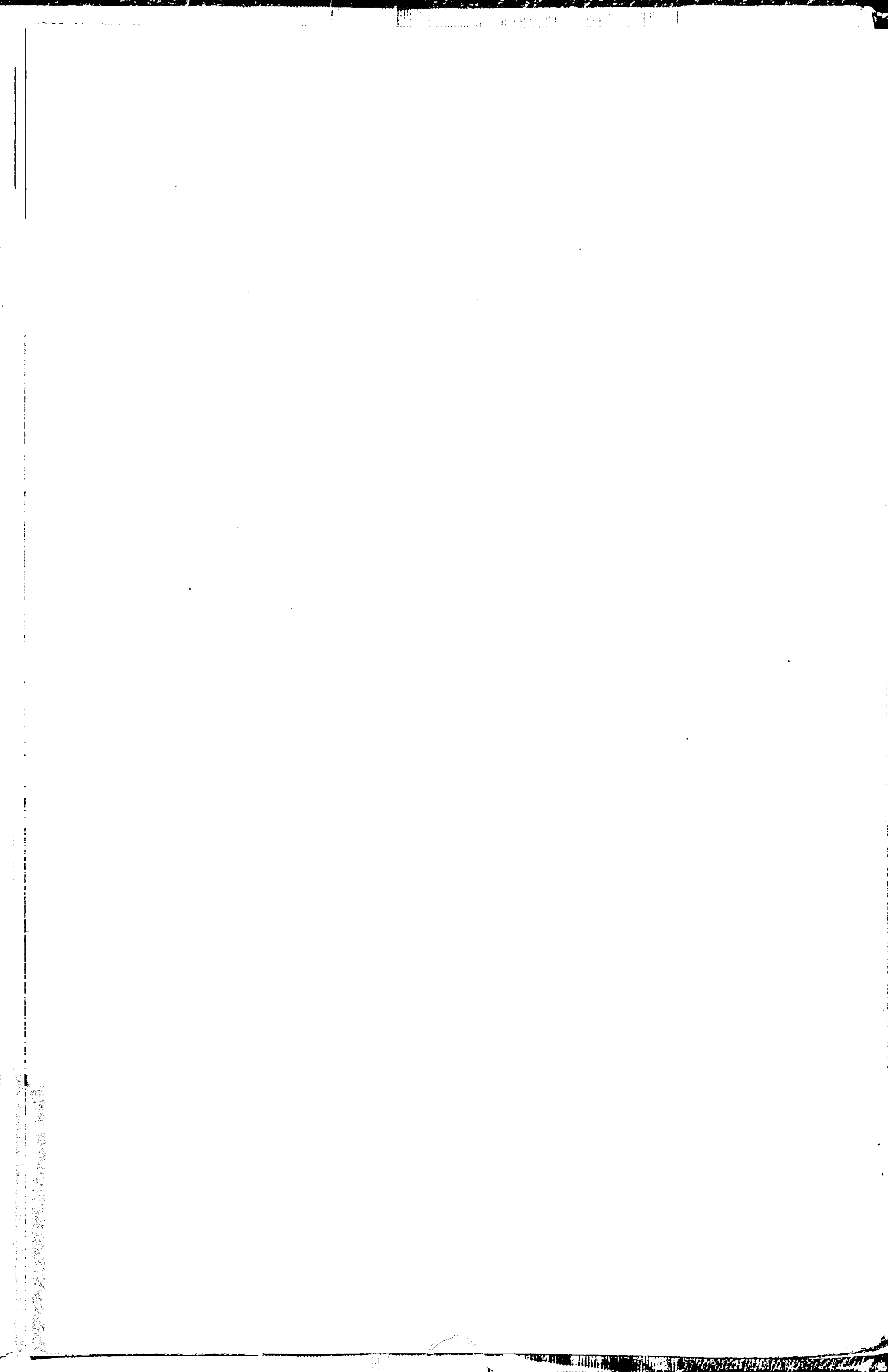
57. - 311.

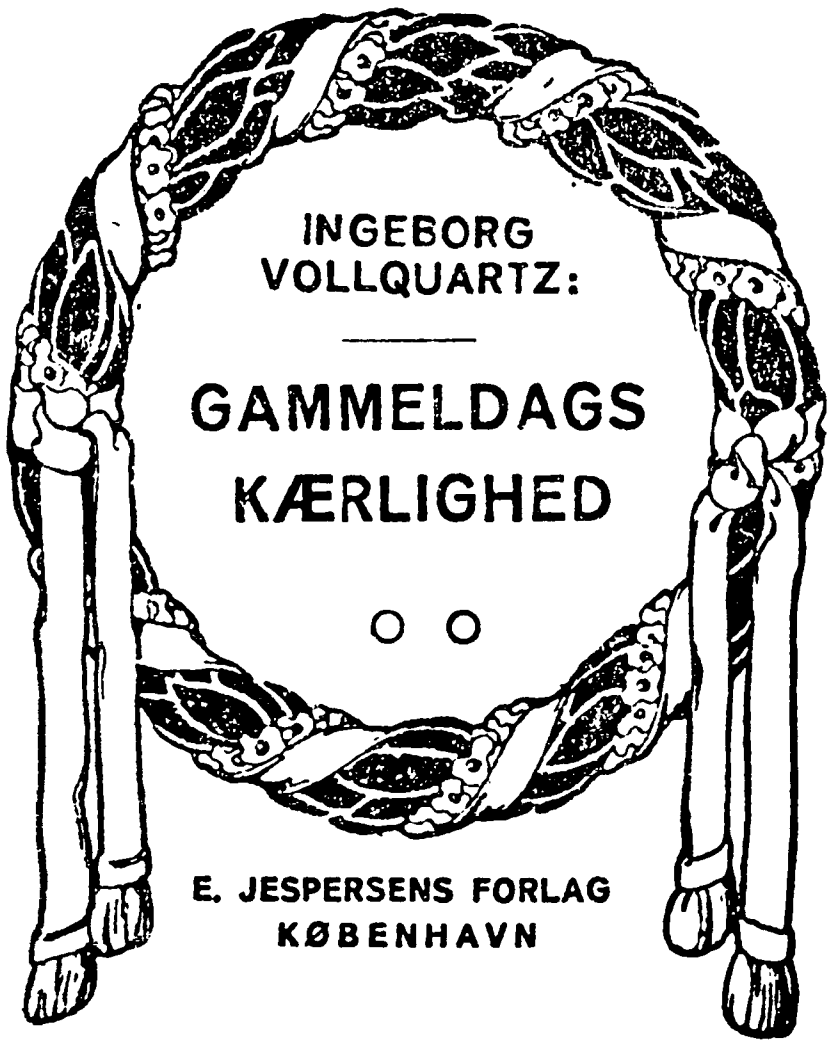

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130022039688

INGEBORG
VOLLQUARTZ:

—
GAMMELDAGS
KÆRLIGHED

○ ○

E. JESPERSENS FORLAG
KØBENHAVN

Ingeborg Vollquartz:

„Petersen“ og hendes Søstre

Forlovelser i Garnisonen

Gammeldags Kærlighed

Byens bedste Parti

Mor er ikke hjemme

„Jeg vil skilles“

Døren til Paradis

Man siger —

Hvor der er Kærlighed

Det er de andres Skyld

af Fru Ingeborg Vollquartz Bøger er
der nu trykt over

100,000 Eksemplarer

Alle ens Pris.

I Kartonomslag med Aquareltryk

— **3⁵⁰ Kr.** —

I ægte Shirtingsbind med Guldprægning

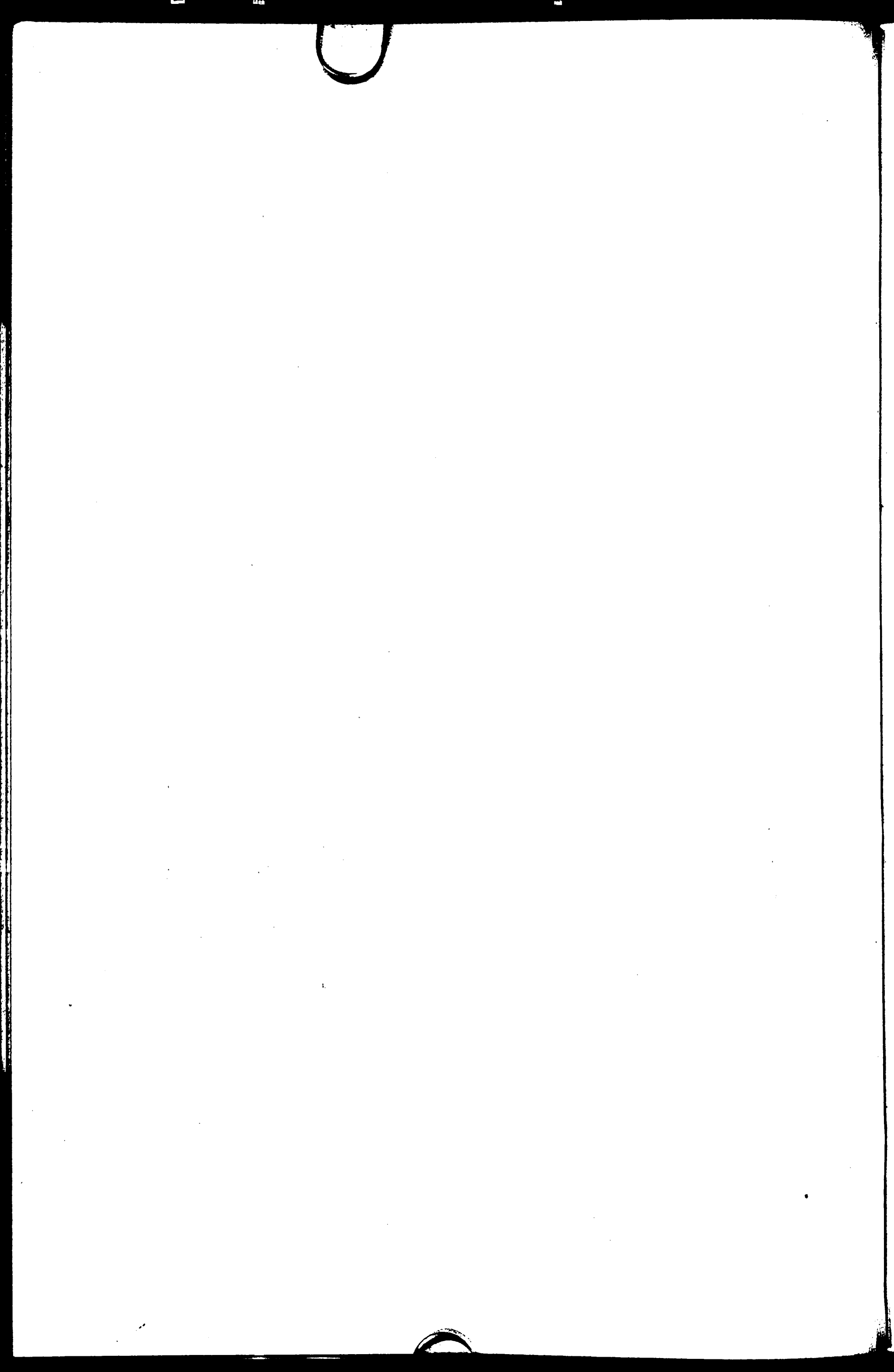
— **5 Kr.** —

INGEBORG VOLLQUARTZ

*Gammeldags
Kærlighed*

E. Jespersens Forlag.
KØBENHAVN.

INGEBORG VOLLQUARTZ

. GAMMELDAGS
KÆRLIGHED

Jan. 1983

Published 20/11 1910

*Privilege of Copyright in the United States reserved
under the Act approved march 1909 by
E. Jespersens Forlag, Copenhagen.*

INGEBORG VOLLQUARTZ

GAMMELDAGS
KÆRLIGHED

FORTÆLLING

E. JESPERSENS FORLAG
==== KØBENHAVN ====

A. Rosenbergs Bogtrykkeri - City - Passagen.

I. KAPITEL.

Der var en Stegeos i Kaptajn Huldts Køkken saa man var lige ved at kvæles.

Fru Helene Huldt stod selv henne ved Komfuret og stegte Sild med gamle sorte Handsker paa Hænderne.

„Det er for at føje Drés,“ sagde hun altid, naar nogen saa hende arbejde i Huset med Handskerne paa.

„Drés“ var Kaptajnens Kælenavn; han hed Andreas, og han var meget øm over sin Kones smukke lille Haand.

Fru Helene havde hvidt Bluseliv paa med opsmøgede Ærmer, og et stort blaatærnet Forklæde dækkede over — et Par lilla Reformbenklæder, hvorunder man saa et nydeligt Smalben og en lille fin Fod i en altfor stor

Kidskindssko med skæve Hæle. Fruen sled den yngste Datter Rindas aflagte Fodtøj, der var to Numre større end Moderens. Naar Kaptajnen havde sparet et Par Skilling sammen, var det hans Fryd, at gaa ned og købe et Par fine Støvler eller Sko Nr. 37 til sin Kone; hun tog henrykt imod dem og næste Dag gik Rinda ned og byttede dem for et Par Nr. 39.

„Herregud,“ undskyldte Fru Helene sig selv, „det er dog vigtigere med Barnets Fødder, end med mine.“

Fruen var lige kommen hjem fra Torvet, hvor hun havde købt Sildene. I den lille Garnisonsby brugte Fruerne nemlig selv at besøge deres Indkøb paa Torvet, og sparsommeligt som Fru Helene var — og maatte være, havde hun straks hængt sin pæne marineblaa Cheviotsnederdel op paa en Krog i Køkkenet, mens hun arbejdede.

„Man maa være fornuftig, Pjevs, og spare paa sine fine Klæder hjemme, naar man vil være pæn ude,“ forklarede hun til den lille 15aarige Formiddagspige, som Familien tillod sig den Luksus at holde, for at være fri for Opvask og Gulvvaske. „Der er et gammelt Ordsprog, der siger, ingen kan se min

sultne Tarm, men alle kan se min nøgne Arm', man skylder baade sig selv og andre altid at have et net Udseende — husk det, Pjevs."

„Ja, Frue,“ sagde Pigen andægtigt. — Hun beundrede sin Madmoder og elskede hende og det var ikke uden Grund. „Pjevs“ var naturligvis et Kælenavn, som Fru Helene havde givet det af sin Alder meget lille og lidt forpjuskede Pigebarn, hvis virkelige Navn var Oline. Alle Medlemmerne af Kaptajns Familie forkælede hende, og uagtet det var Aftalen, at de kun skulde have hende den halve Dag for at spare Kosten, saa gav de hende hver eneste Dag hendes smurte Aftensmad med sig hjem i Papir.

Fru Helene var en lille væver Skikkelse, der bar sine syv og fyrretyve Aar med Anstand. Hun havde venlige brune Øjne og saadan et godt Smil. Det eneste, der kunde røbe hendes Alder, var det tynde graasprængte Haar, som hun gjorde det mest mulige ud af og de mange smaa Rynker ved Øjnene. Hun havde et glimrende Helbred og et udmærket Humør. Hendes Smag var meget fantastisk, og hun elskede at flytte om paa Møblerne i sine Stuer, og derfor var der heller ikke en Stol, en Sofa eller et

Bord med hele Ben i hendes Hjem; alt rystede og rokkede, naar man rørte ved det.

„Hvor er Kaptajnen?“ spurgte hun, da Pjevs kom inde fra Spisestuen, hvor hun havde været for at dække Bord.

„Han er oppe i Haven.“

„Aa, gaa saa hen og drej Nøglen om i Køk-kendøren, Pjevs, — jeg tager de Handsker af. Det er dog for vanvittigt, at dyppe Sild i Æg og Brød med Handsker paa.“

„Jamen, Kaptajnen maa straks være her, for Klokken mangler kun et Par Minutter i 12,“ indvendte Pjevs, „og Frøken Gefion maa ogsaa straks være her.“

Det var Husets ældste Datter, der gav Undervisning i Gymnastik i Byens bedste Pige-skole.

„Det er umuligt, at Klokken kan være saa mange,“ erklærede Fruen. „Du kan jo høre, at Frøken Rinda endnu ikke er færdig med sin Musikundervisning. Prokuratorens Tvil-linger sidder jo endnu derinde og klimprer firehændigt paa den dejlige Menuet, som jeg er lige ved at blive vanvittig af at høre paa, saadan maltrakterer de den.“

Rinda var den yngste Datter, og hun gav

Musikundervisning i Hjemmet à 50 Øre Timen.
 Prokuratorens Tvillinger delte én Time to
 Gange om Ugen.

„Ja, — det er rigtigt nok,“ lo Pjevs, „men
 Tvillingerne sidder da ganske alene og spiller.
 Frøken Rinda har staaet i over 20 Minutter
 ude paa Altanen og talt med Premierløjtnant
 Vang, — han er ridende og Hesten hopper og
 danser, fordi den er gal over, at den skal staa
 stille saalænge; før da jeg var inde med Tal-
 lerknerne maatte jeg ud med et Stykke Sukker,
 at Frøken kunde give den, for at den ikke
 skulde være saa ked af det.“

„Aa, hvor det dog er vanvittig uforsigtigt
 af hende! Hun risikerer jo at miste Eleverne.
 Den Familie vil Skam have noget for deres
 Penge! Du maa straks gaa ud til hende, Pjevs,
 og sige til hende, at jeg øjeblikkelig vil tale med
 hende. Jeg kan jo ikke selv gaa derud i dette
 Kostume.“

Fru Helene begyndte at lægge Sild op paa
 et Fad og tog saa en Citron frem og skar den
 i Stykker.

„Jeg mig selv ikke længer genkender, snart
 mit Hjærte er Is, snart det brænder,“ nynnede
 hun og kom en stor Klat Magarine paa Panden,

og saa ordnede hun Brødbakken og Vandkaraflen og fo'r geskæftigt omkring i Køkkenet i de lilla Benklæder, som det tærnede Forklæde kun mangelfuldt skjulte.

Hun var lige bleven færdig med de sidste Forberedelser til Middagen, da Døren inde fra Lejligheden blev revet op og før omtalte Rinda traadte ud i Køkkenet.

Hun var en ganske køn, ung Pige paa 23 Aar med blaa, lidt urolige Øjne og lyst purret Haar. Hun saa klog ud, havde et livligt Minespil og graciøse Bevægelser. Hun var den af Søstrene, der lignede Moderen mest. —

„Mor, nu skal Du bare høre, hvad Premierløjtnant Vang fortalte.“

„Rinda, at Du ikke kan blive fornuftig!“ afbrød Moderen hende. „Nu har Du kun to Elever igen, foruden Tvillingerne; Du maa virkelig være lidt mere pligtopfyldende. Du husker nok, at Du mistede Doktorens Louis, fordi han gik hjem og fortalte, at Du omtrent hele Timen sad og saa Dig selv i Halsen.“

„Jamen Mor, det var jo den Gang, jeg troede, at jeg havde faaet Difteritis. Lad nu være at skænde, Mor, for jeg har noget vigtigt at fortælle Dig. Tænk, der skal i næste Uge være

Smørrebrød med Dans i Officersforeningens Sommerlokale. Vi maa da med Mor, Vang bad saa meget om det.“

„Vang bad om det,“ sukkede Fru Helene, „ja, det vil jeg nok tro. Nu har han danset med Geffe i omtrent to Aar og ligevidt er de kommen.“

„Ja, Mor, en Gang maa det vel blive Af-dansningsbal for dem, og saadan et Sommerbal er saa dejligt, ved Du; man kan gaa og spadserere i Haven mellem Dansene og sidde saa ugenert bag en Busk og snakke sammen. Du ved selv, at de allerfleste her i Garnisonen er bleven forlovet paa Sommerballerne.“

„Aa ja, det kan der forresten være noget i,“ indrømmede Fruen, „men Geffe og Vang har nu rigtignok danset og spadseret lidt rigeligt med hinanden. Naa — det kommer vel; saalænge der er Liv, er der Haab. Men hvad vil I tage paa til den Dans? De hvide Blondekjoler?“

„De er jo i Laser, Mor! Nej, jeg havde tænkt mig, at det vilde være saa nydeligt med ganske enkle hvide Mollskjoler. Vi kan selv sy dem. Geffe har nok saa mange Penge i Behold, og jeg kan vel faa Far til at laane mig

det Par Skilling, — han har jo Sikkerhed i mine Musikhonorarer.“

„At Du ikke skammer Dig, Rinda, for at tale om Dine Musikhonorarer, dem har Du jo allerede taget op hos Far for tre Maaneder. Om en Maaned er vi paa Pension, min Pige, det skulde Du huske paa, saa bliver her Smalhans, kan Du tro.“

„Jeg gad nok set, hvordan vi skal knibe mere end vi gør.“

„Det Ønske faar Du saamænd nok opfyldt, min Pige. Nej, vask Du Blondekjolen og gaa med den.“

„Vil Du gaa med ind at se paa den, Mor; den er baade snavset og itu, kom skal Du se.“

Rinda gik foran sin Moder ind i sit og Gefions Værelse. Det var en to Fags Stue, der vendte ud mod Haven, og alene ved at se denne Stue, kunde man gætte sig til de to Søstres forskellige Karakterer.

De havde delt Værelset imellem sig, saa hver af dem fik et Fag Vinduer.

Foran Gefions hang der nette hvide Gardiner, og hendes Seng, der saa ganske spartansk ud, var dækket af et rent hvidt Senge-

tæppe. I hendes Bogreol og paa hendes Komode var der den sirligste Orden.

Foran Rindas Vindue hang der derimod lange Gardiner, der flød henad Gulvet, og et folderigt Drapperi, som et Slags Kappe over det. De var lysegule i Farven og af et blødt Mousselinsstof, som Rinda for en billig Penge havde købt ved et Juleudsalg.

I Hjørnet ved Vinduet var der af en Pakkasse lavet et meget pænt Toiletbord, ligeledes behængt med gult Mousselin. Paa dette stod der et højt Spejl, hvis øverste Del var dækket af en mægtig kinesisk Vifte. Det saa temmelig umotiveret ud, men mere indviede vidste, at den sad der for at skjule en stor Revne i Spejlet.

I Steden for Seng stod der ud paa Gulvet en hjemmelavet Divan. Om Dagen var der kastet et saakaldt Kludetæppe over den, og for at holde dette i Stil med det øvrige Bohave havde Rinda af gule Cigarbaand broderet stiliserede Solsikker over det. Gefion havde overladt Rinda Klædeskabet, som denne i et af sine fantastiske Øjeblikke havde lakeret sort med Hattelak og bemalet med — store gule Solsikker.

„Rinda“, sagde Fru Huldt, „at Du dog ikke

holder lidt mere Orden herinde! Husk, hvad jeg skrev i min sidste Artikel til Stiftstidende, den om Jomfruburet.“

„Naa—aa —, det var det, om at en ung Piges Værelse altid var et Sindbillede paa hendes Sjæl, ja, hvis det passer Mor, saa maa der jo rigtignok se lidt underligt ud inden i mig,“ lo Rinda.

Fru Huldt lo med og gik hen mod Klædeskabet, som hun med et rask Tag aabnede.

„Aa, men pas dog paa, Mor,“ udbrød Rinda afværgende, „Døren hænger jo ganske løs — ja, tænkte jeg det ikke nok! Du slog Dig vel ikke?“

„Men Rinda dog!“ Fru Huldt stod med den løse Klædeskabsdør i sine Arme, „naar er dog den gaaet af?“

„Det var, da jeg flyttede Skabet sidste Gang. Det kan ikke taale, at man rører ved det.“

„Jamen Rinda, nu er der heller ikke en Plet i Stuen, hvor det ikke har staaet! Du er slem til at flytte om.“

„Det maa være noget, jeg har arvet efter Dig! Men lad os nu sætte den Dør op ad Væggen der foreløbig. Her ser Du Blondekjolen. Naa, hvad siger Du saa? Kan jeg gaa i den?“

Fru Huldt stod et Øjeblik med Hovedet paa skraa og maalte Kjolen med Øjnene.

„Den er slem,“ indrømmede hun, „og det er fortvivlet, for Du kan da begribe, Rinda, at vi ikke, et Par Uger før Far falder for Aldersgrænsen, kan sætte os i Udgift for nye Sommerkjoler. Der er ikke andet for, vil I med, saa maa I tage de lyse Spadserekjoler paa.“

„Og faa dem ødelagte,“ sagde Rinda hovedrystende, „nej, det nænner jeg ikke; Du ved da, Mor, hvordan en ulden Kjole kommer til at se ud, naar man har danset med den. Hvad skal vi dog gøre? Jeg vilde ogsaa gjerne se lidt luftig ud. Det er dog fortvivlet at være saa fattig!“

Fru Huldt saa sig forvirret grundende omkring. Der var ikke noget, der gjorde hende mere ondt, end naar hun ikke kunde hjælpe de to Døtre. I det hele taget, var det, at hjælpe en ligefrem Trang for Fru Helene. Hun var det mest tjenstvillige Menneske paa Jorden overfor fremmede, og hun var fuld af Omsorg for Manden, Døtrene og Hjemmet.

Hun havde en lille Bifortjeneste, som Medarbejder ved den lokale Stiftsavis, der følgende

Tidens Skik, havde faaet sig en saakaldt Dame-rubrik.

I denne skrev Fru Helene om huslige og selskabelige Anliggender og gav sine Kønsfæller Raad, Vink og Vejledning i alle Tvivlsspørgsmaal, og hun gjorde det med en Dristighed og Overlegenhed, der rent ud forbløffede. De, der ikke var naive nok til at kunne drage Nytte af hendes Belæring, morede sig over hendes Skriverier. Man skumlede vel nok i al Godmodighed lidt over hende, naar hun i en Artikel søgte at bevise, at „en gennemført Orden i Hjemmet var en nødvendig Basis for en økonomisk Husførelse,“ thi med alle Fru Helenes Dyder, var det en iøjnefaldende Kendsgerning, at Økonomi og Orden var noget, hun ikke selv havde megen Forstand paa.

Men trak man end nu og da lidt paa Smilebaandet overfor hendes litterære Virksomhed, saa undte man hende dog af ganske Hjærte den haardt tiltrængte Ekstraskilling, som den forøgede Familiens Budget med.

„Ja, Mor,“ vedblev Rinda, „kom nu med et af Dine bekendte gode Raad. Du der fylder Stiftstidende med belærende Anvisninger, Du der har Hjælp for Alting, ligefra hvordan man

skal tage Rustpletter af, til hvordan man skal lave god Sauce af ingenting, kan Du nu ikke finde ud af, hvordan en fattig og omtrent nøgen ung Pige skal bære sig ad med at faa en Kjole til et Sommerbal? Der bemærkes udtrykkeligt, at der ikke er noget gammelt at tage af.“

„Der er ikke noget gammelt at lave noget af,“ gentog Fru Huldt helt bedrøvet og saa sig bekymret omkring, da Ansigtet paa en Gang blev ganske straalende; „jamen, det er der jo, det er der jo,“ udbrød hun jublende. „Aa, det vil blive en henrivende Kjole og vanvittig billig! Søde Rinda, vi tager Gardinerne der, — Dine gule Gardiner!“

Rinda saa maalløs paa Moderen og fo'r saa hen og befølte og bekiggede Gardinerne.

„Ja, Du siger noget! Med lidt Blondestof i Halsen, Halværmer, let bluset Liv og gult Silkebælte vil det ligefrem blive en nydelig Kjole! Jeg tager Gardinerne ned med det samme, vadsker dem i Eftermiddag og stryger dem i Morgen. Mor, Du er vanvittig dygtig — ligefrem genial.“

Rinda var allerede i Færd med at flaa Gardinerne ned.

„Hvad er der nu paa Færde?“ lød det

henne fra Døren og Husets ældste Datter, Gefion, traadte ind.

Hun var i en marineblaa Sirtses Kjole med hvide Prikker og havde en lille beskeden engelsk Hat paa Hovedet.

Hun var høj, slank og førte sig smukt med en vis dameagtig Ynde. Hun var egentlig ikke nogen Skønhed, men hun havde et saa elskværdigt og indtagende Ansigt, at alle straks syntes om hende. Hun havde blond Haar ligesom Søsteren og klare blaa Øjne, der dog var meget blidere hos hende, end hos Rinda. Hun var ikke meget talende, men hun kunde paa den sødeste Maade af Verden lytte til andre Menneskers Snak; hun var fin og behersket og der var noget velgørende ved at være i Selskab med hende.

„Kom hellere her hen og hjælp mig,“ sagde Rinda forpustet, „jeg skal have en Kjole af Gardinerne her til Sommerballet i Officersforeningen. Er det ikke en glimrende Ide? Det er naturligvis Mors.“

„Naa, — jeg troede saamænd, at Du igen skulde til at flytte rundt, — her ser saa underligt ud.“

Gefion pegede hen paa Skabsdøren.

„Aa, den sidder meget godt fast, naar man laaser Døren og passer paa ikke at røre for meget ved den. Lad mig nu bare faa Gardinet ned; der er ingen Tid at spille. Ballet skal være i næste Uge.“

„Ja, næste Onsdag,“ sagde Gefion og tog sin Hat af.

„Har Du ogsaa talt med Vang?“ spurgte Fru Huldt, der stod og tumlede med Skabsdøren.

„Ja, Mor, det kan Du da begribe, siden hun kommer hele 20 Minutter over Tiden. Gefion, hvert eneste Menneske i Byen tror, at Du allerede er hemmelig forlovet med ham.“

„Mor, lad mig hjælpe,“ sagde Gefion mens hun gik hen til Moderen og ganske ignorerede Søsterens Insinuation. „Han fortalte forresten, Mor, at Oberstløjtnant Bernhardt var død i Gaar af en Blodforgiftning. Han var kun syg i to Dage. Er det ikke frygteligt, at tænke sig?“

„Men Gefion, — Barn, — det siger Du først nu!“ kom det næsten med et Skrig fra Fru Helene, idet hun ganske ligeglad smed Skabsdøren paa Divanen. „Oberstløjtnant Bernhardt er død! Der er en Bataillonsplads ledig! Aa, Børn, der kan I se, hvor god en Mand Vor-

herre er! — Aa — jeg mener naturligvis ikke, at det var godt af ham at lade den stakkels Bernhardt dø, det maa være grusomt for den arme Kone, men jeg kender hende jo ikke, og jeg vil saa nødig tænke paa hende nu. Det maa jo da forresten have været en let Død, — der er saa mange, der ligger og pines længe! — Nej, det jeg jubler over, er jo at Vorherre dog magede det saadan, at Drés ikke blev sprunget forbi! Aa, — jeg maa ud og have min Nederdel paa og Du, Gefion, maa gaa op og hente Din Far, men sig ikke noget til ham; jeg vil selv fortælle ham Nyheden. Jeg vil selv overraske ham. For dette her er en Overraskelse.“

Fru Helene havde under denne Strøm af Ord, hentet sin Nederdel i Køkkenet og taget den paa, og Rinda havde sluppet det halvt nedrevne Gardin og løb frem og tilbage med Moderen for at høre nyt.

„Jamen Mor, tror Du da, at Far faar den Bataillon?“

„Ja, Far staar for Tur, og de kan umuligt forbigaa ham, saa dygtig som Drés er. Det vilde jo være vanvittigt, om de gjorde det. Desuden har Regimentschefen sagt til mig, at Far selvfølgelig havde faaet Bataillon, hvis der

havde været en ledig, og nu er den der. Er det ikke vanvittig dejligt? Ja, vi kommer til at flytte til en anden Garnison, men hvad, — det er jo belærende at se nye Forhold og man kan ogsaa blive ked af at trampe rundt paa det samme Sted i en Menneskealder. Aa, Rinda, det var da en uventet Lykke! Lad Du nu bare det Gardin hænge min Pige, nu skal Du nok faa Kjole og mere til. Nu bliver der jo Raad til det. Herregud, lille Pjevs,“ nu var Fruen ude i Køkkenet igen, „at vi skulde have saa tarvelig en Middag — stegte Sild, paa saadan en Højtidsdag!“

„Har Fruen vundet i Lotteriet?“ spurgte Pjevs helt højtidelig tilmode over den bevægede Stemning hendes Herskab pludselig var kommen i.

„Ja, Pjevs, det kan man saamænd godt kalde det.“

„Er det en stor Gevinst?“

„Ja, en af de allerstørste,“ lo Fru Helene og brusede ind i Spisestuen med Sildene. „Rinda vi vil alligevel have lidt Fest i Dag; lige efter Middag sender vi Bud til Ebba og til Fru Berger her nedenunder; den lille søde Kone, kan Gefion gaa ned og bede herop.“

„Mon det kan nytte noget, Mor,“ sagde Rinda. — „Fru Berger har set saa bedrøvet ud i den sidste Tid; hun sørger saadan over sin lille Drengs Død.“ —

„Saa har hun netop godt af, at blive lidt opmuntret,“ mente Fru Helene; „hun sidder ogsaa saa ene, den lille Fru Vitta Marie, nu Manden har Rekrutter. Jo — jeg sender Gefion derned efter Middag; de kan saa godt sammen de to. Og lidt Fest maa vi have; det er altfor utaaleligt, at sidde ganske alene, naar man er saa sindsbevæget.“

„Der er Far og Gefion,“ raabte Rinda.

En midaldrende mager og lidt graasprængt Herre, i en slidt Uniformsfrakke med Kaptajnsdistinktioner, traadte ind lige efter Gefion. Han havde ganske lyseblaa Øjne, der lyste af Ærlighed og Godmodighed. Gefion lignede sin Fader; der var den samme fine, behagelige Ro over ham, som over Datteren. Han var nær de 52, men han saa spænstig og ungdommelig ud. Han havde et mildt, lidt vemodigt Smil, som klædte ham saa godt og han smilte ofte, maaske for at dække over, at han var saa lidt talende. Han var ualmindelig afholdt i Garnisonen, fordi han var saa ligetil,

saa bundhæderlig og en af de faa Officerer, hos hvem det skønne Ord Kammeratskab, ikke blot var en Frase.

„Aa Drés,“ udbrød Fru Huldt, saasnart hun saa ham, „der er hændt noget — — noget meget glædeligt! Der er bleven en Bataillonsplads ledig — og nu bliver Du alligevel — i aller — aller sidste Øjeblik — Oberstløjtnant, — er det ikke vanvittig dejligt?“

II. KAPITEL.

Derne-e i Dalen en fatti Hytte laa. Te var maj te skønneste, som jæ i Verten saa. Ter stod en Bænk i Haven, ter sad vi to en Gang, Aa svor hinanden Troskav, mæns Nattergalen sang.

Vitta Marie rystede paa Hovedet og smilte bittert.

Herregud, Petrine var ikke kommen længere endnu, og hun havde dog været forlovet tre Gange i det ene Aar hun havde tjent hos dem, saa man skulde dog tro, at hun havde lidt Erfaring!

Naa, gift havde hun jo aldrig været. Hun sang om en „fattig Hytte“, og „trofast Kærlighed“. Jo vist! Hun skulde bare vide, hvor svært det var for to Mennesker, at holde trofast af hinanden i en fire Værelses Lejlighed end sige i en Hytte! —

Det var forresten meget udannet af Petrine, at hun sang, saa det kunde høres ind

i Lejligheden, men det var ogsaa en af de Ulemper, der fulgte med at, man ikke havde Raad til at holde en rigtig velopdragen og net Tjenestepige!

Petrine blev ved at synge. Hvem skulde nu tro, at hun var saadan en Idealist!

Fru Vitta rejste sig op fra Skrivebordet, hvor hun sad og gjorde sit Husholdningsregnskab op, og gik hen og lukkede Døren op til Køkkenentreen.

„Aa, Petrine, vil De ikke lade være at synge, jeg er ved at gøre mit Regnskab op.“

„Gudbevares, jeg skal saamænd ikke forstørre Fruen i Regnskabet,“ lød det rappe Svar.

Vitta Marie trak Hovedet til sig og satte sig, rød i Kinderne, tilbage til Skrivebordet.

Hun havde godt hørt det næsvise Snøft, hvormed Petrine sluttede. Ja, Petrine vidste selvfølgelig god Besked med, hvor svært det var for hende at faa Husholdningspengene til at slaa til og Regnskabet til at stemme. Det kunde jo ikke undgaaes i saadant et lille Hjem!

Og naar hun selv helt inde i Dagligstuen følte sig generet af Petrines Sang i Køkkenet, saa var det jo let at regne ud, at Petrine ogsaa ude i sit Domæne tydelig havde kunnet nyde godt af hendes og Niels' smaa Skærmydsler.

Smaa Skærmydsler. —

Vitta Marie trak Munden bittert ned. Nej i den sidste Tid kunde man saamænd godt kalde det rigtige store Skænderier.

Ja, hvor var det grimt og tarveligt!

Og hvor over kom de?

Ja, det var ikke til at fatte!

Det var altid rene Bagateller, der gav Anledning, og inden de rigtig vidste af det, havde det ene Ord taget det andet og de havde sagt hinanden en Mængde Ubehageligheder.

Hvem skulde have troet det for to Aar siden om hende og Niels! At de nogensinde skulde komme til at veksle et ondt Ord med hinanden, saa forelskede som de begge havde været.

Ja, Forlovelsestiden og det første Aar havde jo ogsaa været som et rent Eventyr.

Og hvordan, hvordan var dog alt det onde og stygge kommen imellem dem?

Jo, — Vitta Marie vidste det nok!

Det var bare fordi, de havde for faa Penge!

Hun blev helt rød i Hovedet. Det var jo en frygtelig Skam at tænke sig, at noget saa lumpent som Pengemangel skulde kunne ødelægge to Menneskers Lykke!

„Naar Krybben er tom, bides Hestene.“

Hun havde altid syntes, at det var et simpelt Ordsprog, som kun gjaldt for tarvelige Mennesker og lave Sjæle.

Jamen, saa var hun og Niels vel i Virkesheden lave Sjæle, for Gudbevares, hvor hun nu syntes, at det Ordsprog passede!

Og dog kunde man ikke sige om hende eller Niels, at de var pengebegærlige, — tværtimod.

Hun kunde ikke begribe, at de Penge ikke slog bedre til. Da hun blev gift, havde hun syntes, at 2400 Kroner om Aaret var en Masse Penge, hele 200 Kroner om Maaneden havde de at leve af!

Men hun vidste ikke, hvordan det gik til, de ligesom smuldrede saa underligt bort mellem Fingrene paa hende, de 90 Kroner hun hver Maaned fik at holde Hus for, og dog syntes hun, at hun sparede alt, hvad hun kunde.

Hun gad nok vidst, hvordan hendes Mor havde baaret sig ad da hun var nygift Kone, for selv om hendes Far tilsidst havde siddet i et meget ordentligt Præstekald, saa havde det vist nok været smaat til at begynde med, og baade hun og Broderen havde kostet en hel Del.

Ja, havde nu Far endda levet, saa kunde han have hjulpet hende lidt! Det var ogsaa sørgeligt, at han ikke skulde opleve at se hende godt gift.

Godt gift!

Kunde man egentlig kalde hende „godt gift,“ saadan som hun og Niels nu havde det sammen?

Vitta Maria rejste sig op og begyndte at vandre frem og tilbage paa Gulvet, stadig mere og mere ophidset.

Det var ogsaa ligesom alle Ulykker havde sammensvoret sig om at styrte ned over hende og Niels ligesaasnart de havde fundet hinanden.

Lige en Maaned før Brylluppet var hendes Far død og efter Naadensaaret var hendes Mor rejst ned til hendes Broder, der var gift i Nakskov, hvor han var Toldassistent, og den dejlige Præstegaard, hvor Niels havde ligget i Kantonnement det Efteraar, da hun var bleven forlovet med ham, og hvor hun havde haabet, at komme til at tilbringe mange yndige Ferier, var nu beboet af fremmede Mennesker.

Men det var nu alligevel godt, at hun saa hurtigt efter Faderens Død var bleven gift med Niels, for det havde ligesom taget den værste Braad af hendes Sorg, at hun havde faaet sit

eget Hjem og saa var hun og Niels jo ogsaa saa lykkelige for hinanden den Gang.

Naa, da havde Pengene ogsaa forslaaet bedre. Huslejen var betalt for et helt Aar, og der var ogsaa en lille Smule tilovers fra Udstyrspengene. De var sat hen, for, som hendes Mor havde sagt, at de kunde have en Skilling, hvis de pludselig skulde faa „uforudsete Udgifter“.

Hun vidste godt, hvad hendes Mor havde tænkt paa, men de 500 Kroner var saamænd brugt længe før hendes lille Henning var kommen til Verden.

Ja, den Gang maatte de rigtignok være glade for Mor. Hun havde betalt alle Ekstraudgifter, sørget for Barnetøj og var selv kommen rejssende og havde boet hos dem i hele 6 Uger efter Drengens Fødsel.

I al den Tid havde Mor styret Huset og det var det, der var Vitta Marie en Gaade, hun havde magelig faaet Pengene til at slaa til, og de havde altid faaet dejlig Mad.

Og hvor havde hun ikke selv haft det yndigt i den Tid!

Hun havde kunnet spadsere med Niels og køre Ture med Drengen og ikke behøvet at skænke Madlavning og Husholdning en Tanke.

Og saa den dejlige Følelse, hun hele Tiden havde haft, at Mor var der. Det var saa bero- ligende. Var hun i Tvivl om et eller andet, saa kunde hun bare spørge Mor til Raads og fejlede Drengen noget, saa kunde Mor straks trøste hende; hun havde jo saadan en Erfaring!

Men Mor kunde jo ikke blive hos dem altid. Hjemme hos Hans Kristian i Nakskov havde hun det jo i alle Maader bedre. Der havde hun to pæne Stuer og behøvede ikke at røre sig til det bitterste, og hos Vitta Marie havde hun maattet sove paa Divanen i Niels' Værelse.

Men Mor havde kun været borte en Uge, da det frygtelige skete, at Drengen døde!

Han havde faaet Kolerine og i Løbet af tre Dage var han død.

Og siden den Tid var det, at alt var gaaet saa underlig forkert.

Sygdommen og Begravelsen havde kostet, og da de saa først var kommen i Restance med Pengene, saa var det ikke til at faa Orden i Regnskabet igen.

Det var naturligvis, fordi hun efter Dren- gens Død slet ikke havde brudt sig om, hvor- dan det gik i Huset. Hun havde jo kun kunnet

tænke paa Barnet og Dagene og Nætterne var gaaet med at sørge og græde over ham.

Niels havde været rigtig sød og rar den Gang, og gjort alt for at trøste hende, det kunde man ikke sige andet, men alligevel! —

En Mand forstod nu en Gang ikke en Mors Følelser.

Han var tilsidst bleven saa underlig utaalmodig imod hende, hver Gang han var kommen hjem fra Tjeneste og havde set hende sidde og græde.

Det var endda gaaet nogenlunde den Gang, han havde haft mere Tid til at tage sig af hende, men i Aar, hvor han havde Rekrutter, var han jo næsten aldrig hjemme, og naar han var hjemme saa spiste de, eller ogsaa sov han, naar de da ikke skændtes! For det havde de gjort ret hyppigt i den sidste Tid.

Hun havde læst i en af de moderne Bøger, at det altid var svært for to Mennesker at leve harmonisk sammen, naar de begge var udprægede Personligheder.

Saa maatte altsaa hun og Niels være meget stærkt udprægede Personligheder!

Men den Theori passede nu alligevel ikke altid, for Kaptajn Huldt og hans Kone, der

boede her ovenpaa paa første Sal, de var sandelig ikke Hverdagsmennesker, men saa udprægede Personligheder, som nogen, og et lykkeligere Ægteskab end deres fandtes simpelthen ikke.

De havde holdt Sølvbryllup og endnu var de saa forelskede i hinanden, som et Par Nygifte.

Og med Hensyn til Pengeforhold, saa var der vist endnu mere Uorden i Fru Huldts Hus-holdningsregnskab end i hendes eget. Men de to Mennesker var altid glade for hinanden og altid i godt Humør.

Kaptajn Huldt var altid saa glad og stolt over sin Kone og hun var ogsaa et brilliant Menneske, ærlig, uegennyttig og hjælpsom, men helt uden Fejl var hun da ikke; hendes Fejl var ovenikøbet temmelig iøjnefaldende. Hun var grulig letsindig med Penge, — hun købte, hvad der faldt hende ind i Øjeblikket, uden at bekymre sig om der var Raad til det. Og uordentlig var hun ogsaa ligesom den yngste Datter Rinda; hver Gang de skulde ud, kunde man høre dem løbe rundt i et helt Kvarter for at lede efter deres Handsker, Galoscher, Hatte eller Paraplyer. Det havde Gefion, den ældste

Datter, der lignede sin Fader og var den sat-
teste af hele Familien, selv fortalt.

Men forfærdelig sød var Fru Huldt! Vitta Marie forguede hende. Hun havde vaaget med hende over Drengen i de tre Døgn han laa syg og hun havde været som en Moder for Vitta Marie i de strænge Dage.

Hun var vis paa, at Kaptajn Huldt ikke kunde se en eneste Fejl hos sin Kone, mens Niels nu altid havde noget at udsætte paa hende.

Han skulde bare vide, hvor lidt rar han selv var!

Det var slet ikke pænt af ham, at han tænkte saa lidt paa hende, han maatte da kunne forstaa, at saa ene, som hun gik her, trængte hun til at blive lidt venligt og deltagende behandlet.

Og saa længtes hun saadan efter Drengen! Den søde lille Dreng, som hun kun havde faaet Lov at beholde saa kort.

Men den Længsel turde hun nu slet ikke tale til Niels om, for den forstod han ikke rigtig.

Pengesorgerne turde hun forresten heller ikke betro sig til ham om, for sidste Gang hun havde bedt om et Ekstratilskud, havde han

set saa vred, stræng og bedrøvet ud, at hun næsten havde haft ondt af ham.

„Hvor i Alverden skal jeg tage dem fra?“ havde han sagt.

Men hvor skulde hun selv tage dem fra?

Hun havde siger og skriver 7 Kroner og 23 Øre tilbage af Husholdningspengene, og der var endnu elleve Dage igen af Juni Maaned!

Vitta Marie gik igen hen til Skrivebordet og saa paa Talkolonnen i Husholdningsbogen. Aa — hvor hun hadede den Bog! Var det ikke komplet ligegyldigt, hvad Pengene var brugt til, naar de var væk? Det var noget rigtigt Vaas, syntes hun, at Pengene skulde slaa bedre til, fordi man skrev hver lille Udgift op. Fru Huldt havde Ret, man blev bare bedrøvet og ærgerlig over saadan en tosset Bog. Fru von Huldt havde aldrig ført Regnskab —

Vitta Marie gik hver Udgiftspost igennem; nej, ikke en eneste Ting kunde hun have undværet. Der var saamænd lidt nok til Middag. Det var maaske knebent, at Niels kunde blive mæt, for han havde en god Appetit i denne Rekruttid, hvor han var ude fra tidlig Morgen i fri Luft.

Og Petrine! Ja, mere end de to Hoved-

stykker af Fisken fik hun nu ikke, saa kunde hun spise Kartoffler og Brød til.

Aa, — hvor var det ækelt-afskyeligt, at skulle sidde og tænke paa saadan noget en dejlig Sommerdag.

I Dag for to Aar siden, havde hun været hjemme i Præstegaarden og gaaet rundt i Haven som en glad og sorgløs ung Pige. Hun havde vel nok gaaet og tænkt paa Niels og drømt om, hvor dejligt de skulde faa det, naar de fik deres eget lille Hjem!

Og i Dag sad hun her i dette lille Hjem, hun havde længtes saadan efter, og var den ulykkeligste Kone i Verden!

Vitta Marie skød fortvivlet Regnskabsbogen langt bort, lagde Armene ned paa Bordet og brast i Graad.

Døren fra Køkkenentréen knirkede sagte, og Vitta Marie løftede Hovedet.

„Aa, undskyld Fru Berger, at jeg ikke ventede, til der blev sagt kom ind, men jeg troede, at De var inde i Spisestuen, — nu skal jeg gaa igen.“

„Nej, nej — Gefion — bliv bare.“

Vitta Marie rejste sig hastigt og tørrede Øjnene.

„Har De nu igen siddet og grædt over den lille Dreng, Fru Berger? De maa ikke sørge saa meget. Nej, — De skal ikke være bange, jeg vil slet ikke prøve paa at trøste, for det forstaar jeg godt, at man ikke kan. Var jeg i Deres Sted, kunde jeg vist ikke en Gang være saa tapper som De. Jeg vilde nok græde hver eneste Gang, jeg var alene.“

„Aa Gefion, Gefion,“ hulkede Vitta Marie og lagde Hovedet paa den unge Piges Skulder.

Det var akkurat det, hun havde ventet paa. Al den Bitterhed og Sorg, hun for et Øjeblik siden havde været opfyldt af, svandt bort ved det første venlige Ord.

Gefion holdt Vitta Marie om Skulderen med den ene Haand og strøg hende sagte over det mørke Haar med den anden.

„Stakkels lille Kone, stakkels lille Kone,“ trøstede hun. „Aa hvor jeg forstaar Dem! Saa yndig som den lille Dreng var! Jeg har altid elsket saadan rigtige smaa Børn, der ingenting kan sige, kun ligger der og ser saa tillidsfuldt op paa en. Men De skal se, inden et Aar har De nok en anden sød lille Dreng i hans Sted. Og saa har De jo Deres Mand. Aa, det maa da være en stor Trøst at være to om Sorgen

og at være hos den, man holder allermest af i Verden.“

Vitta Marie var holdt op at græde, men hun løftede ikke Hovedet. Det var ligesom, hun skammede sig for at se ind i den unge Piges blide, ærlige blaa Øjne.

Den rare, skikkelige Gefion troede, at hun græd over sin lille Dreng, og saa var det hendes Husholdningsregnskab, hun sad og hylede over!

Ja, Gefion og hendes Forældre og Søster skulde blot vide, hvordan hun havde det! De skulde blot vide, hvormegen Trøst hun havde af Niels!

Men godt var det nu alligevel, at de ingenting vidste! Det vilde jo være frygtelig flovt, om de skulde ane, at hun og Niels allerede var ulykkelige efter kun to Aars Ægteskab!

Det var saamænd godt, at hun havde Sorgen over Drengen som Paaskud for sine Taarer.

Hun tørrede Øjnene og saa op paa den unge Pige, der straks forstod, at Vitta Marie nu igen havde trukket sig ind i sig selv. —

„Mor bad mig spørge Dem, om De ikke havde Lyst til at komme op og drikke en Kop Eftermiddagsthe? Hun har en Overraskelse til Dem.“

„Gefion“ — et lille Smil krøb over Vitta Maries Ansigt, „det skulde da aldrig være — De er da ikke —“

„Nej, nej — hvor kan De tro det! De kender jo Moders Overraskelser,“ faldt Gefion ind, blussende rød i Hovedet.

„Men jeg sagde jo slet ingenting,“ indvendte Fru Vitta Marie med et lille Smil; „ved De da, hvad det var, jeg troede, siden De forsvarer Dem saa ivrigt?“

„Ja, jeg ved saamænd,“ sagde Gefion roligt og saa den unge Kone lige i Øjnene; „De troede, at jeg var bleven forlovet, Fru Vitta, men det er jeg ikke, og det bliver jeg heller aldrig — desværre.“ Det sidste Ord kom som et lille Suk.

„Det maa De ikke sige, Gefion!“

„Jo, jeg maa!“ sagde den unge Pige i det samme rolige og lidt vemodige Tonefald, hun før talte i. „Hvorfor skal jeg spille Komædie? Jeg kan saa daarligt forstille mig, jeg bliver jo rød i Hovedet for ingenting, og man kan læse i mine Øjne og i mit Ansigt alt, hvad jeg tænker og føler. Hvert eneste Menneske her i Byen, som kender lidt til mig, ved jo Besked med, at jeg nu i to Aar har holdt af et Menneske, der, selv om han holder af mig,

ikke et Øjeblik tænker paa at gifte sig med mig. Hvorfor skulde jeg ikke være ærlig og tilstaa det? Jeg ved jo godt, at man vekselvis beklager mig og gør Nar af mig, men det forandrer jo bare ikke Sagen.“

„Gefion,“ hviskede Vitta Marie betaget og helt revet med af den Understrøm af Smerte, der klang gennem dette halvt ufrivillige Skriftemaal, „holder De da saa meget af ham?“

„Ja, det gør jeg.“ Gefion saa paa Vitta Marie med store, bedrøvede ærlige Øjne; „da alle Folk alligevel kan se det paa mig, vilde det jo være Skaberi at nægte det, ikke sandt?“

Vitta Marie rystede tungsindigt paa Hovedet og saa fruevigtig ud.

„Aa, Gefion, De skulde bare vide! Det er slet ikke altid, at man bliver lykkelig, fordi man faar den, man holder af.“

Gefion saa forbauset paa den unge Kone, men saa var det, ligesom hun blev bange for hendes Fortrolighed. Hun var tre Aar ældre end Vitta Marie, og hun betragtede egentlig den lille, forkælede Frue, som et lille Stykke af en Barnekone.

„Nej,“ smilte hun, „at den ulykkelige Kærlighed er den bedste, fordi den som oftest har

Idealet i Behold. Det faar jeg jo trøste mig med.“

„Men Deres Kærlighed er jo slet ikke ulykkelig,“ indvendte Vitta Marie, „det er da let at se, at det er Dem Preben Vang holder af, og De skal se, han kommer nok.“

Gefion rystede paa Hovedet og gik hen imod Døren.

„Maa jeg saa sige til Moder, at De kommer?“

„Jeg ved ikke rigtig, — jeg er i saadant et daarligt Humør — og —“

„Aa, kom bare! De ved nok, at hos os ser vi aldrig, hverken paa det daarlige Humør eller paa Folks Klæder, for godt Humør er der jo altid nok af hos os, og Klæder mangler vi altid selv.“

„Ja, ja, saa kommer jeg.“

— — — — —

Vitta Marie havde lige fulgt den unge Pige til Dørs, da hun hørte en Nøgle blive stukket i Entredøren.

Hun gjorde et Par hastige Skridt henimod Døren, men blev saa staaende.

Nej! Hun bed sig i Læben, det var i gamle Dage, at hun fløj ham i Møde i Entreen, hængte hans Sabel op, lod sig knusomfavne og kysse

en Snes Gange, før han paa sin Arm bar hende ind i Stuerne!

Han havde jo heller ikke kysset hende i Morges, da han gik, men da havde hun jo ogsaa allerede siddet og mukket over det Regnskab, som hun ikke turde fortælle ham om. Men havde han haft en Smule Omtanke, kunde han gerne have spurgt hende, hvad der var i Vejen; naar han ikke havde gjort det, var det naturligvis, fordi han godt vidste, at det var Pengene, det var galt med.

Men det var netop det, hun var saa rasende paa ham for, at han saadan udenvidere lod hende gaa alene med hendes Sorger og Bekymringer. Havde han ikke lovet at være hende en Støtte og Hjælp?

Nej! Mænd forstod ikke at elske, de var Egoister i Bund og Grund!

I samme Nu hun hørte ham tage i Dørhaandtaget ind til Dagligstuen, smuttede hun ud i Entreen til Køkkenet for at give Petrine Besked om Middagsmaden og da hun atter kom ind i Stuen, hørte hun ham rumstere med Vasketøjet inde i Soveværelset.

Hun gik hen og bankede formelt paa Døren.

„Maden er paa Bordet.“

„Tak,“ lød det lige saa kort derinde fra.
 „Det er Fisk, det taaler ikke at vente.“
 „Nu kommer jeg,“ lød det i samme Tonefald som før.

Vitta Marie slog med Nakken, og satte sig ind til Bordet i Spisestuen.

Petrine gik ud med den tomme Bakke, idet Premierløjtnant Berger traadte ind.

Han havde en ualmindelig velvoksen Skikkelse og meget regelmæssige Ansigtstræk. Det klædte ham at le, thi naar han var alvorlig, kunde den meget bestemte Mund give hans skægløse Ansigt et næsten haardt Udtryk. Han var stærkt solbrændt lige op til Panden, og det klædte ham.

Han bukkede let for Vitta Marie og satte sig ligeover for hende.

„Undskyld jeg lod Dig vente.“

„Aa, jeg be'r.“

Hendes Mand saa hurtigt over paa hende.

„Du er saa formel.“

„Er det maaske ikke bedre, end at være urimelig?“

Hun saa stridbart over paa ham, der aabenbart helt havde glemt, at han i Morges ved Thebordet havde sagt, at hun var urimelig.

„Aa, nu husker jeg! Har Du virkelig gaaet og gemt paa det Ord hele Formiddagen? Har Du taget Dig det saa nær, saa beder jeg Dig om Forladelse. Jeg troede virkelig ikke, at Du var saa ufornuftig.“

„Er jeg nu ogsaa ufornuftig? Mine uheldige Egenskaber er snart utallige.“

Berger lagde sin Gaffel ned.

„Vitta Marie, lad os nu holde Fred. Jeg er saa træt; vi har været paa en meget anstrengende Marschtur og jeg skal afsted om halvanden Time igen. Lad mig nu i det mindste have Madro.“

„Det lyder akkurat, som om det kun var mig, der plagede Dig, og som om Du var en ren Engel.“

Der var tydelig nok Graad i Stemmen, og var der noget, Berger havde Angst for, saa var det for, at Vitta Marie skulde begynde at græde.

Han begreb hende slet ikke!

Han syntes, at han selv var det skikkeligste og fredsommeligste Menneske paa Jorden, og han stod ganske uforstaaende overfor de Sindsstemninger, hans før saa glade og forelskede Vitta Marie nu bar til Skue.

Det var da ganske urimeligt, hvis det var Drengens Død, der havde haft den Indvirkning paa hende. Hun bar sig jo ad som et forkælet Barn. Enten var hun tavs og gnaven eller ogsaa havde hun dette stille, lidende Udtryk, som han hadede.

Hvad Pokker! Han var jo ogsaa ked af, at Drengen var død, men det nyttede jo ikke noget at hænge med Hovedet for det. Hun maatte meget hellere følge hans Raad og sætte sig rigtig ind i sit Husvæsen, saa fik hun ikke Tid til at fange Griller, og, saavidt han forstod, tiltrængte hun i høj Grad lidt mere Erfaring i det huslige. Han kunde godt mærke, at det var galt med Pengene igen.

Han syntes, at det maatte være saa let, at faa de Penge til at slaa til. Bare hun satte sig for, at hun ikke vilde give flere Penge ud hver Dag, end hun havde Lov til: det var jo hele Hemmeligheden!

Og han selv gjorde jo meget sjældent Vrøvl over Maden, skønt han rigtignok ofte marscherede af paa en temmelig sløj Middag.

Men det hele kom selvfølgelig af, at hun som eneste Datter og sin Faders Yndling var bleven altfor forkælet, derfor maatte en af hans

Opgaver ogsaa være, ikke at give altfor meget efter for hende.

Nu sad hun naturligvis bare og ventede paa, at han skulde sige et Par gode Ord til hende og egentlig havde han ogsaa mest Lyst til det. Hun saa forfærdelig sød ud, som hun sad der med det kønne lille Ansigt bøjet, og Øjnene med de lange sorte Øjenvipper sænkede, — de var dog forbausende lange de Øjenvipper, og saa krummede de sig en ganske lille Smule ude i Kanten! Og det Fald hendes Haar havde, hvor det var klædeligt! Det var skilt i Midten, bølgede fyldigt ud til Siden og var sat op uden Spor af Kunster. Her var der ikke noget, der hed Valke eller forlorne Bukler, men der var vist heller ikke mange unge Damer, der kunde fremvise et saa pragtfuldt sort og blødt, bølgende Haar som hans Vitta Marie!

*„Ti kunne slet ikke faa hinanden —
for hun var ugift, te var ikke Manden,“*

lød det ude fra Køkkenet, hvor Petrine atter i sin svulmende Livsglæde forglemte sin Frues Formaning.

Men hendes Sangpræstation havde revet

revet Premierløjtnanten ud af hans sentimentale Betragtninger, han var træt og blev let irriteret.

„Tror Du ikke, at man kunde blive fri for den Taffelmusik?“ sagde han mod sin Vilje lidt skarpt.

Vitta Marie svarede ikke, men slog demonstrativt paa Bordklokken.

Et Øjeblik efter traadte den lille buttede Tjenestepige ind ad Døren. Hun havde lyst purret Haar, Opstoppennæse, var stærkt fregnet og havde lyse, næsten farveløse Øjne.

„Fruen ringede.“

„Ja, Petrine, Premierløjtnanten vil gerne have, at De skal lade være at synge.“

„Guj ja,“ mumlede Petrine, „onskyld,“ snøftede hun, idet hun svippede ud af Døren igen.

„Hendes Væsen kunde uden Skade være lidt nettere,“ mente Premierløjtnanten.

„Man kan ikke vente en første Klasses Tjenestepige for tolv Kroner om Maaneden,“ sagde Vitta Marie kort.

„Naa — man kan vel nok idetmindste fordre —“

„Det klogeste Du kunde gøre, Niels,“ afbrød Vitta Marie ham spidst, „det var slet

ingen Fordringer at stille, — saa blev Du ikke skuffet.“

„Hvad mener Du?“

„Aa, jeg mener bare, at naar Du synes, at Du har en saa grulig urimelig og ufornuftig Kone og en uopdragen Tjenestepige, saa burde Du tie stille med det og finde Dig i det. Det er jo Dig selv, der har valgt mig til Kone, og det var ogsaa Dig, der fæstede Petrine, husker Du nok.“

„Du er virkelig altfor beskeden, at Du nævner Dig selv sammen med Petrine.“

„Jeg troede ikke, at man kunde være for beskeden. Men det glæder mig, at Du synes det. Det er vist den første Dyd, Du i lange Tider har fundet hos mig.“

„Det er kun kedeligt, at Din Beskedenhed aldrig varer ret længe og altid bliver ødelagt af den irriterende Martyr-Mine, som Du den sidste Ugestid har fundet paa at anlægge.“

„Hvis den ikke behager Dig, saa kan Du jo lade være at se paa mig,“ for' det ud af Vitta Marie.

Hendes Mand svarede ikke. Han ringede paa Eftermaden, og den blev spist i Hast og under tordensvanger Tavshed.

„Maa jeg saa faa at vide, hvad der er i Vejen?“ sagde han haardt, idet han rejste sig op og skød Stolen ind under Bordet. „Nej, Petrine kan tage ud bagefter, — jeg vil ikke et Øjeblik længere spændes paa Pinebænken. Maa jeg nu faa at vide, hvad Din Bededagsmine skal betyde, — er det Penge?“

Vitta Marie kæmpede for ikke at komme til at græde.

At det Menneske ikke kunde tale kærligt og godt til hende og trøste hende. Naar man var haard imod hende, saa blev hun bare trodsig. Og det var da værst for hende, at de ingen Penge havde, eftersom det var af ham, at hun skulde have dem!

At han ikke kunde forstaa, at det var en grulig Ydmygelse for hende, at hun var nødt til at komme med sin Falliterklæring til ham! En lille Smule Finfølelse kunde hun da forlange af ham!

„Ja, ja,“ udbrød hun heftigt, „det er Penge! Jeg har kun syv Kroner igen til hele Maaneden, nu ved Du det!“

„Ja, jeg tænkte det nok!“

Han bed sig i Læben og drejede sig om mod Vinduet og saa ud.

At Vitta Marie var forkælet, det vidste han, men at hun var saa egenkærlig og hjærteløs, det havde han ikke troet!

Forstod hun da ikke, at det var at saare ham paa det dybeste, at udslynge en saadan Erklæring saa haardt og koldt. Der var jo ikke noget, der ydmygede en Mand mere, end netop det, at han ikke kunde skaffe den, han elskede og som var afhængig af ham, tilstrækkeligt.

„Ja, saa maa jeg jo skaffe,“ sagde han uden at vende sig om, „men —“

„Men hvad?“ gentog Vitta Marie, hun var bleven ligesom lidt angst over, at han ikke sagde mere.

Hendes Mand vendte sig om, og hun kom næsten til at ryste, da hun saa, hvor bleg han var, og hvor haardt han pressede Læberne sammen.

„Jeg mener kun, at Du jo maa kunne forstaa, at det ikke kan blive ved at gaa paa denne Maade.“

„Jamen hvad vil Du da have, at jeg skal gøre?“ udbrød hun hæftigt og bange. Hun syntes, at hans ellers saa gode, graa Øjne saa helt ondt paa hende.

„Hvad Du skal gøre?“ gentog han saa bit-

bert, at det isnede Vitta Marie helt ind i Hjærtet; „ja vidste jeg bare det! Du kan vel ingenting gøre! Eller vilde det være formeget for langt, om Du prøvede paa at føre en Smule mere forstandigt Hus? Men det er maaske for store Fordringer at stille til en Kone?“

Vitta Marie lukkede Øjnene et Sekund. Hun var ærekær, og hun havde aldrig behøvet at blive ægget med onde Ord for at yde sit Bedste. Mon Niels anede den Fortræd, han gjorde hende? Hvert eneste af hans Ord faldt som Piskeslag ned over hende.

„Aa Niels, Niels,“ jamrede hun, „hvor kan Du nænne det? Du maa huske paa, at det var Drengens Sygdom og Død, der satte os tilbage.“

„Aa, han var vel heller ikke død, hvis Du havde forstaaet at passe ham!“

I samme Nu, Niels Berger havde sagt disse Ord, fortrød han dem. Han kunde gjerne have bidt sin Tunge over, for at de skulde være usagte. Hvor kunde han dog gøre det? Hvor kunde han nænne det!

„Vitta Marie, lille Vitta Marie,“ bad han.

Men Vitta Marie hørte ham ikke. Hun havde et Øjeblik set aldeles forfærdet paa ham, saa havde hun snappet et Par Gange efter

Vejret og var saa flygtet ind i Soveværelset, hvis Dør hun laasede efter sig.

„Vitta Marie, hør en Gang! Lille Vitta Marie, lad mig tale med Dig. Luk op — hører Du!“

Men Vitta Marie lukkede ikke op, hun hørte ham næppe. Hun laa paa sin Seng med Ansigtet ned mod Hovedpuden.

Der var bleven saa underligt stille inden i hende, og hun havde en Fornemmelse, som kunde hun slet ikke tænke mere.

„Det er bare Pengenes Skyld, bare Pengenes Skyld!“ blev det ved at klage aller inderst inde.

Uret i Spisestuen slog tre.

Premierløjtnant Berger slap Haandtaget. Han trak Vejret tungt, gik langsomt ud i Entréen og spændte sin Sabel paa. Saa gik han atter ind til Sovekammerdøren og kaldte endnu en Gang, men der kom intet Svar.

Saa gik han tilbage gennem Stuerne.

„At Mennesker kan være saa onde mod hinanden, naar de elsker hinanden, — det er ubegribeligt!“ mumlede han, idet han gik ud gennem Entrédøren, som han sagte trak til efter sig.

III. KAPITEL.

Aa, Rinda, nu maa Du virkelig komme og dække Thebord," raabte Fru Helene Huldt vendt mod Døtrenes Værelse, hvortil Døren stod aaben.

Hun rejste sig ikke op fra Skrivebordet, thi hun var nemlig i Færd med at „forfatte“.

Da der ingen Svar kom, raabte hun igen: „Nu maa Du komme. Gefion er gaaet efter Kager og hun bliver borte; jeg kan ikke begribe, hvad der gaar af hende, det er en vanvittig Tid det Ærinde tager.“

„Hun har naturligvis mødt sin Elskede!“

„At Du kan sige saadan noget, Rinda! 5, 7, 9, 13. Manden har jo ikke friet endnu, og man skal aldrig foregribe Begivenhedernes Gang. Det betyder Ulykke! Men kom nu og dæk Bord, jeg har lagt en Tedug frem! Sæt, Ebba kommer,

før Bordet er dækket! Det vilde være en komplet Skandale!“

Ebba var Kaptajn Huldts Datter af første Ægteskab. Hun var gift med en Premierløjtnant og Kammerjunker, der midlertidig opholdt sig der i Garnisonen.

„Jeg kan ikke komme, Mor,“ raabte Rinda, „jeg er klædt af.“ —

„Hvad er Du? Det var dog en vanvittig Idé! Aa, Rinda, Du tager Livet af mig!“

Fru Huldt rejste sig fra det meget skrøbelige Bord, hvorved hun sad og skrev og gik ind til Datteren, som hun ganske rigtig fandt staaende henne foran det store Spejl i Pigebørnernes Værelse.

„Men Barn, har Du klædt Dig helt af? Hvorfor dog?“

Rinda svarede ikke straks; hun havde meget travlt ved at banke sig paa Brystet, og hun gjorde det paa den Maade, Lægerne gør, naar de skal undersøge en Patients Lunger.

„Mor, kom herhen og hør efter,“ sagde hun ivrigt og Fru Helene bøjede sig villigt ned for at lytte; „kan Du ikke høre, at det lyder hult, hvad?“

„Aa, Rinda, Du er vanvittig med alle Dine Sygdomme, hvad er det nu Du fejler?“

„Det kan jo være ligemeget. I tror jo alligevel ikke, at jeg fejler noget, hvor daarligt jeg saa har det. Det er underligt, at det altid er ens Familie, der er de mest udeltagende! Kan Du virkelig ikke høre noget?“

„Nej — ikke andet end hvad man skal høre! Du har lidt for store Rygknokler, men det er jo Din egen Skyld. Du vil jo ikke spise Havregrød om Morgenene, uagtet jeg tusinde Gange har sagt Dig, at det vilde give Dig den nydeligste Gorge. Du er jo vanvittig egensindig, Rinda.“

Fru Helene talte for døve Øren.

Rinda blev ved at banke og lytte efter, men saa begyndte hun at hoste forceret.

„Jeg er vis paa, at der er noget galt,“ sagde hun, „det stikker saadan i Ryggen paa mig,“ saa hostede hun og spyttede i sit Lommetørklæde, „se her, jeg er vis paa, at der er Blod, — naa — nej, der var ingenting; men man spytter vist heller ikke Blod paa det første Stadie af Tuberkulose — vel Mor?“

„Nej hør, Rinda, nu bliver Du snart for morsom, Du Tuberkulose. Du skulde skamme Dig noget! Se nu hellere at komme i Klæderne og faa Bordet dækket, vi kan have Ebba og Fru Berger, hvad Øjeblik det skal være.“

Fru Huldt gik.

„Kan Du ikke selv dække, Mor?“ raabte Rinda efter hende.

„Nej,“ kom det kategorisk fra Fruen, „jeg er lige bleven færdig med min Artikel til Bladet om ‚Husets Linnedskab‘, og jeg er saa oplagt i Dag, det er jeg altid, naar jeg har haft en stor Glæde. Nu vil jeg gjerne have skrevet for et Par Kroner Strøtanker, inden de Fremmede kommer. Hvis jeg kan lave 25, saa har jeg straks til en lille Lammebagfjerdning.“

„Kan Du faa en Lammebagfjerdning for 2 Kr. 50 Øre?“

„Daarligt nok med Hale, og Drès er jo som vanvittig efter Lammehaler. Men jeg faar da ogsaa 15 Øre for en Strøtanke, naar den er rigtig god.“

„Aa Mor,“ Rinda kom halvt paaklædt hen i Døren, „jeg har en, nu skal Du høre. ‚Beskæft Dig ikke for meget med Dig selv, den sande Lykke bestaar i Selvforglemmelse.“

„Den skulde Du selv tage Dig af, min Pige,“ nikkede Fru Huldt og vendte sig om fra Skrivebordet, „men den duer ikke, for jeg har allerede

skrevet en om Lykken, og den er meget bedre, nu skal Du høre: „Støt Dig ikke til andre Mennesker, den sande Lykke består i at være sig selv nok.“ Er den ikke vanvittig god?“

„Men Mor, hvor kan Du mene det? Du, der ikke kan undvære Far en Time, og til daglig altid fortæller os, at man aldrig bliver lykkelig, naar man ikke har nogen at holde af.“

„Det er ogsaa min Mening, men der er da ingen, der saadan hænger sig i en Strøtanke. Den skal jo bare være lidt fiks, og lyde lidt flot. Du skulde forresten læse min Artikel om Linnedskabet, jeg tror nok jeg har været heldig med den. Det er noget for unge Piger, — her er den.“

Rinda tog det Blad Papir, hendes Mor rakte hende.

„Linnedskabet er enhver virkelig Husmoders Kæledægge“, læste hun halvhøjt og blev saa ved at mumle sagte videre. „Naa — det er om Stopning — ja, det er meget godt, — men hør, Mor! det faar mig til at tænke paa den Dug, der ligger der, — kan Du ikke huske, at vi sidst brændte Hul i den med en lille Cigar, vi tabte ned paa den? Hvad skal vi gøre ved det?“

„Ja, nu er der virkelig ikke Tid til at stoppe, Rinda, men naar Du lægger et Stykke hvidt Papir under Hullet og saa sætter en Blomstervase over det, saa er der ingen, der lægger Mærke til det.“

„Undtagen Ebba.“

„Ja, hende kan vi nu alligevel aldrig gøre tilpas, saa hende ignorerer vi. Men lad mig nu faa Fred til at gøre de Strøtanker færdige, Rinda, jeg vil saa gjerne gøre Far glad i Morgen med den Steg. Egentlig burde han jo have haft den i Dag paa selve Højtidsdagen, men nu faar han nøjes med Theselskabet.“

„Mor, maa jeg blot forstyrre Dig en eneste Gang endnu!“ Rinda havde stillet Tallerkener paa Bordet med smaa Servietter, og stod nu stille bag ved Moderens Stol. „Tror Du ikke, at Vang frier rigtigt til Geffe, naar Far nu bliver Oberstløjtnant?“

„Jeg synes i hvert Fald ikke, at han kan være andet bekendt,“ svarede Fru Huldt, „men det er vist ogsaa kun det, han har ventet paa, skal Du se. Aa, Rinda, hvor det skal blive dejligt!“

„Dejligt!“ gentog Rinda, der nu helt havde glemt sin Tuberkulose. Hun smaanynnede,

mens hun ordnede et og andet paa Bordet, og nikkede til sig selv, hver Gang hun gik forbi Spejlet.

„Jeg sidder og spekulerer paa, om jeg skal lade de nye Visitkort trykke paa mat eller paa blankt Papir,“ sagde Fru Huldt pludseligt, „hvad synes Du?“

„Paa mat, absolut!“ erklærede Rinda, „og saa skal de litograferes.“

„Selvfølgelig! Oberstinde Helene Huldt! Det lyder godt. Eller skulde jeg bare sætte Helene Huldt og saa nedenunder Oberstinde? Nej, jeg tror det første. Og hvor det vil blive en Glæde for Geffe at faa Besøg af os paa Vangsbo! For saa snart hans Forældre dør, tager han selvfølgelig sin Afsked og bliver Godsejer og senere Hofjægermester. Tænk, hvor det vil lyde, naar hun siger til Kusken: „Vil De spænde for og køre til Stationen, og hente min Moder, Oberstinden.“ Aa, Rinda, det bliver vanvittig dejligt!“

„Men Mor, naar Far bliver Oberstløjtnant, saa maa vi se at faa ham vænnet af med at ryge Shagpipe.“

„Det følger af sig selv, Barn, saa maa han ryge Cigarer, saa faar vi jo Raad til det.

Han ryger jo kun Pibe for at spare. Du kan tro Rinda, at de brede Distinktioner vil klæde ham.“

„Jeg synes slet ikke, at Far er rigtig glad over det, Mor?“

„Jo, vist er han glad, han gaar bare saa stille med det; han spekulerer selvfølgelig ogsaa paa de nye Pligter han faar. Det er jo et stort Ansvar, Barn. Han faar 1000 Mand at kommandere over, i Stedet for 250, ser Du, det giver jo en Mand noget at tænke paa! Det er forresten bedst, at Du kalder paa ham; han maa da skifte Frakke, før de Fremmede kommer?“

„Hvor er han henne?“

„Han er oppe i Haven og plante de 50 søde, smaa Pelargonier, som Gartner Mortensen solgte os saa vanvittig billigt i Morges.“

„Han snød Jer godt der, Mor! 5 Kroner fik han for dem, og jeg vil sige Dig, der er næsten ingen Rod paa dem; de visner straks.“

„Du er altid saa skeptisk, Rinda! Det var en glimrende Handel, vanvittig godt Køb. Det kunde man ikke lade gaa fra sig, men det kan knibe med at faa Plads til dem; naa, det finder Drès nok ud af.“

„Nu mangler vi bare Geffe med Kagerne, og saa gaar jeg op og kalder paa Oberstløjtnanten.“

„Tyss, ti dog stille, Barn — 5—7—9—13 — man maa aldrig sige det paa den Maade, før man har hel og fuld Vished.“

„Kan der da være Tvivl, Mor?“

„Nej, vist ikke nej, men alligevel, — det er det klogeste ikke at raabe for højt op, før vi har Udnævnelser. Den maa forresten snart komme. De kan ikke springe Drøs forbi, det er umuligt! Naa, — Gudskelov at Du endelig kom.“

De sidste Ord var henvendt til Gefion, der i dette Øjeblik traadte ganske forpustet ind i Stuen.

„Du har været en vanvittig Tid borte, Barn; fik Du saa Kransekage?“

„Nej, de havde ikke noget.“

„Det var kedeligt,“ sagde Fru Huldt, „det havde passet saa godt til Anledningen; vi fik Kransekage den Gang, Jeres Far blev udnævnt til Kaptajn. Naa, jeg ser, der er Makroner, de kan ogsaa gaa an. Hvorfor blev Du saa længe borte?“

Gefion tog en Kageskaal ud af et Skab,

og lod, som om hun ikke hørte Moderens Bemærkning.

„Hvor traf Du ham?“ spurgte Rinda og blinkede til Moderen, der smilte interesseret.

„Et Stykke nede i Alléen,“ sagde Gefion straks.

„Hvis det ikke er hemmelig Forlovelse, Mor, saa ved jeg ikke, hvad det er,“ sagde Rinda med Eftertryk.

„Vil Du tie, Rinda,“ formanede Fru Huldt og truede i Smug smilende ad Datteren, „bad Du da ikke Premierløjtnant Vang om at komme og drikke en Kop The med, Geffe?“

„Jo, jeg gjorde; han kommer ogsaa senere.“

„Vidste han noget om Anledningen, — omtalte Du ikke, at vi havde en Overraskelse?“

„Ja, jeg sagde, at vi havde en overraskende Nyhed — men nu fortryder jeg det, for vi har den jo ikke endnu, vel?“

„Aa, saa godt som,“ forsikrede Fru Huldt, „men I to Pigebørn er, som jeg sagde før, saa skeptiske. I ødelægger hele min Fornøjelse, man skal se lyst paa Livet og haabe det bedste.“

„Og være forberedt paa det værste,“ sluttede Rinda og stak en af de aller lækreste Kager i Munden.

„Du burde aldrig spise Flødeskumskager, Rinda, naar Du tror, at Du har Anlæg for Tuberkulose,“ sagde Fru Huldt, „man ved aldrig, hvor Fløden er fra.“

„Hvad? Er det nu Tuberkulose?“ udbrød Gefion forbauset, men ganske alvorligt, „i Gaar var det Galdesten.“

„Maa jeg ikke være fri for Jeres Spydighed,“ vrippede Rinda, „det ender med, at jeg bliver alvorlig syg af Ærgrelse.“

„Jamen, Du sagde da selv i Gaar, at det ikke kunde være andet end Galdesten, og at Du vilde opereres, hvis Du ikke blev bedre,“ indvendte Gefion spagfærdigt.

„I kommer nok til at angre Jeres Mangel paa Medfølelse,“ truede Rinda, men blev afbrudt i videre Forklaringer ved, at Husets lille fjortenaarige Tjenestepige stak Hovedet ind ad Døren og meldte, at Fru Bergers Petrine havde bragt den Besked, at hendes Frue ikke kunde komme, da hun ikke havde det rigtig godt.

„Aa, Mor,“ udbrød Gefion, „jeg er vis paa, at hun nu igen sidder og græder over den lille Dreng.“

„Den lille Stakkel,“ mumlede Fru Helene, „jeg maa ned til hende, saa maa Du imedens

se at faa fat i Far, Rinda, og Geffe maa gøre Bordet færdigt. Jeg er alligevel aldrig rolig, før vor Godsejerinde har kastet et sidste Blik paa Anretningen.“

Hun gav i Forbigaaende Datteren et lille Tjat paa Skulderen, og Gefion fortrak ikke en Mine ved denne Hentydning til Vangs Kurmageri og hendes eget Hjærtensønske. Gefion vidste jo, at var der nogen, der gærne vilde opfylde det Ønske for hende, saa var det hendes Mor, men her stod jo den ellers saa opfindsomme Fru Helene magtesløs.

Her var der ikke andet at gøre end at have Taalmodighed. Hun vidste, at Preben Vang holdt af hende; hun kunde høre det paa hans Stemme, naar han talte til hende, for hun kendte ham fuldt ud; ikke en Flig af hans Karakter var hende fremmed. Hun kendte hans Fejl og hans Dyder, og fra den første Dag hun havde set ham, havde hun følt sig draget til ham med en forunderlig hemmelighedsfuld Sympathi, der sagde hende, at han var den eneste Mand i Verden, hun nogensinde vilde kunne elske.

Hun vidste godt, at det var den almindelige Mening i Garnisonen, at det var pjaltet

af Preben Vang, at han ikke friede til hende, efter at han nu i to Aar saa paafaldende havde gjort Kur til hende, men hun havde aldrig et Øjeblik ladet sig rive med til at mene det samme. Hun vidste, at han ikke friede til hende, fordi han havde en næsten sygelig Skræk for at blive gift. Han havde en stærk Uafhængighedsfølelse og skønt han var den af Garnisonens ugifte Officerer, der kom mest ud, var der dog ingen, der i Virkeligheden stod mere ene end han. Selv de af hans Kammerater, der havde kendt ham længst, havde en Følelse af, at de aldrig kom ham rigtig nær. Han havde ingen intim eller fortrolig Ven. Han holdt Folk paa Afstand og man respekterede hans Tilbageholdenhed.

Han var vant til at blive eftertragtet som Svigersøn, men det generede ham ikke; han følte sig hverken smigret eller irriteret derved, han tog i det hele taget Tilværelsen med en vis Flegma, der af enkelte blev anset for at være Storagtighed, men som i Virkeligheden skyldtes Beskedenhed.

Angsten for Ægteskabet havde han taget med sig fra sit Hjem. Han havde i sit syvende Aar faaet Stedmoder og havde fra sin tidligste

Barndom de bittreste Minder om, hvor frygtelig en Tilværelse en hysterisk, intrigant og aldeles fordærvet Kvinde kan skabe for Medlemmerne i det Hjem, hvori hun regerer. At han selv havde været Genstand for den barnløse Stedmoders Had bekymrede ham ikke saa meget, men det oprørte ham at se, hvorledes hun tyranserede hans Fader, der, som de fleste Mænd der gifter sig anden Gang, bliver deres anden Hustrus Slave, efter selv at have ladet sig tilbede af den første.

Gefion Huldt kendte dette Forhold, hun var det eneste Menneske, Preben Vang nogensinde havde betroet sig til.

Det var ikke, fordi han frygtede en Gentagelse af Faderens Ægteskab, at han ikke giftede sig med den milde, beherskede Gefion, men hans Kendskab til Stedmoderen havde dog indgivet ham en uovervindelig Skræk for nogensinde at komme under daglig Paavirkning af en Kvinde, der altid stod for ham som et underlig gaadefuldt Væsen, en Mand aldrig rigtigt lærte at kende, før han for Livstid var lænket til hende.

Men hans Sky for Ægteskabet var nu alligevel ikke den eneste Grund til, at han ikke

gjorde Gefion til sin Hustru, der var ogsaa lidt Forfængelighed med i Spillet.

Preben Vang hadede at blive beklaget, derfor havde han altid tiet stille med de sørgelige Forhold i Hjemmet, hvor hans Fader i Virkeligheden var et rent Nul overfor den dispo- tiske Frue, og han var frygtelig saarbar overfor alt, hvad der var latterligt.

Og det kunde ikke nægtes, at der trods Familien Huldts ubestridelige Bravhed var et lidt latterligt Skær over dem. Gudbevares! De var prægtige Mennesker allesammen, — Kap- tajnen var en dygtig Officer, en absolut fin og ridderlig Natur, og Fru Helenes Hjertensgodhed var berømt i mere end én af Landets Garni- soner; ingen var saa moderlig gæstfri mod unge ubemidlede Kammerater som hun, ingen saa hjælpsom og trofast som hun, — men alligevel, hun var original, og hun kastede ved sit Væsen og sin hele Optræden et vist komisk Skær over hele Familien.

Alene det, at kalde sin ældste Datter for „Gefion“, det var jo, for at bruge hendes eget Yndlingsudtryk, ligefrem vanvittigt! Nej, Gefion skulde blive Preben Vang komplet uundværlig, før han bekvemmede sig til at gøre Fru Helene til sin Svigermoder.

Med en forelsket Piges Klarsyn, anede Gefion godt, at hendes Helt tænkte saadan, men hun fordømte ham ikke for det. Han kendte jo ikke Moderen som hun; han vidste ikke, hvor utrolig uegennyttig hun var, hvor varmt og ædelt hendes store, rige Hjærte slog, ikke alene for hendes Nærmeste, men for hver Menneskesjæl, hun kom i Berøring med, og som hendes Moderinstinkt sagde hende, trængte til hende.

Gefion elskede og beundrede sin Moder, og hun syntes aldrig, at hun havde set et smukkere Ægteskab end sine Forældres, eller hørt et skønnere Æventyr end deres Kærlighedshistorie.

Som to og tyveaarig Premierløjtnant havde hendes Fader forelsket sig i sin Hustru, da hun seksten Aar gammel debuterede paa et Hovedstadsteater som Agnes i „Fruentimmer-skolen“. Over Kaptajnens Skrivebord hang der et Billede af hende i den Rolle; hun havde været sjælden smuk og indtagende. Gefion forstod godt sin Fader. Hans Kærlighed til Moderen var ligesom hendes egen til Preben Vang, en af den Slags Følelser, der fødes i et Nu og aldrig svinder eller underkastes Omskiften. Forældrene blev dog først gift fire Aar efter,

og i Mellemtiden var deres Fader gift med deres Halvsøster Ebba Burkas Moder. Forældrene havde aldrig til deres Børn omtalt den Familietragedie, der laa til Grund for dette Ægteskab, men saa meget gættede Gefion sig til, at det var noget med, at hendes Bedstefader var kommen i en Slags Æresgæld til Ebbas Morfader, og at hendes Fader havde giftet sig med sin første Hustru for at frelse Bedstefaderens Navn fra Vanære.

Hun var vis paa, at hendes Moder i et og alt havde billiget Faderens Handlemaade, og at de begge havde slaaet en Streg over de fire Aar, hvori de havde været skilt fra hinanden.

Ebba var efter sin Moders Død bleven opdraget hos dennes Familie og havde som Barn kun et Par Gange om Aaret besøgt sin Fader. Hun lagde ikke Skjul paa, at hun ikke kunde lide sin Familie, og Gefion vidste godt, at det kun var for Skams Skyld, at hun kom i sin Faders Hus, nu hendes Mand, der var Premierløjtnant og Kammerjunkker, midlertidig var kommanderet til Tjeneste i den Garnison, hvor hendes Fader boede. — Ebbas Moders Formue var før hendes Ægteskab sikret hendes eventuelle Børn, hvis Faderen paany giftede sig,

og Kammerjunkerinden var derfor meget vel-situeret, og førte standsmæssigt Hus. —

Og dog misundte Gefion hende ikke, for hun var en tanketom Dukke, der ikke var til Glæde for nogen. Hver Gang Gefion saa hende, spurgte hun forbauset sig selv, om det virkelig kunde være muligt, at den fornemme Spidslærke var hendes egen kære, ligefremme Faders Datter.

Ebba — „Kammerjunkerinden“, som hun kaldtes, kom ogsaa i Dag; det gjaldt derfor om at faa Tebordet saa fint som muligt, men Gefion rystede fortvivlet paa Hovedet; Teser-viceet i det Huldtske Hjem var ikke meget præ-sentabelt.

*

*

*

Imidlertid var Fru Helene gaaet ad Køk-kentrappen ned til Bergers. Hun nikkede til Petrine og gik lige ind til Sovekammerdøren og bankede paa. Hun bad saa pænt for sig, at Vitta Marie lukkede hende ind, og hun havde ikke sagt mange Ord, før den unge Kone græ-dende laa i hendes Arme.

„Græd bare, græd bare, det letter,“ mum-lede Fru Helene; „jeg skal nok tie stille. Det hjælper alligevel aldrig det bitterste, hvad man

saa siger. De maa bare ikke blive ved at ruge over Sorgen. Tænk ikke paa, hvad De har mistet, men paa, hvad De har i Behold, Deres rare, prægtige Mand.“

Vitta Marie bed Tænderne sammen — hun var ligeved at skringe Sandheden ud: at hun slet ikke græd over sin lille, døde Dreng, at hun var ligeved at glemme ham for en meget værre og grimmere Sorg — at hun slet ikke havde sin Mand „i Behold“, eftersom han og hun nu i flere Uger havde staaet næsten som Fjender overfor hinanden, hver for sig lurende paa, hvad ondt og bittert de nu næste Gang kunde finde paa at sige hinanden. Men hun skammede sig alligevel for at gøre det, og ved sig selv tænkte Fru Helene, at den lille Kones Sorg nu var ved at blive lidt sygelig. Hun gik vist altfor ene, den lille Stakkel! Bare hun kunde komme i andre Omgivelser en lille Tid; hun skulde dog ved Lejlighed give Berger et lille Vink.

„Nu skal De komme med mig op,“ sagde hun, „for selv om De er bedrøvet, saa ved jeg dog, at De ingen Egoist er, og jeg ved, at baade De og Deres Mand vil glæde Dem over min Overraskelse! Jo, De skal komme, det er

maaske ikke saalænge, at De kan besøge os, lille Fru Vitta; nej, nej, se ikke saa spørgende paa mig, for jeg siger det ikke endnu. Det er vanvittigt af mig, at jeg allerede har sagt saa meget.“

„Nej, er der virkelig Haab om Avancement?“ udbrød Vitta Marie, der af bare Glæde og Forbavselse virkelig glemte sin egen Bekymring, „nej, hvor det var dejligt!“

„Tre — syv, ni, tretten, tal dog ikke om det, før vi kommer ovenpaa! Saa, nu er De ligefrem en yndig, lille Kone; naar De nu strøer lidt Pudder i Ansigtet, er der ikke et Menneske, der kan se, at De har grædt — har De ingen Pudder? Naa, saa kan det ogsaa være det samme. Det er rigtig brillant af Dem, at De saadan tager Dem sammen. De er en lille, flink Kone!“

Flink Kone! tænkte Vitta Marie ved sig selv, medens hun fulgte Fru Helene op ad Trappen, — nej — en rigtig daarlig Kone var hun, der, som hendes Mand havde sagt, havde giftet sig uden at kunne styre et Hus og faaet et Barn, uden at have Begreb om, hvordan hun skulde passe det!

IV. KAPITEL.

Da Fru Helene fulgt af Vitta Marie traadte ind i Køkkenet paa første Sal, standsede hun pludselig.

„Hør,“ sagde hun og slog tyssende op med Haanden, „min Steddatter er kommen. Aa, bare hun nu ikke ærgrer min Drøs, det skulde jo dog være en Glædesdag for ham.“

„Kammerjunkerinden har været meget vred,“ sagde Pjevs, der ved højtidelige Lejligheder som denne ogsaa ydede Familien Huldt sin værdifulde Assistance til hen paa Eftermiddagen. Hun var i sin barnlige Tillidsfuldhed vant til at anslaa en ret fortrolig Tone overfor Familien, og Fru Helene blev derfor slet ikke fornærmet, da Pjevs sluttede med den beroligende Erklæring, at, „nu var det ved at gaa over.“

Da Damerne traadte ind i Dagligstuen, hvor Tebordet var dækket, kom der en høj, lys Dame henimod dem; hun havde et spidst Ansigt og lyse, missende Øjne. Hendes Stemme var høj, undertiden lidt skærende, og hun talte med fornem Langsomhed i en ubehagelig do- cerende Tone.

„Goddag Helene,“ sagde hun og rakte sin Stedmoder Spidsen af sine Fingre, medens hun med en fornem Hovedbøjning passerede Vitta Marie, „maa jeg takke for Indbydelsen. Papa har lige meddelt mig den højst besynderlige Anledning til denne Festlighed, og jeg maa sige, at denne Gang er det lykkedes Dem at forbavse mig, skønt jeg jo rigtignok er forberedt paa Eksentriciteter herfra. Jeg tilstaar, at jeg, der trods min Ungdom dog har bevæget mig en Del i Verden, aldrig har hørt noget lignende.“

„Har Du virkelig ikke?“ spurgte Rinda med forceret venlig Forbavselse, (det var hendes Fryd at „dukke“ den vigtige Stedsøster) „mon det ikke kommer af, at den Verden, Du m e s t har bevæget Dig i, er for fornem til, at Du kan drage Sammenligninger mellem de Folk Du træffer der og os?“

Fru Ebba fik en rød Plet paa hver Kind;

Rindas Bemærkning havde truffet. Det var hendes Ærgerrighed at bevæge sig i den fornemme Verden, men hun havde til Dato kun opnaaet at komme til et Hofbal. Hun skottede hen til Vitta Marie, og af Hensyn til hende tvang hun sig til at bevare sit Verdensdame Væsen.

„Det kan nok være, at Du har Ret, Rinda,“ sagde hun langsomt, „det er jo altid et Tegn paa Kultur ikke at være for impulsiv“.

„Det kan ligesaa godt være Tegn paa Hjerteløshed og Dumhed,“ riposterede Rinda.

Kaptajn Huldt, der havde staaet og talt med Vitta Marie, vendte sig nu uroligt om.

„Herregud, lille Børn, enes nu;“ han blinkede til Rinda og saa angst hen til den ældste Datter.

„Men, kære Papa, der er slet ikke Tale om Uenighed,“ smilte Fru Ebba overbærende, „jeg tillader mig kun som Medlem af Familien at udtale min Forundring over den besynderlige Maade, hvorpaa Din Hustru hævder sit Ry her i Byen som Original.“

„Kære Ebba, jeg tror ikke, at Du mener noget ondt med det,“ sagde Kaptajn Huldt og traadte helt hen til Datteren, „men jeg tillader

ingen at kritisere min Hustru, ikke en Gang for Spøg.“

„Men jeg angreb jo ikke,“ smilte Fru Ebba igen, „saa Din ridderlige Beskyttelse af Helene er ganske overflødig.“

„Aa, lad ham dog bare,“ sagde Fru Helene rørt og strakte Haanden ud mod Manden, „det er saa dejligt at høre paa.“

Kaptajnen greb Haanden og holdt den et Øjeblik i sin, mens han kærligt nikkede til hende.

Fru Ebba rystede paa Hovedet og saa bort.

„Far,“ formanede Rinda med paataget Strengthed, „vil Du værsgod lade være at kæle for Mor, mens Ebba ser paa det; det er ikke fint, saadan gør de ikke i den fornemme Verden.“

„Hvor ved Du det fra?“ spurgte Fru Ebba spidst, „Du kommer jo ikke selv i det, Du kalder den fornemme Verden!“

„Nej, Gudskelov,“ udbrød Rinda med Eftertryk, „for hvis Folk der ligner Dig, maa der være meget kedeligt. Ja, Du ser, at jeg er ærlig.“

„Det ser jeg,“ nikkede Ebba fornemt, „men jeg havde hellere set, at Du var velopdragen.“

„Er det da velopdragent at være uærlig?“

spurgte Rinda stærkt forbavset. „Du skal rigtig have Tak, Ebba, fordi Du saadan opdrager paa mig, Du skal se, at det ender med, at jeg bliver en frygtelig fin Pige, der siger De til hele min Familie inklusive min eventuelle Mand, ligesom Hertuginderne gør det i de franske Romaner.“

„Rinda,“ formanede Kaptajnen igen, „Du maa ikke drille Din Søster.“

„Aa, Papa, gør dog ikke saamegen Stads af det Barn, jeg lader mig virkelig ikke drille. Men det var det, jeg vilde sige Dem, Helene —“

„Ebba, jeg bad Dig før om endelig at lade være med det,“ indskød Kaptajnen uroligt.

„Men, hvad er det?“ Fru Helene saa forbavset og ængstelig fra sin Steddatter hen paa Manden, „lad dog Ebba sige, hvad hun vil, Andreas! Hvad er det, skynd Dem dog, jeg bliver saa nervøs ved alle de Omsvøb.“

„Det er kun, at jeg finder det meget, meget uforsigtigt af Dem, Helene, at invitere Fremmede til 'Teselskab, for at fortælle dem en Nyhed, som De ikke har ringeste Garanti for, vil blive til Virkelighed.“

„Aa, er det ikke andet?“ udbrød Fru Helene lettet og lo, „og jeg, som troede, at der var sket en Ulykke! De skal ikke være bange, lille Ebba,

jeg er sikker i min Sag. Vi har jo hidtil troet, og saadan har det jo ogsaa set ud, som om Drès umuligt kunde naa at blive Oberstløjtnant, men nu er jo Oberstløjtnant Bernhardt pludselig død, og der bliver paa den Maade i sidste Øjeblik Plads ledig til Drès. Det er umuligt andet, end at han faar den. Obersten sagde selv til mig, sidst vi var der til Middag, at det var ikke en Maaned siden, han var saa bedrøvet over, at Drès fyldte 52 Aar til Juli, for saa var der jo ikke Udsigt til Avancement. Og da jeg saa spurgte ham, om Drès virkelig vilde være kommen i Betragtning, hvis der havde været en Bataillon ledig, sagde han saa bestemt: „Selvfølgelig, kære Frue, selvfølgelig!“

„Middagskonversation,“ sagde Fru Ebba og trak spottende paa Skuldrene. „Obersten er en glimrende Vært, han har sagt det af gæstevenlig Affabilitet. Har De virkelig ikke andet at holde Dem til, Helene?“

„Andet at holde mig til,“ gentog Fru Helene og saa aldeles forbavset paa Steddatteren; „jeg skulde da tro, at det var nok, naar en Oberst, Kommandør af Dannebroke, Dannebrogsmænd p. p. siger, at Drès selvfølgelig vilde blive Oberstløjtnant, hvis der blev en Bataillon ledig

før han fylder 52! En saadan Mands Ord kan man da ikke tvivle paa! Vel, Drès?”

„Nej, lille Helene, det antager jeg heller ikke, at man kan,“ sagde Kaptajnen og klappe sin Kone beroligende paa Skulderen.

Der var hele Tiden noget i hans Væsen og Tonefald, der ligesom værnede hans Hustru. Hvor han saa end opholdt sig i Stuen, og hvem han saa end talte med, saa søgte hans Øjne hvert Øjeblik hen til hende. De blev alvorlige og fjærne, naar han ikke hørte hendes Stemme, men lød hendes Latter eller muntre Passiar gennem Stuen, saa straaede Andreas Huldts store, ærlige, lyseblaa Øjne.

Vitta Marie sad og saa paa denne Familie-scene og — sammenlignede. Hver Gang Kaptajnen talte til Fru Helene eller saa paa hende, var der noget, der ligesom gjorde ondt inde i hende. „Hvis han bliver sprunget forbi,“ tænkte Vitta Marie, „saa vil han kun sørge over hendes Skuffelse, og hun kun være fortvivlet over, at man vover at forbigaa hendes Drès. Ja, den Maade de to holder af hinanden paa, det er den store Kærlighed.“

„Men kan De da ikke sige Dem selv, Helene, at den Slags Ord er tomme Løfter,“ begyndte

Fru Ebba igen, „hvis man virkelig havde ønsket at gøre Papa til Oberstløjtnant, saa kunde man jo have ladet ham springe.“

„Enhver ved, at Drès aldrig havde brudt sig om at avancere paa en Kammerats Bekostning,“ sagde Fru Helene stolt. „Saameget maa De da kende til Deres Far, Ebba, at De ved, at han, der er Retsindigheden i egen Person, aldrig vilde gaa med til at tilføje en ældre Kammerat den Ydmygelse.“

„Med et saa ophøjet Livssyn kommer man næppe frem i Verden,“ smilte Fru Ebba spidst; „bare I ikke bliver narrede. Obersten er en fin Mand, en Verdensmand, men der er ingen, der sætter Lid til hans Løfter.“

„Kan man saa egentlig kalde ham en fin Mand?“ indskød Rinda, „men jeg har forresten hørt det samme. Vang sagde forleden, at Regimentschefens Øgenavn her i Garnisonen var: ‚Stol kun paa mig‘.“

„Mon det ikke er Premierløjtnant Vang selv, der har lavet det Øgenavn,“ sagde Fru Ebba. „Han er slem til det, han har maaske ogsaa lavet et til Dig.“

„Tror Du? Det skal jeg virkelig spørge ham om, naar han kommer.“

„Hvadbehager? Kommer Vang ogsaa? Nej, det er dog for galt! Vil De da absolut gøre Deres Mand og hele Familien komplet latterlig, Helene? De skulde sandelig hellere slaa det op paa Gadehjørnerne, — det vilde være passende, ikke sandt?“

„Nej, det vilde det ikke,“ sagde Fru Helene sagte, „men jeg synes dog, at vi kunde have Lov til at glæde vore nærmeste Venner med Nyheden, det kan der vel ikke være noget ondt i. Jeg har virkelig gjort det i den bedste Hensigt.“

„Ja, det ved vi, Helene,“ sagde Kaptajnen sagte, „enhver, der kender Dig, ved det, og vi, der holder af Dig, vil aldrig misforstaa Dig.“

„Nej, det vil vi ikke,“ samstemmede Rinda, „der skulde bare være mange flere Mennesker i Verden som Mor, saa vilde den være meget lettere at leve i. Ikke sandt, Fru Vitta?“

„Jo, og meget, meget lykkeligere,“ sagde Vitta Marie varmt og saa beundrende hen paa Fru Helene.

Fru Ebba sagde ingenting. Hendes Blik strejfede lige Vitta Marie, idet hun gik forbi hende ud paa Altanen.

Fru Helene strøg sig over det tynde graa-

sprængte Haar og saa lidt forvildet op paa sin Mand.

„Aa, Drès, hvor har hun dog gjort mig vanvittig angst,“ sagde hun uroligt, „tror Du virkelig, at der kan være Mulighed for, at de springer Dig forbi?“

„Det ved jeg ikke, Helene. Jeg staar jo for Tur, men derfor kan de jo godt forbigaa mig. Men lad os nu blot ikke bekymre os om det i Dag. Hvis jeg ikke avancerer, saa er det vel ogsaa godt for noget.“

„Jamen, Du gør det Drès, Du gør det,“ forsikrede Fru Helene, „der er ikke en Kaptajn i Garnisonen, der er flinkere og dygtigere end Du, det ved jeg, — det siger alle; — har jeg ikke Ret, Fru Berger?“

„Jo, jo,“ nikkede Vitta Marie, der af sit inderste Hjærte ønskede, at disse to prægtige Mennesker ikke maatte blive skuffede.

„Der er jo bare den Fejl ved det hele, indskød Rinda, „at det er ‚Stol paa mig‘ og ikke Mor, der skriver Forfremmelseslisterne over Far.“

Kaptajnen lo og rystede paa Hovedet. „Havde det været Tilfælde, saa havde jeg skam været General nu.“

„Du skal se, Drès, Du faar nok Udnævnelser i Morgen.“ Fru Helene nikkede opmuntrende; hendes Nedtrykthed varede aldrig længe. „Nu har vi slidt og stridt saa rent vanvittigt i 26 Aar, gjort os Umage for at svare enhver sit, ofte savnet og undværet det nødvendige selv, for at Børnene skulde lære saa meget som muligt og more sig ligesom andre Unge, og nu kommer Lønnen. Du skal se, den kommer! Tror Du, at Landet har Raad til allerede nu at slippe en saa dygtig Officer som Du! Det vilde jo være vanvittig dumt af den Minister! Og Du skal se, Drès, hvor det vil blive dejligt for Dig at faa mere at arbejde med, og Hest, aa, Du vil have saa godt af at ride.“

„Ja, det vil jeg,“ indrømmede Kaptajnen oplivet; „og for Dig vil det ogsaa betyde meget mindre Arbejde og en behagelig Tilværelse, og hvis der er nogen, der fortjener gode Dage, Helene, saa er det Dig.“

Rinda sad og beskrev sine sidste Sygdomsfornemmelser for Vitta Marie, mens Kaptajnen og hans Hustru vekslede disse Ord, men hun havde alligevel hørt dem. Hun var i den sidste Tid bleven saa ivrig efter at studere andre Ægtefolks Forhold til og Væsen overfor hinan-

den, og mens hun sad og lyttede til Kaptajn Huldts og hans Hustrus Samtale, fyldtes hendes Hjærte af en usigelig Bitterhed.

Ja, saadan skulde et Ægteskab være, saadan skulde en Mand være overfor sin Hustru, saa ridderlig, saa fin og kærlig! Fru Helene kunde sagtens være mild og god og glad, der var jo slet ingen Anledning for hende til at være andet, saadan som hun blev baaret paa Hænderne af sin Mand. Og dog var Fru Helene ikke, hvad man kalder en Mønsterkone; hun kunde aldrig faa sine Penge til at slaa til, det vidste, da Vitta Marie; men i Stedet for at være ubehagelig imod hende for det, saa var Kaptajnen bare ked af, at han ikke kunde gøre det bedre for hende.

Det var altsaa bevisligt, at et Ægteskab godt kunde være lykkeligt, fordi der var daglige Pengebekymringer, men hvorfor gjorde da Pengesorgerne hendes og Niels' Ægteskab saa stygt og ulykkeligt?

Niels havde virkelig lige indtil for kort Tid siden været aldeles forelsket i hende. Hvor kunde den Følelse saadan uden videre forsvinde, fordi de manglede Penge? Hun selv var virkelig

ganske ligeglad, om de ikke ejede en Skilling, blot Niels vilde være rar og god imod hende.

Og efterhaanden kom Vitta Marie til det Resultat, at det ikke var hendes Skyld, der var kommen noget i Vejen mellem hende og Niels. Det var hverken hendes Uduelighed som Husmoder eller hendes Fordringsfuldhed overfor Niels, der var Skyld i deres Ulykke. Fejlen maatte søges hos Niels; hos hende selv var der virkelig ingenting at rette. Han alene bar Skylden for, at hun nu efter knapt to Aars Forløb indsaa, at hendes Ægteskab var, hvad var det nu, man kaldte det? — jo, — „en stor Misforstaaelse“!

Hun havde kun ganske flygtigt hørt efter Rindas Passiar, men nu blev hun revet ud af sine Betragtninger, idet Fru Ebba traadte ind fra Altanen og meldte, at nu kom Premierløjtnant Vang.

Fru Helenes Ansigt straaledede; hun kunde saa godt lide Vang, og hendes Velkomst til ham var meget hjærtelig.

Det var saa forstaaeligt, at hun syntes godt om ham, thi hans Person var meget vindende. Han havde et udpræget mandigt Udseende, og der var noget i hans Ansigtstudtryk, som sagde

en, at han vist inderst inde var en stor, god Dreng.

Gefion, der nu traadte ind i Stuen fulgt af Pjevs, der bar Teen, blev som sædvanlig helt rød i Kinderne, da hun saa Vang og af den Maade, han hilste hende, kunde man godt forstaa, hvordan det Rygte var opstaaet, som Byen det sidste halve Aar havde haft travlt med, at de to var hemmeligt forlovede.

Gefion bød tilbords.

„Nej,“ protesterede Vang muntert, „jeg drikker ikke en Draabe Te, før jeg har faaet Overraskelsen. Jeg har været ved at spekulere mig gal paa, hvad det kunde være. Er det noget med Dem, Fru Kammerjunkerinde?“

„Nej, Hr. Premierløjtnant,“ smilte Fru Ebba spidst, „min Tilværelse føres efter Principper, der udelukker Overraskelser.“

„Naa—aa,“ sagde Rinda, „Du behøver da ikke at være saa beskeden, for det var da en frygtelig Overraskelse for os allesammen her, da Du for 2 Aar siden skrev, at Du havde været til Hofbal.“

„Jeg kan ikke forstaa, at noget saa selvfølgelig kan overraske,“ svarede Kammerjunkerinden bidende.

„Saa maa det være noget med Frøken Rinda,“ erklærede Vang bestemt.

„Nej — De maa gætte om igen,“ sagde Fru Helene, „for De tager da ikke det for en Overraskelse, at den Galdesten, hun i forrige Uge ikke kunde spille Krocket for, i Dag er bleven til Tuberkulose? De kender jo Rinda! Der er snart ikke flere Sygdomme, Du kan fejle, min Pige.“

„Spænd mig nu ikke paa Pinebænken,“ bad Vang. „Husk, jeg er en enligstillet Mandsperson, der har levet min ganske Ungdom hen i Provinsgarnisoner, og som Følge deraf i Tidens Løb ogsaa har faaet en Snært af den provinssielle Nysgerrighed. Jeg giver fortabt!“

„Hvorfor spørger De ikke, om det er noget med Gefion?“ spurgte Fru Ebba forceret ligegyldigt.

Vang studsede og kastede et skarpt Blik paa Kammerjunkerinden.

„Hvorfor? Ja, det ved jeg i Grunden ikke. Det er maaske, fordi jeg ved, at Frøken Gefion aldrig kunde gemme paa en Hemmelighed overfor mig, — og jeg har allerede talt med Frøkenen en Gang i Dag.“

„Hør, Vang,“ udbrød Rinda pludselig, „jeg

kommer i Tanker om noget, og det maa jeg have Klarhed over, før De faar noget at vide. Ebba sagde før, at hun i Byen havde hørt, at De havde fundet paa et Øgenavn til mig. Maa jeg for gammelt Venskabs Skyld faa det at vide straks?“

„Men, Rinda, Barn — det er ikke ganske passende,“ begyndte Kaptajnen.

Vang var bleven lidt rød i Hovedet, og han sendte Fru Ebba et alt andet end venligt Blik.

„Det skal jeg gjerne tjene Dem i, Frøken,“ sagde han hurtigt. „De ved nok, at jeg aldrig overfor Familien her har lagt Skjul paa, at jeg ikke kan lide Frøken Gefions Navn og i Ærgrelse over, at Deres Frøken Søster hedder det, har jeg af og til kaldt Dem for ‚Gylfe‘.“

„Aa, det er storartet,“ lo Rinda, „ikke sandt, Mor?“

„Jo — det lyder vanvittig pudsigt,“ lo Fru Helene med, men saa blev hun pludselig alvorlig. „Ja, jeg har rigtignok maattet høre meget, fordi jeg har givet Gefion det Navn; men jeg vilde nu have, at hun skulde have et Navn for sig selv.“

„Saa kunde De aldrig have fundet et bedre,“ sagde Fru Ebba tørt, „det er der saamænd ingen, der tager fra hende.“

„Navne er jo en Smagssag — en Smagssag,“ mente Kaptajnen udglattende, „men nu er det ikke værd at spænde Premierløjtnantens Nysgerrighed højere, nu skal De faa Overraskelsen, som jeg kan se, at Helene er bleven lidt betænkelig ved at komme med. Anledningen til dette lille, improviserede Teselskab er, at der pludselig har vist sig Udsigt til Avancement for mig, og den store Glæde herover syntes min kære Helene, at vi maatte dele med et Par nære Venner. Nej, nej, maa jeg være fri for Gratulationer, kære Ven, vi ved jo kun, at Pladsen er ledig.“

„Men har De da ikke underhaanden faaet at vide, at de faar Bataillonen, Hr. Kaptajn?“ sagde Vang, — han saa meget forbauset ud.

„Nej, nej, De maa forstaa mig ret; dette her er kun en Haabets og Forventningens Fest, endnu er der ingen Vished.“

„Men den kommer nok inden i Morgen,“ sagde Fru Helene fortrøstningsfuld.

Vang saa underlig forstemt ud; men saa mødte han Gefions bedende Blik, der paa Vej hen til ham havde strejft Moderens, og saa tog han sig sammen.

„Jeg forstaar fuldstændig,“ smilte han god-

modigt, „og jeg finder, at det er baade klogt og rigtigt at være Sangviniker, man skal ikke kimse ad Livets smaa Glæder, og glad Forventning er en herlig Følelse.“

Samtalen blev nu almindelig, og da Fru Helene var meget munter, og Vang gjorde sig Umage for at være det, mærkedes det ikke, at Vitta Marie var usædvanlig tavs.

Da man rejste sig fra Tebordet, fik Fru Ebba Vang trukket med sig ud paa Altanen. Rinda var gaaet ind for at se sig selv i Halsen; hun havde faaet saadan en underlig Brænden efter Teen, fortalte hun Vitta Marie, der sad henne i et Hjørne af Stuen og talte hviskende med Gefion.

„Der er noget, jeg længe har haft Lyst til at sige Dem, Premierløjtnant Vang,“ sagde Fru Ebba sagte, saasnart hun havde forvisset sig om, at de ikke kunde høres.

Vang bukkede høfligt og saa forventningsfuld ud.

„Jeg finder, det er min Pligt som Medlem af Familien her, at spørge Dem, om De ved, at De i højeste Grad udsætter min Søster Gefion for Folkesnak?“

„Hvad mener De, Frue?“ begyndte Vang,

men standsede saa; paa hans ærlige Ansigt stod tydeligt at læse, at han vidste, Fru Ebba havde Ret.

„Jeg kan se, at De ved det,“ begyndte hun igen, „og da saavel min Far som min Stedmoder lader til at være blinde eller ogsaa uforvarlig letsindige, vil jeg tillade mig i deres Sted at bede Dem, Hr. Premierløjtnant, om enten straks at fri til Gefion, eller ogsaa at trække Dem tilbage fra Familien, saadan, at Sladderen kan dø hen. Jeg vil være saa ærlig at tilstaa, at jeg ikke havde talt til Dem, hvis ikke den Sladder ogsaa var gaaet ud over mig. Tør jeg altsaa gaa ud fra, at De for Familiens og for min Skyld i den nærmeste Fremtid vil tone rent Flag?“

Det var øjensynligt, at hendes Ord slog ned. Vang havde mange Gange tænkt noget lignende, men altid skubbet det tilside som noget ubehageligt. Han vilde sandelig ikke gøre den prægtige Gefion Fortræd, men det vilde være ham en frygtelig Sorg ikke at skulle se hende mere. Og fri — saadan paa Kommando, det var heller ikke saa lige en Sag. Det maatte da tages lidt under Overvejelse. Det var ogsaa Pokkers saa docerende den Kam-

merjunkerinde var, men nogen Ret havde hun nu, og svare hende maatte han jo.

Han saa hastigt op og bukkede saa let.

„Jeg skal for Frøken Gefions Skyld rette mig efter Deres Ønske.“

Kammerjunkerinden mærkede godt Brodden.

„Naar De blot retter Dem efter mit Ønske,“ sagde hun med et Hofsmil, „saa er det mig komplet ligegyldigt, for hvis Skyld De gør det.“

Vang blev staaende alene paa Altanen. Han bed sig i Læben og saa ind i Stuen. Nu var det altsaa forbi med at komme her hos disse rare, naturlige Mennesker, blot fordi Folk ikke kunde unde to unge Mennesker, at de aabenlyst viste, at de fandt Behag i hinandens Selskab! Men hvis han nu — det behøvede jo ikke at være forbi — hvis han selv vilde —! Naa, den Sag maatte nærmere eftertænkes. Han vilde gaa nu og saa se at tage en Beslutning en af de nærmeste Dage.

Gefion saa lidt ængsteligt paa Vang, da han sagde Farvel til hende. Han saa ikke ud, som han plejede, men da han gav hende Haanden, trykkede han hendes saa fast, at hun blev helt varm om Hjertet ved det. Var det mon blot

Faderens Avancement han havde ventet paa for at fri? Skulde hendes Hjærtensønske virkelig endelig gaa i Opfyldelse!

Fru Ebba var Hjærteligheden selv, da hun tog Afsked; det virkede saa vel paa hende, naar hun fik Lov at intrigere lidt.

„Jeg faar nok straks Bud, Papa, saasnart der sker noget,“ var det sidste, hun sagde.

Vitta Marie var den sidste Gæst, der gik. Hun havde haft mere Udbytte af Selskabet, end hun havde ventet. Hun havde betroet Gefion sin Pengesorg, og denne havde lovet hende, at hun lidt senere skulde gaa med hende hen til Byens Filial af Assistentshuset, hvilken Institution Familien Huldt havde et indgaaende Kendskab til. Vitta Marie vilde pantsætte sit Gulduhr, sin lange Halskæde og nogle andre personlige Værdigenstande.

Men sine videregaaende Planer tav hun stille med; det var først, da hun atter stod i sin Dagligstue og med et underligt vildt, bedrøvet Blik saa sig om, at hun halvhøjt sagde til sig selv:

„Nu ved jeg, hvad jeg vil! Jeg vil skilles!“

V. KAPITEL.

Vitta Marie var ikke lidt benauet, da hun endelig sammen med Gefion stod i Laanekontorets lille, mørke Stue.

Hun havde taget et tæt Slør for, men hun havde alligevel en Fornemmelse af, at den gamle Graaskæg, der tog mod Panterne, saa lige igennem hende. Da han gik bag en Skærm, der stod henne ved Vinduet med dem, kom hun saadan til at ryste, at hun maatte holde sig ved Disken. Gefion fik lige Tid til at hviske et Par beroligende Ord til hende, da den gamle Mand kom tilbage.

„Jeg kan give Dem 80 Kroner paa det straks,“ sagde han, „vil De have det?“

Det var Vitta Marie umuligt at svare.

„Ja, Tak,“ sagde Gefion saa for hende.

„Hvilket Navn skal jeg skrive,“ sagde den

gamle og gik atter bag Skærmen, „det er ligegyldigt, hvilket De opgiver,“ tilføjede han hastigt, „bare De selv husker det.“

Vitta Marie blev blussende rød under Sløret. Hun skammede sig frygteligt, men var samtidig inderlig taknemlig mod den gamle Mand; det var saa pænt af ham, syntes hun, men svare ham kunde hun ikke endnu, det blev altsaa Gefion, der igen maatte tage Affære.

„Vi kan sige Sørensen.“

„Sørensen — ja Tak.“

„Der er jo ikke noget at være bange for, Fru Vitta,“ hviskede Gefion; „det er jo en ærlig Sag at laane her; jeg foretrækker det da langt for at skyldte Handlende Penge eller laane af Slægt og Venner.“

„Værsaagod Frøken,“ den gamle Mand rakte Vitta Marie Laanesedlen og Pengene, som hun med et sagte „Tak“ stak i Lommen.

„Hørte De Gefion, at han sagde Frøken?“ sagde Vitta Marie, da de var kommen udenfor, „saa kendte han mig da ikke.“

„Nej, det gjorde han vist næppe. Gamle Markman kommer ingensteder. Han er forresten saa rar. Var det nok, De fik?“

„Ja, rigeligt,“ svarede Vitta Marie, „fore-

løbigt da. De skal rigtig have Tak, Gefion, fordi De har hjulpet mig, det skal jeg aldrig glemme.“

„Aa, tal dog ikke om den Bagatel. Jeg vilde bare ønske, at jeg kunde gøre noget mere for Dem, Fru Vitta. Jeg vil saa nødig være paa-trængende, men jeg har en Fornemmelse af, at det er noget mere, der trykker Dem end Pengemanglen og Sorgen og Drengen. Jeg kan godt være tavs, Fru Vitta, hvis De vil lette Deres Hjærte til mig, — ikke en eneste Sjæl skal faa noget at vide.“

„Det ved jeg nok, Gefion,“ sagde Vitta Marie og trykkede sagte den Arm, hendes Haand hvilede paa. „De har været saa sød og god imod mig, men — der er — virkelig ikke noget — ellers. Jeg ved nok, at jeg i den sidste Tid, er bleven noget forandret, men jeg har haft saa meget at sørge over, saa —“

„Ja, jeg forstaar Dem godt,“ afbrød Gefion hende, „og jeg skal heller ikke plage Dem. Nu siger jeg Farvel, jeg skal skynde mig hjem, og De vil vist ogsaa helst alene ind til den lille Grav; jeg kan tænke, at Roserne er til den. Farvel.“

Da Vitta Marie lidt efter stod ved sin lille

Drengs Grav, gav hun sine Taarer frit Løb. Selv om der skulde komme nogen og se hende græde, saa gjorde det jo ikke noget — her.

Hun bøjede sig ned og lagde Roserne paa hans Grav, og mens Taarerne vældede ud af hendes Øjne, spurgte hun sig selv, om det mon var sandt, hvad Niels havde sagt, at hun ikke havde behøvet at miste sin lille Dreng, hvis hun havde forstaaet at passe ham. Aa, bare hun havde den lille Dreng nu, for mens han havde levet, havde der ikke været noget i Vejen mellem hende og Niels; at have saadan et lille, spædt Barn i Hjemmet, det var som at huse et lille Stykke af selve Himlen.

Vitta Marie løftede Sløret op og tørrede Øjnene, hun havde hørt Fodtrin tæt ved sig, og hun rejste sig op for at give Plads for den lille, gamle Frøken, hvis Gravsted med Forældrenes Grave laa skraas overfor hendes. Hun kendte godt den gamle Pige, der havde haft en Pogeskole der i Byen og nu boede ganske alene. Den gamle Frøken Sandvig besøgte hver Dag Kirkegaarden, og hun havde altid hilst saa venligt og mildt paa Vitta Marie, men de havde aldrig talt sammen.

Den unge Kone blev derfor meget forbauset,

da den gamle Dame pludselig standsede foran hende.

„Lille, kære Frue, De maa ikke synes, at det er paatrængende af mig, men jeg har saalænge haft Lyst til at tale med Dem,“ sagde hun og tog Vitta Maries ene Haand mellem sine og Vitta Marie, der ellers ikke kunde taale, at Fremmede viste hende Deltagelse, undrede sig ved sig selv over, at hun slet intet Ubehag følte ved at høre paa den gamle Frøken.

„Jeg har nu set Dem hver eneste Dag besøge Deres lille Grav, og jeg har siddet derhenne bag Syrenen paa Fars og Mors Grav og grædt med Dem og — ja De synes vist, at det er underligt af mig, men jeg har siddet og — misundt Dem.“

Vitta Marie saa hastigt op. I alle andres Deltagelse mærkede hun saa tydeligt Medlidenheden, at hun undertiden følte det som den bitreste Ydmygelse, at hun stod der med sine tomme Hænder, som Barnet var revet ud af, og nu var der virkelig en, der misundte hende! Det lød saa besynderligt! Hvad kunde den gamle Frøken dog mene, hvor kunde hun misunde hende i hendes Sorg?

„De ser saa forundret ud, lille Frue,“ ved-

blev den gamle Frøken, „men det er sandt, hvad jeg siger. Jeg har siddet derhenne og grædt med Dem over Deres lille Dreng og over mig selv. Tænk, hvor fattigt mit hele Liv dog har været, jeg har kun Far og Mor at sørge over, mens De har Deres dejlige, lille Dreng. Det betyder jo ikke noget, hvor kort eller hvor længe De havde ham. De har jo haft ham. — Aa, jeg synes, at det maa være saadan en dejlig Tanke for Dem, — at der nu oppe i Vorherres lyse Himmel sidder en lille Engel, der af alle Jordens Kvinder kun kalder Dem Mor! Er det dog ikke dejligt for Dem!“

„Jo, jo,“ hviskede Vitta Marie, og hun syntes i dette Øjeblik, at det virkelig var dejligt.

„Saa maa De heller ikke se saa bedrøvet ud mere,“ sagde den gamle Frøken og klappede hendes Haand; „jeg har godt lagt Mærke til, at der i de sidste Dage har været saadan noget forpint over Dem, og derfor var det, jeg besluttede, at jeg vilde fortælle Dem, hvad jeg saadan har siddet og tænkt paa. Vi maa nok sørge over vore Døde og være trofaste i Mindet mod dem, men derfor maa vi ikke glemme, at vi har Pligter i dette Liv — saalænge vi er her.“

Ak ja, Livets Byrder kan tit være tunge, men naar alt kommer til alt, hvad betyder saa det, om vor Vej her i dette korte Jordeliv er torne-strøet, naar blot vi faar Lov at plukke Roser hisset. Naa — det trætter vist saadan en lille, ung Person, at høre paa min Gammeljomfru Snak, og jeg har nu ogsaa faaet sagt, hvad jeg vilde. Husk paa, at selv om De har mistet meget, saa har De dog Mindet, den Rigdom kan ingen tage fra Dem. Og De har Deres Mand; hvor maa dog saadant et lille Barn og saadan en Sorg knytte to Mennesker, der holder af hinanden, fast sammen. Glæd Dem, lille Frue, over alt det De har; det gør mig saa ondt at se Deres søde, lille Ansigt saa bedrøvet.“

Vitta Marie saa langt efter den gamle Frøken, da hun gik. Hun var bleven saa underlig mildt stemt ved at høre paa dette gamle Menneskes Tale; det var som en lægende Haand havde strøget hen over et Saar, der endnu smærtede, og bragt det Lindring og Ro. Det var længe siden, at hun havde hørt Ord, der trøstede hende som disse, og pludselig var det, som en Strøm af Taknemmelighed skød op i Vitta Marie.

Ja, den gamle Frøken havde Ret, hun havde

meget at takke for. Hendes Tilværelse var rig mod saa mange andres, det var en Skam af hende at være saa utilfreds, fordi der kom lidt Skyer paa hendes Himmel. Det var sandt, hvad Frøken Sandvig havde sagt, det Baand, der knyttede hende og Niels sammen, var for stærkt til, at det saadan ved første lille Skærmydsel kunde brydes. Hvor det var dumt og egoistisk af hende at se bittert og ondt paa det hele. Niels fortrød naturligvis nu, hvad han havde sagt, og hun selv havde jo langtfra været venlig.

Hun blev helt rød i Kinderne ved Tanken om, at hun for et Øjeblik siden havde gaaet og spekuleret paa, at hun vilde skilles. Ja, hun var endogsaa gaaet saa vidt, at hun en halv Timestid efter Teselskabet hos Huldts var smuttet ned til Telefonstationen og havde forespurgt paa Rekreationshjemmet „Fredsbo“, som laa lige ved Stranden et Par Milsvej fra Byen, om der var Plads til hende der fra i Morgen. Bestyrerinden, der var en forhenværende Sygeplejerske, havde svaret ja, og hun havde lovet at telegrafere Besked i Morgen tidlig, om hun kom.

Hvad mon den gamle Frøken vilde have sagt, om hun havde vidst det? Og hvad vilde

hendes Far have sagt, om hans Vitta Marie var kommen styrtende ud i Præstegaarden og havde fortalt, at hun nu vilde skilles. Han vilde være bleven fortvivlet, og han vilde have foreholdt hende, at man ikke saadan løb fra sine Pligter, og han vilde have skammet hende ud, at hendes „store Kærlighed“ ikke betød mere, end at den meldte Pas ved første lille Modgang.

Den gamle Frøken vilde vel have sagt noget lignende, for der var noget i hendes Maade at tale paa, der mindede om Fars.

Mor vilde slet ikke have fundet paa at sige saadant noget; — der var mere Pligt og Dygtighed hos Mor end Følelse, og saa havde hun ogsaa altid forstaaet Broderen bedre end Vitta Marie.

Naar hun nu kom hjem, vilde hun ikke være trodsig, og hvis Niels bare sagde et venligt Ord til hende eller saa lidt forsonlig ud, saa vilde hun være gode Venner med ham igen, og saa skulde alt det onde være glemt; nu havde hun jo desuden Penge.

Klokken begyndte nu at kime Folk ud fra Kirkegaarden, og Vitta Marie for sammen; Klokken var 8¹/₂! Hun begreb ikke, hvor Tiden var bleven af. Hvad mon Niels tænkte, han

maatte jo have ventet en hel Time paa Aftens-
maden.

„Farvel, min søde, lille Dreng,“ hviskede hun, og saa skyndte hun sig hjem.

Hendes første Blik, saasnart hun traadte ind i Entréen, gjaldt Knagerækken. Men, hvad skulde det betyde? Der hang ingen Uniformshue, men Sablen hang der — naa, han sad naturligvis ude i den lille Have. Hun gik lige gennem Dagligstuen og hans Værelse ud i den aabne Havedør.

„Niels,“ kaldte hun sagte, hun vilde dog ikke straks helt give godt Køb; men der var ingen, der svarede.

„Niels,“ raabte hun nu og ventede et halvt Minut; saa gik hun ud gennem Haven, nej, han var der ingensteder, og nu opgav hun al kostbar Tilbageholdenhed og løb tilbage gennem Stuerne og blev saa staaende stille foran det dækkede Thebord i Spisestuen; det var urørt.

Hun skulde lige til at kalde paa Petrine, da denne traadte ind.

„Aa, Fruen er kommen, jeg skulde lige til at tage ud.“

„Har min Mand ikke været hjemme?“

„Guj jo — Premierløjtnanten gik saamænd

og ventede her i en god halv Time, og han spurgte efter Fruen, men det var jo ikke godt for mig at vide, hvor Fruen var. Jeg sagde, at Fruen havde været i Teselskab herovenpaa hos Kaptajnens, og at Fruen bagefter havde været ude at spadsere med Frøkenen, men han blev ved og vilde vide, hvor Fruen var, og hvad Besked Fruen havde givet, men jeg sagde, som sandt var, at Fruen ikke havde mælet et Ord til mig, at jeg ved Gud i Himlen ikke vidste, hvor Fruen var; og saa gik han.“

„Uden at spise?“ spurgte Vitta Marie.

„Ja, uden saa meget som at se paa Maden, men vil Fruen ikke spise nu, for jeg vilde gerne —“

„Naa, De vil gerne ud? Ja, værsgod, og De kan godt tage ud, for jeg skal ingen Mad have.“

„Naa, Fruen har spist ude.“ —

„Sagde min Mand ikke noget om, hvor han gik hen?“

„Ikke en Stavelse!“

„Eller naar han kom hjem?“

„Nej, ikke et Muk. Han sagde ligesom Fruen, „jeg skal ingen Mad have,“ sagde han.“

„Naar De har taget ud, Petrine, saa kan

De rede til Premierløjtnanten paa Divanen i hans Stue og sætte hans Vandtøj derind. Har Premierløjtnanten ikke sagt det til Dem?"

„Nej, det ved Gud han ikke har,“ for det ud af Petrine, der var ved at tabe Bakken med Servicet paa af bare Forskrækkelse over denne sensationelle Meddelelse.

„Saa var det godt, at jeg huskede at sige det. Premierløjtnanten vil ligge der, saalænge han skal saa tidligt op om Morgen, han — han vil saa nødig vække mig. Jeg har saadan en Hovedpine i disse Dage, saa De kan nok lave Teen i Morgen til ham, saa jeg kan faa Lov at sove?“ —

„Ja, det kan jeg magelig! Syntes jeg ikke nok, at Fruen saa saa hoven ud i Ansigtet i Dag. Fruen skulde prøve et Eddikeomslag paa Hovedet.“

„Ja Tak, Petrine, og naar De er færdig, maa De gærne gaa,“ nikkede Vitta Marie.

Vitta Marie gik ind i Dagligstuen og blev staaende ved Døren ud til Haven, medens Petrine tog af Bordet og redte Seng i Herreværelset; hun vilde ikke gaa ud i Haven, fordi hun var bange for at blive set oppe fra Huldts Vinduer. Hun kunde høre dem tale saa op-

rømte og muntre deroppe, de lykkelige Mennesker; de kunde sagtens, for trods Fattigdom og Bekymringer var der Harmoni i det Hjem.

Saa nu var Petrine færdig, hun hørte hendes glade Godnat, og saa smældede Spisestuedøren ud til Entréen i.

Vitta Marie ventede endnu en lille Tid, til hun kunde tænke sig, at Petrine var ude af Huset, saa laasede hun Havedøren, gik ind i Soveværelset, hvis to Døre hun ogsaa laasede efter sig, og saa begyndte hun langsomt at klæde sig af.

Jo, hun var en god Nar! Der havde hun gaaet i den kærligste Stemning, parat til Forsoning, skønt det var hende, der var den fornærmede, og da hun saa kommer hjem, er han borte! Gaaet sin Vej i Trods og Vrede! Han syntes naturligvis, at det var ham, der var den forurettede.

Men naar han endelig vilde have Krig, saa kunde han godt faa det. Hun skulde sandelig ikke bøje sig mere, det kunde han være vis paa!

I Morgen vilde hun, saasnart han var gaaet, telefonere ned til „Fredsbo“ — og saa vilde hun

skrive et Brev til Niels — et Afskedsbrev. Til sin Moder vilde hun først skrive, naar hun var kommen derud, hun maatte hjælpe hende lidt med Penge. Senere hen vilde hun saa søge sig Plads, som Lærerinde eller „til Selskab og Nytte“.

Da hun havde taget sin Natkjole paa, gik hun hen til Vinduet og saa ud. Haven saa saa dejlig ud i Aften, og inde fra Møllerens Have, der stødte op til deres egen, hørte man en Nattergal slaa. Det var rigtig en Aften til at sværme i, og havde hun og Niels nu været gode Venner, saa kunde de have siddet derude i den lyse Sommernat og haft det saa dejligt med hinanden.

Hun bed Tænderne sammen; nej, hun vilde ikke tænke saadan mere. Mellem hende og Niels var alt forbi.

Hun lod Gardinet falde for Vinduet og sprang i Seng. Hun var træt, og det var slet ingen Usandhed, hun havde sagt til Petrine, hun havde virkelig Hovedpine. Hun strakte sig under Tæpperne og vendte sig bort fra den tomme Seng.

Hun var saa underlig benauet, ja næsten

højtidelig tilmode, omtrent som naar hun som Barn havde gjort noget galt.

Men nu var Tærningerne altsaa kastede. I Morgen ved denne Tid var hun borte herfra, og aldrig, aldrig mere vilde hun komme tilbage!

VI. KAPITEL.

Nakskov. 6. Juni 19—

Kære Vitta.

Dit Brev, som jeg modtog i Eftermiddags, har rystet mig saadan, at jeg knap er i Stand til at skrive to sammenhængende Linjer. Hvis jeg ikke havde set Underskriften, vilde jeg aldrig have troet, at det var Dig — Fars egen Pige, der havde skrevet de grusomme Ord: ‚jeg vil skilles‘. Jeg kom saadan til at ryste, at jeg maatte gaa op paa mit Værelse og læse Brevet færdigt, da jeg ikke paa nogen Maade vilde have, at Hans Kristian og Elisabeth skulde se, hvor altereret jeg blev over det; for selv om Elisabet har mange Fejl og i flere Henseender langt fra er den Kone, jeg kunde have ønsket Hans Kristian, saa er jeg dog vis paa, at hun aldrig vilde finde paa at rejse bort fra

sin Mand, fordi der var kommen et Ord imellem dem. Jeg kan kun sige, at jeg skammer mig over Dig. En Kone maa virkelig selv se at finde ud af, hvorledes hun skal kurere sin Mands Luner. Ikke en Gang til min egen Moder vilde jeg tale om den Slags Ting, dertil har jeg været altfor stolt. „Hellere misundt end beklaget“, det har altid været mit Valgsprog. Men det hele kommer nok af, at Du er altfor forkælet fra Hjemmet. Jeg vil ikke nu bebrejde Din salig Fader hans Svaghed og Eftergivenhed overfor Dig, men det havde været heldigere, om han ikke havde føjet Dig saa meget; nu kommer Straffen. Det er flovt for Dig, at Du ikke kan enes med Din Mand. Det klogeste en Kone kan gøre, det er at tie, naar hendes Mand skænder. Der er ikke noget, en Mand daarligere kan taale, end at hans Kone kun svarer ham med Enstavelsesord og ikke taler til ham, før han har givet hende et godt Ord. Saadan bar jeg mig ad de faa Gange, Din kære Fader fandt noget at udsætte paa mig og Du husker nok, hvor angst Fader var for min Tavshed. Se, det er en værdig og kvindelig Maade, at tage den Sag paa. Det vil jo ogsaa være en frygtelig Skandale for Hans Kri-

stian og mig, hvis Du bliver skilt fra Din Mand, og hvad vil Du leve af? Pengene, som Du bad om, har jeg sendt Dig, skønt jeg ikke har for mange af dem, som Du ved. Jeg haaber nu, at Du snart kommer paa bedre Tanker. Hvis jeg havde kunnet, vilde jeg være kommet op til Dig, men Elisabet ligger i disse Dage af Aarebetændelse, og hvis jeg rejste, blev her saa uhyggeligt for Hans Kristian; her er jo kun en Pige. Læs nu disse Alvorsord med Eftertanke og slaa de nymodens Idéer ud af Hovedet. Din bedrøvede Moder

Karoline Lunde.

Vitta Marie krammede Brevet sammen og stak det i Lommen. Hun følte godt, at hendes Øjne fyldtes med Taarer, men hun vilde ikke græde. Hun kneb Munden sammen og stirrede ud over Havet, til hun følte, at Taarerne var borte.

Vitta Marie havde været paa „Fredsbo“ i fire Dage, og hver Dag siden hun fik dette Brev, havde hun læst det og haft den samme bittre ydmygende, harmfulde Fornemmelse af, at hun var bleven sveget af den, der stod hende nærmest, at hun var bleven forraadt i sin Tilidsfuldhed.

Og det var hendes Moder, den blide stilsfærdige Præstefrue, der havde skrevet det Brev, hvor hver eneste Linje aandede Forfængelighed og Egenkærlighed. Ikke et eneste kærligt, forstaaende eller trøstende Ord, havde hun haft til sin Datter, der aabenhjærtigt havde krænget sin Sjæl ud for hende, i Haab om hos sin Moder, den eneste, der hørte hende til, at finde lidt Forstaaelse. Men nej, hun var kun opfyldt af Hans Kristian, af „Skammen“ og af, hvor udmærket hun selv havde været. Som om det var noget, at rose sig af, at hun, hver Gang hun og hendes Mand havde været uenige, havde straffet ham med uforsonlig, martyragtig Tavs-
hed, dette fejge, ækle Vaaben, som hun godt vidste, var det værste, man kunde bruge overfor en Mand; det ligesom isnede Hjemmet for ham. Nej, saa vilde hun da hellere i ærlig Kamp vise sig, som hun var med sine Lyder og Fejl.

Hendes Moder havde ogsaa sagtens kunnet være stor paa det, for hun var virkelig en dygtig Kone, som en Mand ikke let kunde undvære i et Hus, naar han først var vant til hende, mens hun selv var en Uduelighed, der hverken kunde styre et Hus eller passe et Barn!

Vitta Maries Kinder glødede af Skam. Hendes Moder mente tydeligt nok, at hun skulde flytte tilbage til sin Mand, men det kunde hun da ikke efter alt det, han havde sagt til hende. Hvis hun overhovedet havde Ære i Livet, kunde hun da ikke paabyrde sig ham, naar hun slet ikke kunde udfylde den Stilling, hun som Husmoder havde paataget sig.

Saa tog Vitta Marie et andet Brev op af Lommen; det havde hun faaet Dagen efter, at hun var kommen herud, og hun havde ogsaa læst det mange Gange. Hver Gang var det en Tortur for hende, men det var, som trængte hun til at pine sig selv.

„Kære Vitta Marie,“ stod der.

„Jeg forstaar Dig slet ikke. Du vil skilles, siger Du. Mon Du rigtig véd, hvad det er, Du har skrevet? Foreløbig vil jeg ikke diskutere den Sag med Dig; jeg har slet ikke Tid til at give mig af med den Slags Narrestreger. Jeg synes virkelig ikke, Du har Grund til at føle Dig saa fornærmet, men jeg tror, at Du er dygtig nervøs, og jeg synes derfor, det er bedst, at Du bliver derude i nogen Tid. Jeg har gjort et lille Laan og sender hoslagt 100 Kr.

Petrine har jeg givet Sommerferie og jeg spiser i Klubben, mens Du er borte. Jeg kommer nok ud og ser til Dig paa Søndag.

Din hengivne Niels.“

Hun havde ingen Grund til at være fornærmet! Og hun var nervøs! Blot fordi, hun ikke vilde lade sig behandle uretfærdigt! Kunde hun gøre for, at der var for lidt Penge?

Hun kunde maaske nok have været lidt roligere og venligere mod ham, men hvorfor skulde det altid være hende, der skulde være den overlegne i det Punkt? Hun vidste godt, at hun ingenting duede til, det var jo netop det ydmygende af det; netop fordi hun fandt sig selv saa mangelfuld, pinte det hende saa skrækkeligt, at Niels ikke var overbærende mod hende. Hun syntes, at det var saa uridderligt af ham at være saadan mod et Menneske, der var afhængigt af ham.

Og saa syntes hun, at hans Brev var — aa, saa vigtigt, og saa ukærligt. Hun havde den største Lyst til at sende ham et rigtig tindrende arrigt Svar.

„Narrestreger“ havde han skrevet, hun skulde nok vise ham, at det ikke var Narrestreger!

Men nu vidste hun jo, hvad hun havde at rette sig efter. Hendes Moder og hendes Mand havde begge skuffet hende paa det bitterste, men hun skulde nok vise dem, at hun kunde undvære dem. Niels skulde straks have sine Penge tilbage, ikke en Øre vilde hun have af ham, og Moderens vilde hun tilbagebetale, naar hun havde faaet en Plads. Og saa vilde hun bede den gamle Frøken Sandvig om at passe Graven, for den var der vel ingen, der saa til, naar hun selv først var borte fra Byen.

Vitta Marie havde efterhaanden i en Følelse af Forladthed, Vrede og Forurettelse arbejdet sig op i en saadan Sindstilstand, at det maatte ende med Taarer, og ved Tanken om den lille Dreng kom de. Hun vidste ikke, om det var over sig selv eller over Drengen, at hun græd, men da hun først var begyndt, kunde hun ikke holde op.

Hun behøvede ikke at være bange for, at man fra Pensionatet skulde se hende, for Stranden laa et godt Stykke fra Huset, og de fleste af Pensionæerne var magelige Folk. Hun holdt ikke af at være sammen med dem, for de saa allesammen saa inkvisitorisk paa hende, som vilde de gætte sig til, hvad der mon var i Vejen

med hende, siden hun var kommen derned. Og den lange Malerinde, der straks havde været saa paatrængende overfor hende og set saa nysgerrigt paa hende, var hun nu ligefrem bange for.

Det var dog et underligt Menneske, den Fru Vixen Hornslet; Vitta Marie kunde godt huske, at hun havde hørt om hende. Hun havde udstillet i flere Aar, og hendes sidste Maleri havde været meget omtalt. Det hed „Lasten“, og flere Blade var forarget over den frække Maade, hvorpaa hun havde symboliseret den i en Kvindeskikkelse, der var en stærkt flatteret Gengivelse af hende selv.

Smuk kunde man ikke kalde hende med de grove Træk, den store Mund og de lidt udstaaende Kindben, men hun saa klog ud, og der var noget aparte ved den høje, ranglede Skikkelse. Det var ogsaa et Par underlige Øjne, hun havde; aldrig i sine Dage havde Vitta Marie set et Par Menneskeøjne, der til den Grad mindede om en Kats. Hun var meget indbildsk, og Vitta Marie kunde blive helt flov, naar Fru Vixen begyndte at fortælle om, hvor stærkt feteret hun blev af Landets mest berømte Mænd.

Hun var vist ikke saa ung, som hun gerne

vilde lade. Man kunde se det paa Tænderne, der saa saa lange ud i hendes Mund. Men det svære sorte Haar, der var klasket ned om Kinderne paa hende i Cleo-Frisure, klædte hende jo; det kunde ikke nægtes. Hun badede hver Dag fra aaben Strand i en havgrøn Badedragt, og med det svære sorte Haar, der faldt hende helt ned til Lænden, udslaaet. Hun sagde, at det var noget Griseri at bruge Badehætte, men Vitta Marie havde hørt en af Pensionatets Herre sige til en anden, at Fru Hornslet slog Haaret ud for at dække over sin knoglede Skikkelse og sine radmagre Arme og Ben. Og den anden Herre havde let og sagt, at Lasten i Fru Hornslets Skikkelse aldrig vilde blive farlig for ham.

Der var egentlig saa megen Sladder saadant et Sted; hun ærgrede sig over, at hun ikke kunde lade være at iytte lidt til den, hun, der havde saa meget alvorligt at tænke paa, burde dog være fornuftigere.

Og Vitta Marie besluttede, at hun for Fremtiden vilde tvinge sig selv til ikke at bekymre sig om nogen af de andre Pensionære. Hun vilde jo heller ikke blive der saa længe. Naar hun nu var kommen lidt til Ro her, saa vilde hun sætte et Avertissement i en Avis om en

Plads paa Landet. Hun vilde ikke skrive, at hun var gift eller fraskilt Kone, men kun „Præstedatter“; det saa saa tilforladeligt ud.

Saa langt var Vitta Marie kommen i sin Planlæggen, da det knagede i Gruset, og da hun forbavset drejede sig om, saa hun Malerinden Fru Vixen Hornslet komme ned mod sig. Fru Vixen skred med affekteret, plastisk Gang frem i Gruset, og Vitta Marie rettede sig op og svøbte det røde Silkesjal tættere om sig.

„Nej, lille Kone, hvor De tager Dem brillant ud, som De sidder der,“ udbrød Malerinden og blev staaende et Par Skridt fra Vitta Marie og saa paa hende, med Hovedet paa skraa. „Aa hvor jeg havde Lyst til at male Dem, som De sidder dér og stirrer ud over Havet. Jeg vilde kalde det „Længsel“. De skulde bare have Hovedet en lille Smule mere i Vejret, kan De ikke gøre mig den Tjeneste — aa, om Forladelse, lille Kone, nu ser jeg først, at De har grædt, og saa staar jeg her og taler om maleriske Stillinger — ja, saadan er vi Kunstnere.“

Fru Hornslet satte sig ned i Sandet ved Siden af Vitta Marie, og skønt denne ærgrede sig over hende og følte sig frastødt af hendes teatraliske Væsen, saa havde hun samtidig en For-

nemmelse af, at Malerinden i dette Øjeblik virkelig følte sand Deltagelse for hende. Hun var selv ikke videre meddelsom af Naturen, men i den sidste Tid havde hun været udsat for saa mange Sindsbevægelser, og nu havde hun saa lidt Modstandskraft igen, at hun var lige ved at græde, hver Gang nogen saa paa hende. I Øjeblikket trængte Vitta Marie virkelig til lidt Trøst, og hun tog derfor til Takke.

„Lad være at se saa fortvivlet ud, lille Kone“ sagde hun og klappede Vitta Maries Haand. „De er alt for køn til, at De behøver at være ked af noget. Husk paa, hvad den kære La Rochefoucould siger: „Man er aldrig hverken saa lykkelig eller ulykkelig, som man selv tror“. Betro Dem til mig, det letter altid, og jeg har Erfaring, kan De tro.“

„Jeg har ikke noget at betro,“ indvendte Vitta Marie modstræbende; hun syntes ikke, at hun kunde sidde her og fortælle denne fremmede Kone om Niels' og hendes Stridigheder.

„Barn,“ sagde Fru Hornslet og rystede smilende paa Hovedet, „tror De virkelig, at De kan narre mig? De behøver forresten slet ikke at sige noget, man kan læse sig til alt i Deres meget kønne og meget udtryksfulde lille An-

sig. De er rejst herved, fordi, der er lidt i Vejen mellem Deres Mand og Dem, og mens De sidder her og stirrer ud over Havet, spekulerer De paa, hvorledes De skal bære Dem ad — om De skal lade Dem skille fra ham, eller krybe til Korset og gaa hjem igen. Er det ikke temmelig rigtig gættet?”

„Hvem har fortalt Dem —?“ begyndte Vitta Marie rød i Hovedet, men standsede saa og bed sig i Læben; hun forstod jo, at hun havde røbet sig.

„Kan De se?“ smilte Malerinden, „De kunde ikke narre mig! Nej, det Spørgsmaal har jeg Erfaring i, jeg er nemlig selv skilt to Gange og nu gift for tredje Gang, heldigvis med en Mand, som forstaar mine Principper og retter sig efter dem; men de to første Gange jeg var gift, gennemgik jeg saamænd de samme Kvaler, før jeg blev skilt, som jeg kan se, nu plager Dem.“

„Men hvad var der da i Vejen mellem Dem og Deres første Mand — eller Mænd“, vovede Vitta Marie sig til at spørge. Hun syntes at hun maatte suge Erfaring af denne Visdomskilde.

„Vel det samme, som er i Vejen mellem Dem og Deres Mand. For lidt Penge, Uforstand fra min Side og komplet Mangel paa Forstaaelse

fra hans Side. Det er meget svært, lille Kone, at være lykkelig i smaa Forhold ret længe ad Gangen. Huset skal helst være saa stort, at man kan køre ud af hver sin Port, uden at den ene kan høre, naar den anden lader spænde for.“

„Man skulde altsaa ikke kunne være lykkelig gift, uden at man var rig“, spurgte Vitta Marie lidt indigneret, „nej, det passer ikke, for naar man forelsker sig i hinanden, er der jo ingen, der tænker paa Pengene.“

„Nej, men har man for faa af dem, naar man bliver gift, saa kommer Ulykken alligevel, hvor forelsket man saa har været i hinanden. I de allerfleste Tilfælde, er det nu Mandens Skyld.“

„Ja — ja, se det synes jeg nu ogsaa,“ indrømmede Vitta Marie ivrigt, „men — mon det alligevel er rigtigt?“

„Det er det!“ nikkede Fru Vixen afgjort; „jeg skal sige Dem, det er meget faa Mænd, der er saa velopdragne, at de egner sig til — Dag ud og Dag ind — at leve i en elskende Kvindes Nærhed. Mandens Natur er brutal og herskesyg —“ Vitta Marie nikkede heftigt; hun var ganske enig med Fru Vixen. „Og saasnart han har erobret og hjemført den Kvinde, han

har kæmpet for at vinde," vedblev Fru Vixen, „saa slappes han. Han har ikke længere den Interesse for hende, som da hun endnu stod for ham som uopnaelig. Det er jo ganske naturligt. Saa bliver han ligegyldig, fordi han ikke forstaar at forstille sig, og Kvinden, der jo er langt mere fintfølende end han, mærker det, og saa er Ulykken der med Bebrejdelser, Misforstaaelser og sluttelig Skilsmisse.“

„Ja — ja, saadan er det," hviskede Vitta Marie sukkende, „men er det dog ikke sørgeligt?

„Aa jo," indrømmede Fru Vixen, „indtil man indser, at det ikke kan være anderledes, og saa tager sine Forholdsregler.“

„Men der er da ogsaa nogle lykkelige Ægteskaber," sagde Vitta Marie tøvende; hun var kommen til at tænke paa Kaptajn Huldts; han var sandelig ikke bleven ligegyldig, efter at han havde erobret Fru Helene, „jeg har da set flere — eller enkelte lykkelige Ægteskaber.“

„Undtagelserne, der bekræfter Reglen, kære," smilte Fru Vixen overlegent. „Verden er endnu ikke moden til Ægteskabet; jeg mener til det lykkelige Ægteskab, der er et fuldt ud lykkeligt Samliv mellem to ligestillede Individider.“

„Jamen jeg synes netop, at Ægteskaberne i gamle Dage var meget lykkeligere.“

„I gamle Dage, kære, da var jo Hustruerne Slaver, ja, Slaver! De rystede af Skræk og tav bomstille, naar den dyrebare Ægtefælle var misfornøjet, og de bad ham ydmygt om Forladelse, naar han skændte. I gamle Dage var det nok, naar Manden var tilfreds i Ægteskabet, Konen var der ingen, der spurgte om. Hun var udslettet som Menneske, saasnart hun blev gift.“

„Ja, det kan nok passe,“ sagde Vitta Marie sagte, „det er fordi, man er for selvstændig fordi man er en Personlighed, at man — at det er saa svært at blive ved at være lykkelig i Ægteskabet. Men, mon det ikke er bedre, hvor der er Børn,“ spurgte hun pludselig; „jeg tror, at hvis jeg havde faaet Lov at beholde min lille Dreng, saa vilde jeg langt lettere have fundet mig i, — jeg mener, det gør dog et Ægteskab lykkeligt, at der er Børn.“

„Efter min Erfaring nej, absolut nej! Den Kærlighed, der skal vedligeholdes gennem Afkommet, fortjener slet ikke Navn af Kærlighed. Det er kun middelmaadige Naturer, der føler saadan. Det er jo det laveste, det mest dyriske Instinkt hos Mennesket, at det hænger efter sit Afkom. For en virkelig Kulturkvinde spiller Moderskabet slet ingen Rolle.“

„De har altsaa ingen Børn, Fru Hornslet?“

„Jo, jeg har; jeg har to Døtre. Den ældste er 23 Aar, men hun interesserer mig slet ikke. Hun er opdraget hos min første Mands Slægt og ligner den. Min anden Datter er i Kostskole i Udlandet; hun og jeg korresponderer, og der er en Mulighed for, at vi kan blive lidt for hinanden.“

„Men hvor kunde De give Deres smaa Børn fra Dem, det begriber jeg ikke?“

„Nej, tænkte jeg det ikke nok,“ smilte Fru Vixen, „De har dette gammeldags Moderinstinkt, der er den rene Ruin for ens Personlighed. Nej, i mine Ægteskaber har det altid været Manden, der har optaget mig. Barnet har virkelig været en Biting. Jeg har nu aldrig kunnet lide saadanne smaa leddeløse Væsner, der ikke en Gang har saa meget Instinkt som en Hund. Nej, det er først, naar mine Børn har faaet personligt Præg, at de har interesseret mig, og saa har jeg stillet mig overfor dem, som overfor andre Mennesker, jeg har mødt. Den ældste keder mig og er mig nærmest ligegyldig, den yngste forstaar jeg bedre.“

„Der er saa meget af det, De siger, der er rigtigt,“ sagde Fru Vitta og saa undrende paa

Malerinden, „kun kan jeg ikke forstaa, at De ikke bryder Dem om Deres ene Datter?“

„Det er fordi, De er en lille sentimental, gammeldags Kone,“ lo Fru Vixen; „jeg har jo sagt Dem, at hun keder mig, og saa er hun grim. Og jeg kan nu én Gang ikke lide grimme Mennesker, navnlig ikke grimme Kvinder.“

„Nej, men det er da ligefrem urimeligt,“ indvendte Vitta Marie.

„Kan gerne være,“ sagde Malerinden, „efter min Mening er det kun en Kvindes Skønhed og Aand, der berettiger hendes Eksistens.“

Vitta Marie svarede ikke; hun sad og lod Sandet glide gennem sine Fingre og skottede op til Malerinden.

Ja, Fru Vixen var nok godt begavet, og hun havde jo ogsaa et ejendommeligt Ydre, men smuk, endsige en Skønhed, nej, det var hun sandelig ikke. Og hvor var hun indbildsk! Men hun havde nu alligevel Ret i meget! Som nu alt det, hun sagde om Mændene, at de ikke var velopdragne nok til at være gifte, — aa hvor var det dog sandt! Det var nu alligevel belærende at tale med saadan en Dame.

„Nej, lille Kone,“ begyndte Malerinden igen, „naar en Kvinde ikke er født med en Slave-

sjæl — desværre gives der mange endnu af den Slags, for hvem Lykken kun bestaar i Underkastelse og Resignation — saa skulde hun aldrig lænke sig til en Mand. Jeg er nu gift for tredje Gang, men af Skade klog bor min Mand og jeg slet ikke sammen, og Følgen er, at vi er uafhængige og lykkelige. Han ser mig ikke daglig og længes derfor altid efter mig. Vi ses kun, naar hver af os har tjent saa meget, at vi har Raad til at have det behageligt sammen, og undgaar paa den Maade grimme og kedelige Scener. Pengesorger gør altid Folk simple og onde.“

„Ja, hvor er det sandt, hvor er det sandt,“ nikkede Vitta Marie. „Men hvor kan De, naar De holder af Deres Mand, holde ud at være borte fra ham saa længe. Længes De aldrig efter ham?“

„Lille dumme Kone,“ lo Fru Vixen, „ved De da ikke saa meget, at man aldrig bevarer en Mands Kærlighed, naar man viser ham, at man ikke kan undvære ham.“

„Jamen det kan man da ikke lade være med, hvis man virkelig holder af ham.“

„Ja, saadan siger de smaa tossede Koner, der saa bag efter sidder og stirrer ud over Havet efter det tabte Paradis, naar de mærker, at

Mandens Følelse begynder at blive lunken.“
 Fru Vixen smilte og saa paa Vitta Marie med lidt godmodig Spot i de brungrønne Øjne. „Men saadan en lille sød, dum og ulykkelig Kone skulde lade sig belære skulde hun! Gudbevares, jeg indrømmer gerne, at det vilde være dejligt, om begge Parter i Tillidsfuldhed bestandig kunde elske hinanden; det vilde jo være selve Paradiset; men De ved nok, lille Kone, at det er vi Mennesker nu en Gang jaget ud af, fordi vi var for fordringsfulde. Man maa ikke forlange Stjærnerne, ved De nok. Og man kan godt være rigtig lykkelig med en Mand, naar man bare forstaar at fængsle ham.“

Vitta Marie saa forbavset paa denne halvgamle Kvinde, der til det yderste anstregte sig for at bevare et Skær af Ungdom, og hun huskede nu, at der engang havde været megen Tale om hende. Der havde klæbet Skandale ved hendes Skismisser, og det lod til, at hun havde forstaaet at fængsle „sine Mænd“. Hun kendte altsaa den Hemmelighed, der kunde lukke Døren op ind til det forjættede Land, hvor Lykken ligger og venter.

„Hvordan skal man da bære sig ad?“ spurgte Vitta Marie aandeløs.

„Som jeg sagde før, skal man aldrig for tydeligt vise ham, at man holder af ham. Vender man en Mand Ryggen, saa kommer han løbende efter en; løber man efter ham, saa er det ham, der vender Ryggen til. De ser paa mig, lille Kone, som troede De mig ikke, og dog er det en gammel Sandhed. De kan jo selv probere, om den ikke holder Stik. Prøv selv! De vil ikke komme til at fortryde det.“

— — —

Da Vitta Marie den Aften kom op paa sit Værelse, læste hun først Moderens Brev, saa Niels' Brev om igen, og saa satte hun sig hen ved Vinduet og begyndte at tænke over det alt, den verdenskloge Fru Vixen havde talt om.

Hun var glad over, at hun ikke havde betroet sig til hende; men hun, der var saa klog, havde naturligvis nok anet, hvordan det hele hang sammen. Grimt og sørgeligt var det nu, at saa meget af det Fru Vixen havde sagt, var sandt.

Niels skrev, at han kom paa Søndag, det var i Overmorgen, — skulde hun være stærk og skrive til ham, at han hellere maatte blive borte, bare for at se, om Fru Vixens Spaadom slog til — om han kom til at længes endnu mere efter hende?

Egentlig længtes hun efter ham, og det var næsten ikke til at udholde, at gaa saa ene her. Gud ved, om han ikke i sit inderste Hjerte var ked af, at hun var rejst? Den Rekrutskole var en slem Tid for ham, og han havde ingen til at lave det hyggeligt for sig, men — hans Brev kunde nu godt have været lidt venligere.

Vitta Marie kiggede det igennem en Gang til — „hun var nervøs“ — men han var naturligvis ingen Ting, bare udmærket, og som han skulde være.

Jo, Fru Vixen havde Ret! Han var for sikker paa hende, hun havde forkælet ham, og derved ødelagt sin egen Lykke.

Hun var en dum, uvidende Gaas, der havde ladet sig lede af sin Følelse uden at spørge Forstanden til Raads.

Men nu havde hun endelig faaet Øjnene op! Han var ikke hendes ærlige, inderlige Kærlighed værd, og han skulde blive fri for den. Saamænd om hun vilde løbe efter ham, for at blive vendt Ryggen til! Nu havde hun Lyst til at prøve, om han virkelig vilde komme løbende efter hende, naar hun vendte ham Ryggen.

Saa rejste hun sig op, tændte Lys og tog Skrivetøj frem, og efter at have grundet lidt, skrev hun kort og godt saaledes:

„Da Du umulig kan have Fornøjelse af at være sammen med Din „nervøse“ Kone, og jeg selv ikke bryder mig om at se Dig, vil jeg i al Beskedenhed foreslaa Dig at blive hjemme paa Søndag.

Vitta Marie.

VII. KAPITEL.

Da Søndag Morgen kom, og Vitta Marie efter Frokost laa nede ved Stranden og saa ud over en Havflade, der var saa blank som et Spejl og op i en Himmel, der var høj og lyseblaa med dunlette Skyer, begyndte hun at ærgre sig over, at hun havde skrevet til sin Mand, at han ikke skulde komme.

Det kunde have været ganske morsomt at tale lidt med ham, for her var jo gruelig kedeligt. Han vilde ogsaa nok have været rar imod hende, nu han ikke havde set hende en Uge. Men Brevet — huskede hun sig saa selv paa — det var ikke saa venligt, at det havde fortjent venlig Modtagelse. Naa, han havde maaske ikke ment det saa slemt, man skrev jo og sagde saa meget, som man ikke mente, naar man var i daarligt Humør. Hun havde jo ogsaa skrevet, at hun ikke brød sig om at se ham, og her laa hun nu og skruplængtes efter ham.

Hun græd sig i Søvn hver Nat, men det var ligesaa meget, fordi hun ikke kunde fordrage at ligge alene i saadant et stort fremmed Værelse. Det var saa rart betryggende at vide, at Niels var i Nærheden og kunde passe paa hende.

Det skulde Fru Hornslet bare vide, at Vitta Marie var saa „kvindagtig“ og „svag“.

Hun var egentlig lidt irriteret paa Malerinden, for det var nu hende, der havde pustet til Ilden; det var hendes Skyld, at hun holdt sig saa stejl overfor Niels. Men han kunde nu gerne have sendt hende et Par beklagende Ord, fordi han havde været saa opfarende. Han var ganske vist kommen hen til Sovekammerdøren og havde bedt hende saa bønligt om at lukke op, og da havde hun været den trodsige.

Men der var da ogsaa Grænser for, hvad en Kone skulde lade sig byde. Fru Hornslet havde nok alligevel Ret! Det var nedværdigende for en Kone at blive behandlet saadan, det var krænkende for hendes Menneskeværdighed. Men lyde Fru Hornslets Raad, og slet ikke tænke paa sin Mand, men „feje ham ud“ af sine Tanker, som Fruen sagde, det kunde hun ikke.

Glæde sig - blot en lille, bitte Smule over det

dejlige Vejr, den smukke Udsigt, Søbadene og den gode Mad, det kunde hun heller ikke; det var akkurat, ligesom hun havde en ond Samvittighed. Derfor var det, at hun hele Tiden maatte blive ved at huske sig selv paa alt det stygge, Niels havde sagt til hende, for ligesom at undskylde sig selv.

Avertissementet kunde det ikke nytte at sætte ind endnu, for der var jo ingen, der fæstede Lærerinder før efter Sommerferien, og Vitta Marie gøs ved Tanken om at skulle blive i denne dræbende Kedsommelighed hele Sommeren. Pengene kunde det ogsaa komme til at knibe med, nu hun havde sendt de 100 Kr. tilbage til Niels.

Det værste var, at hun ikke havde Ro paa sig til nogen Ting, og hun skiftede Beslutning ti Gange om Dagen. Hun havde den største Lyst til at svippe ind til Byen for at se til Drengegrav og maaske igen faa en lille Passiar med den gamle Frøken Sandvig, men hun turde ikke, hun generede sig for at møde nogen.

Og hvor hun længtes efter at høre noget om Hulds. I Onsdagsavisen havde det staaet om den ganske unge Kaptajn, der havde faaet den ledige Bataillon, som Fru Helene hin Dag havde festet for.

Aa, hvor havde det gjort Vitta Marie ondt at læse det! Hun kunde saa levende sætte sig ind i den Skuffelse, det maatte have været for de Mennesker Dagen efter Theleskabet at læse i Avisen om en anden og meget yngre Mands Udnævnelse. Det maatte have været forfærdeligt for dem alle og saa ydmygende, for nu vidste naturligvis hele Byen Besked med Fru Helenes Overraskelsesgilde.

Se, det kunde Niels ogsaa have fortalt hende om, hvis han bare var kommen herud.

Saa — nu hørte hun Trin i Gruset — det var vel igen Fru Vixen, der kom for paany at give hende et Kursus i „Kvinde-Menneskeværdighed“ — bare hun kunde slippe!

Hun drejede Hovedet om og fo'r saa op med et glad Skrig — det var Gefion! Ingen anden end den søde, milde Gefion, der kom gaaende ned imod hende.

To Sekunder efter laa den lille Kone i Gefions Arme, og uden at nogen af dem rigtig vidste, hvoraf det kom, brast de begge i Graad, mens de vekslede nogle intetsigende Ord, som ingen af dem senere kunde huske, og som slet ikke betød andet end, at de begge var frygtelig glade for at se hinanden.

„Men hvor var det dog dejligt, at De kom,“ sagde Vitta Marie endelig og trak Gefion ned paa den Plaid, hvorpaa hun selv for et Øjeblik siden havde siddet, „hvor kunde De dog finde paa at komme herud?“

„Det var Mor, der fandt paa det,“ sagde Gefion og tørrede Øjnene; „jeg skal sige Dem, i Forgaars rejste Far og Mor over for at se paa den Gaard ved Vesterhavet, som De ved, Far altid har fantaseret om, at han vilde købe, naar han en Gang faldt for Aldersgrænsen, og i Gaar Aftes kom de hjem og havde købt den. Straks efter at de var rejst, begyndte Rinda og jeg at pakke ind, og alt er nu ordnet til Afrejsen. Men saa fandt Mor paa, at jeg skulde tage her ned et Par Dage, — hun syntes, at jeg trængte til det, — til at være lidt i Ro, — jeg fejler slet ingen Ting, men siden den Dag, da vi læste i Avisen om den andens Udnævnelse — har jeg ikke kunnet sove om Natten; Mor mener, at Søluften —“

Gefion standsede og bed sig i Læben, og Vitta Marie saa, hvor hun kæmpede for at lade være at briste i Graad.

„Gefion,“ hviskede Vitta Marie sagte og greb den unge Piges Haand, — „hvad er der sket -- fortæl mig det.“

„Aa,“ sagde Gefion og strøg sig over Haaret, „det er en lang Historie, for jeg maa begynde med Begyndelsen, ellers forstaar De slet ingen Ting. Se det var i Mandags, de var hos os til Te — den 4. Juni — og Far havde jo egentlig ventet, at hans Udnævnelse skulde staa i Aftenberlingen eller i Tirsdag Morgenavis, men om Tirsdagen læste vi i Steden for, at Kaptajn Nehmann var udnævnt. Han er en hel Klasse under Far, og jeg tror nok, at alle i Garnisonen finder det mærkeligt, at Ministeren har ladet en saa ung Mand springe ham forbi. Paa den anden Side har Far jo Lidelsesfæller i sin egen Klasse — saa—“

„De tror ikke, at han tager sig det saa nær?“
indskød Vitta Marie.

„Jo, det gør han nok,“ mente Gefion, „men som han selv siger, naar man har været dansk Officer saalænge som han, saa har man lært at resignere. Jeg tror næsten, at han nu sørger mest over det for Mors Skyld.“

„Og hun sørger over det for hans Skyld,“ sagde Vitta Marie og rystede bedrøvet paa Hovedet.

„Ja, De kan tro, at Mor sørger,“ sagde Gefion alvorligt, „men det værste er jo, at Mor, naar

hun er stærkt bevæget, aldrig kan forholde sig passiv. Mor mener det saa godt, men Ebba har nu Ret i, at det ikke altid er klogt at handle efter pludselige Indskydelser, — det saa vi jo med Teselskabet. Ebba var jo saa indigneret over det, og hun har omtalt det til Regimentschefens, og nu morer hele Byen sig over os. Naa, — nu kan det saamænd være saa ligegyldigt med den Bagatel — Mors sidste Genistreg, som hun nu selv gaar og græder over, er meget, meget værre, og ingen af os anede det, før det var for sent.“

„Men hvad har hun da gjort,“ spurgte Vitt Marie spændt.

„Hun skrev samme Formiddag et langt Brev til Krigsministeren — nu skal De høre — jeg har Kladden her. Mor gav mig den med, for at jeg skulde spørge Dem, om De syntes, det var saa meget forkert af hende, det, hun havde gjort, — nu skal De høre.

Deres Excellence.

De har i Gaar begaaet en stor Uretfærdighed ved at lade min Mand, Kaptajn Andreas Huldt, blive sprunget forbi af en Kammerat, der er to Aar yngre end han

i Anciennitet. Min Mand har aldrig været i nogen Krig, men det har den nysudnævnte Bataillonschef jo heller ikke, — hvor kan De da vide, hvem af dem, der vil være dygtigst til at føre en Bataillon under de Forhold? Min Mand har i en Aarrække vist sig som en dygtig og pligtopfyldende Kaptajn, mens man om den nye Oberstløjtnant ikke ved stort andet end, at han er en Broder til Deres Excellences Svigersøn. Dette skal slet ikke være nogen Insinuation — jeg kender jo slet ikke Deres Excellence og vil saamænd gerne tro, at De har handlet i den bedste Hensigt, men jeg skriver det kun, for at De kan se, hvor forsigtig en Mand i Deres Stilling skal være. Hvis det havde været et decideret Hærførergeni, De havde udnævnt, saa havde man jo med Glæde bøjet sig; dem har vi desværre ikke for mange af. Saa kunde man ogsaa, synes jeg, have ventet med den andens Udnævnelse i de Par Uger, til min Mand falder for Aldersgrænsen, — det havde været taktfuldere mod en gammel, veltjent Officer. Den Slags sætter ondt Blod, Deres Excellence, og en dansk Officers Stilling er i Forvejen ikke

saa misundelsesværdig. Deres Excellence burde jo være som en Fader for os allesammen, men en Fader maa være strengt retfærdig. Det er saamænd ikke fordi, jeg bryder mig om at blive Oberstinde, nej, det er for min prægtige, dygtige Andreas' Skyld, at jeg sørger over denne, for en ærekær Officer, forsmædelig Forbigaaelse.

Maatte disse Linjer bidrage til, at der i Fremtiden ikke blev begaaet slig Vilkaarlighed, saa er Hensigten med dem opnaaet.

Deres Excellences ærbødige
Helene Huldt.

Hvad siger De til det, Fru Vitta?"

Gefion lagde Brevet sammen og saa spørgende op.

„Jeg synes, at det er et smukt Brev,“ sagde Vitta Marie varmt, — „men det kommer jo an paa hvem, der læser det — og det kan jo nok være, at de fleste vil synes, det er meget forkert af Deres Mor, at hun har skrevet det. —“

„Ja desværre, og det værste er, at det ved hele Garnisonen ogsaa Besked med.“

„Men hvordan kan Folk da vide det?“

„Jo, for Mor skrev ogsaa et Brev til Regi-

mentschefen — „Stol paa mig“, som han kaldes, og deri sagde hun ham foruden flere Sandheder, at hun havde skrevet til Krigsministeren. Obersten skal efter Ebbas Udsagn være ganske rasende. Han er jo saa forfængelig. Far blev kaldt op til ham, og blandt meget andet sagde han, at Far ikke maatte gøre Regning paa at faa noget Reservekompagni. Han vil hævne sig, forstaar De, og han ved nok, hvor han skal ramme, Pengene har jo altid været vort ømme Punkt. Ja, det er en grundig Skandale! Det var omtrent som at løbe Spidsrod at gaa Byen igennem i de sidste Dage. Ebba er da ogsaa fornærmet rejst sin Vej efter en frygtelig Scene, som hun lavede med Mor. Men det værste er dog det med Reservekompagniet, — for det er næsten ugørligt at leve af Pensionen alene. Det er ogsaa det, Far tager sig mest nær.“

„Jamen, hvad siger han dog til, at Deres Mor har skrevet de Breve?“

„Han trøster Mor paa bedste Maade og siger, at det var saa kærligt af hende at gøre det, hun kan jo ikke gøre for, at hendes Breve bliver forkert opfattede, og at de, der har faaet dem, ikke kan indse, det er af den reneste og mest uegennyttige Kærlighed, at hun har skre-

vet dem. Far kan jo ikke se Fejl hos Mor, og hvis han kan se dem, saa har han tusinde Undskyldninger for dem.“

„Ja se, det er saadan en Kærlighed, jeg en Gang drømte om,“ sagde Vitta Marie med et Suk, mens hun blev ved at stirre ud over Vandet; „det er Kærlighed — rigtig Kærlighed.“

„Ja,“ nikkede Gefion sagte, „det er sandt, det er Kærlighed, gammeldags Kærlighed! Saa dan holder Folk ikke af hinanden nu om Dage. Nu er der saa megen Egoisme i Folks Kærlighed.“

„Gammeldags Kærlighed,“ gentog Vitta Marie drømmende.

Hun saa op paa Gefion og blev slaaet af det sorgfulde, forpinte Udtryk, hendes Blik havde. „Gefion,“ udbrød hun, „De glemmer at fortælle om Dem selv.“

„Der er ingen Ting at fortælle om mig,“ sagde Gefion og blev rød.

„Slet ingen Ting?“ spurgte Vitta Marie sagte.

„Nej,“ sagde Gefion og kneb Læberne sammen, men hvor tappert hun kæmpede, saa var der dog Grænser for hendes Styrke — én for én løb Taarerne ned ad hendes Kinder, og Vitta

Marie rykkede nærmere hen til hende og greb atter hendes Haand.

„Gefion,“ hviskede hun, „De behøver ikke at genere Dem for mig, for jeg er vist endnu mere ulykkelig end De.“

„Aa, hvor kan De sige det, Fru Vitta,“ hulkede Gefion nu og skjulte Ansigtet i sine Hænder. „De er jo gift med den Mand, De elsker, mens jeg, mens min — jeg mener, den Mand, jeg holder af, rejser fra Byen uden at sige et Ord til mig, uden at sende mig blot den mindste Hilsen.“

„Er Premierløjtnant Vang rejst?“ spurgte Vitta Marie forbavset, „men hvorhen og hvorfor?“

„Ja, den officielle Grund er, at han skulde til Væddeløb i Sverrig med en af sin Fars Heste, men jeg véd godt, Ebba fortalte mig det, at han rejste saadan over Hals og Hoved, fordi han skammede sig over os, og man har jo saa tit sat hans Navn i Forbindelse med os — med mig; han skammede sig over, at Mor havde gjort os latterlige i Byen, sagde Ebba — først med Teselskabet og bagefter med sine Breve.“

„Tror De virkelig, at han tænker saadan?“ spurgte Vitta Marie, hun vilde gerne være trø-

stende og opmuntrende, men der var en Nølen i hendes Tonefald, og Gefion hørte den.

„Aa, jeg kender ham jo saa godt,“ sagde hun med et bedrøvet Smil, „en Mor kan ikke kende sit Barn bedre, end jeg kender ham. Jeg véd præcis, hvordan han tænker, og jeg forstaar ham. Han ærgrer sig over, at Folk lær ad Mor, at de miskender hende, fordi han godt selv ved, at der ligger saa megen Kærlighed bag alt, hvad hun foretager sig. Jeg forstaar ham godt, selv om jeg er bedrøvet over, at han er rejst.“

„Han kunde da i det mindste have skrevet et Par Ord til Dem, Gefion,“ udbrød Vitta Marie indigneret paa Venindens Vegne.

„Nej,“ sagde Gefion og rystede paa Hovedet, „det vilde jo have været saadan en Slags Forpligtelse, — han ved jo, — at jeg holder af ham.“

„Og jeg, som saa sikkert havde haabet paa med det første at høre om Deres Forlovelse, Gefion.“

„Nej,“ sagde Gefion, og rystede sørgmodigt paa Hovedet, „nu ved jeg, at jeg aldrig bliver forlovet — med Preben Vang — saa skulde der da ske et Mirakel.“

„Saa var det derfor, at Deres Mor sendte Dem herved?“

„Ja, for ligestraks tog det saadan paa mig, — jeg havde jo alligevel haabet — og gaaet i saadan en Spænding — det var jo stor Synd af mig, at jeg bare tænkte paa mig selv — saa skuffede og fortvivlede som Far og Mor var. Men jeg havde nu ikke taget herved, hvis jeg ikke saa tydeligt havde mærket, at de blev meget mere bedrøvede, hver Gang de saa mig. Far fik Taarer i Øjnene naar han saa paa mig. Sladderer havde ogsaa travlt med mig.“

Vitta Marie nikkede; hun sad og rodede i Sandet med den ene Haand.

„De taler om Sladderer, Gefion — sig mig, sladrer man ogsaa i Byen om mig?“

„Nej,“ sagde Gefion bestemt, for Deres Mand har fortalt, at De er taget herved for at komme til Kræfter, fordi de gik og sørgede over Deres lille Drengs Død — og det tror Folk — endnu!“

„Tror De ogsaa, at det er Grunden, Gefion?“

„Ja,“ — sagde Gefion langsomt og forundret og saa paa Vitta Marie, „og det er jo saa forstaaeligt. Jeg vil ogsaa haabe, at De rigtig snart maa blive saa rask, at De kan tage hjem til Deres Mand igen — aa Fru Vitta, at De har faaet den Mand, De holder af, og at han elsker Dem.“

„Elsker mig?“ gentog Vitta Marie haanligt,

„nej, nu skal De høre Sandheden, Dem kan jeg ikke lyve for. Han bryder sig ikke en Døjt om mig! Han holder kun af sig selv! Han ser kun mine Fejl og er gnaven og urimelig imod mig. Kan jeg gøre for, at jeg kun er 21 Aar og aldrig har lært at føre Hus — eller passe et Barn? Jeg har jo aldrig været gift før! Nej, han elsker mig rigtignok ikke — det er derfor jeg er taget herud, Gefion, — det er derfor, at jeg vil skilles fra ham, aa Gefion,“ hulkede hun nu selvopgivende med Hovedet op mod den forskrækkede Gefions Skulder — „hvor er jeg dog ulykkelig!“

VIII. KAPITEL.

„Klitgaarden, 22. Juni 19—

Kære Gefion.

Nu kan I komme, Du og Fru Vitta. Jeg har korresponderet lidt med hendes Mand i den sidste Tid, og han syntes, det var en udmærket Idé, at hun tog herover en lille Tid, han har jo endnu saa travlt med Rekrutterne. Om Fru Vitta selv vil vi slet ikke tale; sig blot til hende, at jeg nok skal kurrere hende; der gives ikke den Hjærtesorg, som Luften herovre — den friske stærke Havluft, ikke kan læge. Men Du maa jo sige til hende, at hun ikke maa gøre sig for store Forventninger, for vi er jo næsten fattige, men inderlig velkommen skal hun være, den søde, lille Kone, som der er

meget mere Gehalt i, end hun selv tror. Jeg længes ogsaa rent vanvittigt efter at faa Dig hjem, kære Geffe, for Du kender jo Rinda, den kære Pige; der er altid noget i Vejen med hende, og det bliver let trættende at høre paa, naar man har saa meget at bestille, som vi nu har. I Gaar klagede hun saadan over Smerter mellem Mave og Bryst og ud i Ryggen; hun siger, at det vist er hendes Milt, der er noget i Vejen med, fordi det gør ondt, naar hun bukkes sig. Det kommer der af al den nymodens Lærdom, I fik paa Kursus; i mine unge Dage var der saamænd ikke en eneste ung Pige, der vidste, at hun havde en Milt. Jeg har aldrig mærket til, at jeg havde nogen, og jeg aner ikke, hvor den sidder. Det var forresten ikke underligt, at hun var træt i Gaar, for hun og jeg murede ganske alene en hel Port til. Jeg skal sige Dig, her var tre Porte, og det saa' saa uhyggeligt ud. To er da mere end nok. Det var i Grunden ganske morsomt at mure, især i Begyndelsen, men lidt efter lidt blev vi jo trætte. Fader blev forbavset, kan Du tro, da han saa det Stykke Arbejde, vi havde leveret — det skulde jo ogsaa være en Over-

raskelse til ham. Han har de sidste Dage gaaet og kørt Sten ud af Haven; 63 Hjulbøre fulde har vi nu kørt ud. Dem skal vi lave et Dige af, naar I kommer herover. Ja, Du kan nok høre, at Klitgaarden ikke er noget Herresæde, men med Nøjsomhed og Flid kan vi vel nok faa noget ud af den en Gang. Den ligger en lille halv Mils Vej fra Vesterhavet og lige saa langt fra nærmeste Landsby med Kro og Posthus. Her er ikke saa lidt Jord, men den er vist ikke saa god; det betyder jo heller ikke saa meget, da vi kun vil holde et Par Køer, en Hest nogle Faar og Svin og saa en god Hønsegaard. Du aner ikke, hvor vanvittigt jeg glæder mig til at faa smaa bitte gule Kyllinger at passe. Det er saa morsomt med de Dyr. Rinda og jeg er ganske forelskede i en stor So, der har 8 lækre, smaa Grise; de ser ud, som om de var af Marcipan, og de er vanvittig grinagtige. Jeg giver Far Ret i, at Landlivet har mange Glæder. Og saa ugenerte vi er her. Vi har en gammel Karl, der hedder Simon, men Far siger, at han duer ikke ret meget; han nænner i hvert Fald ikke at bruge ham. Det meste han

gør er at sjokke bag efter Far, hvor han gaar, — ja, saa passer han Kre'turerne, som han siger. Han lærte dog Rinda og mig i Gaar at lave det, vi klistrede Stenene fast med, jeg ved ikke, hvad det hedder, og det kan jo altid være nyttigt at have et Menneske, der er vant til at være paa Landet, han kan altid give et Vink nu og da. Pjevs, som vi i sidste Øjeblik bestemte os til at tage med, er henrykt over at være her. Hun gaar hver Dag og kigger efter, om Stikkelsbærrene ikke er modne — Herregud! hun er jo kun femten Aar! Huset bestaar af tre Længder, eller Længer, kalder de det her; de er hvidkalkede og har mange Vinduer, der alle var sømmede til, da vi kom. Men dem fik vi jo snart op til Simons store Forfærdelse. Vi har ogsaa slaet et Par Skillerum ind for at faa større Spise- og Dagligstue, men her er endda Værelser nok; med Loftskamrene i Gavlene er her syv, og de er alle nymalede og nytapetserede. Det har vi ogsaa lavet selv altsammen. Jeg vil sige Dig, at det er noget saa vanvittig morsomt at gaa saadan og lave i Stand i sit eget Hus. Vi har kun haft en Murer

herude en Dag. Haven er slet ikke saa lille, men meget forsømt; nu har vi lagt et godt Stykke Jord til for at faa den i Flugt med en lille bitte Granplantage, der ligger paa Gaardens nordlige Side, for at give Læ mod Blæsten, forstaar Du. Der er ikke mange Træer eller Blomster i Haven, og Plænen i Midten er ganske skaldet; her blæser det jo altid, skønt Klitterne paa to Sider giver Læ. Vi har skrevet efter Blomsterfrø og Planter og glæder os nu til at faa Haven rigtig fin. Der er de dejligste Stokroser lige op ad Huset, og imellem dem op ad Gavl-muren mod Vest har vi slaaet en magelig Bænk op, der er saa lang, at vi alle kan sidde paa den. Der skal vi sidde om Aftenen og se Solen synke ned bag Klitterne. Hesten skal nok faa Lov at trække Jer ned til Vandet, naar I skal bade, for det er frygtelig trættende at vade i Sandet. Rinda og jeg maler selv Køerne, og den første Dag var baade vi og Pjevs ved at trille om af Latter, det var jo slet ikke saa nemt at lære ligestraks. Far paastod, at Koen ligefrem saa forfærdet ud, og den Dag kunde jeg se paa Simon, at han fik det slaaet fast i

sin Bevidsthed, at vi var rent skrup, pinende gale. Det tror de vist ogsaa nede i Landsbyen, for forleden Dag vi var dernede og vilde spørge en lille Dreng om Vej, stak han afsted og raabte paa sin Mor, og da hun kom til og saa os, stak hun lige saa forfærdet afsted. Men det tager vi os jo ikke nær. Her er dejligt og sundt. Tiden flyver for os, og vi er dødtrætte hver Aften, naar vi lægger os. Du kan tro, det er ogsaa godt for Far, at han har saa meget at bestille, saa faar han ikke Tid til at tænke paa alt det andet. Jeg har nu alligevel det Haab, at Far en Gang faar det Reservekompagni, — for det var jo netop vor Plan, at vi i de sex Aar, Far kan staa i Reserven, kunde faa Gaarden drevet saadan op med Hønseavl, at vi kunde leve af den, naar Far blev 60 og gik ud af Reserven. Vi har jo ogsaa haft en Del Udgifter her, saa vi maa være meget nøjsomme og gøre det meste Arbejde selv, ellers kan vi slet ikke eksistere. Sommetider synes jeg nok, at det er lidt tungt, at vi paa vore gamle Dage skal slide saadan i det, — men flyttede vi til en By, vilde det jo blot blive dy-

rere at leve — der kunde vi ikke gaa klædt som her — og saa havde Far jo ikke det bitterste at bestille, saa det er alligevel godt, at vi bestemte os til at blive Landboere. „Wer nie sein Brod mit Thränen ass“, ved Du nok, den store Mester siger. Nu har vi da endelig faaet alt i Orden og venter kun paa et Brevkort fra Jer om, naar I kommer. Det sidste Stykke kommer I til at rejse i Postvogn, og saa henter vi Jer i Landsbyen. Kom nu, saa snart som muligt, der er jo ingen Grund til at blive paa „Fredsbo“ længere. Det maa da være et underligt Menneske, den Malerinde, Du skrev om, Gefion. Rinda siger, at hun kender hende godt, og at hun egentlig hedder Laura Sivertsen, men det andet lyder naturligvis flottere. At tænke sig, at hun i mange Maaneder lever borte fra sin Mand og sine Børn blot for at male noget, som hun maaske har det største Besvær med at faa solgt — det er ubegribeligt! Stakkels forvildede Kvindemenneske! Bare jeg havde hende herovre, saa tror jeg næsten, at jeg kunde faa de Nykker pillet ud af hende. I maa gerne spørge hende, om hun har Lyst til

at komme op og besøge os om nogen Tid. En Kunstnerinde kan vel ogsaa spise Havregrød til Frokost og kogte Kartofler og Meldyppelse, som vi kalder Løgsauce, til Aften? Paa snarligt Gensyn og tusinde Hilsener til Jer begge fra Far, Rinda og Din hengivne Mor. Helene Huldt.

„Hvad siger De, Vitta Marie?“ udbrød Gefion og sprang op, saasnart hun havde læst Brevet — „skal vi ikke rejse straks?“

Vitta Marie saa forvirret paa hende.

„Jo, det kan vi jo godt.“

„Aa, jeg kommer saadan til at længes, naar jeg faar Brev fra Mor,“ vedblev Gefion rørt, „det er, som saa jeg dem allesammen! Kan De ikke se Far køre Sten ud af Haven paa en Hjulbør, og Mor og Rinda mure og malke. Nej, jeg kan ikke holde det ud, vi maa straks derover, hvis De da ikke —“ Gefion tav et Øjeblik og saa paa Vitta Marie — „hellere vil tage ind til Deres Mand,“ tilføjede hun saa.

„Nej,“ sagde Vitta Marie afgjort, „det gør jeg ikke.“

Et eneste Øjeblik havde hun selv tænkt paa det samme, men i samme Nu Gefion nævnede

hans Navn, var det lille Glimt af Længsel, hun havde følt efter ham, kvalt i Stolthed. Nej, hun vilde ikke give tabt. Det var ham, der skulde bøje sig!

„Han længes dog vist efter Dem, Vitta, nu har De snart været tre Uger borte.“

„Ja, hvad saa?“ sagde Vitta Marie trodsigt. „Hvor kan De tro, at han længes, han har jo selv skrevet til Deres Mor, at det var en udmærket Idé, at jeg tog med Dem hjem! Jo, han er rar! Men han skal nok blive fri for mig.“

„Det er Fru Hornslet, der sætter alt det i Dem,“ sagde Gefion og rystede bedrøvet paa Hovedet. „De bliver saa stridig og saa haard af at tale med hende; De skulde ikke høre saa meget efter hendes Snak.“

„Fru Hornslet er et af de klogeste Mennesker, jeg kender,“ forsikrede Vitta Marie, „hun har en umaadelig Verdenserfaring — havde jeg bare en Tiendedel af den.“

Gefion rystede atter paa Hovedet.

„Skal vi da saa tage afsted i Morgen?“

„Ja, lad os det.“

„Og, De vil ikke ind først og se til Deres Mand — jeg mener, blot sige Farvel til ham? Han har jo da sendt Dem et Brev et Par Gange om Ugen.“

„Ja, det har han, indrømmede den unge Kone med et trodsigt Smil, „men de Breve har han saamænd bare sendt, for at Bestyrerinden her ikke skulde synes, det var underligt, hvis jeg ingen fik. Der staar kun de mest ligegyldige Ting i de Breve. De maa ikke tro, at han en eneste Gang taler om, hvor forkert han selv har baaret sig ad overfor mig, eller med et Par Ord beklager, at jeg rejste. Nej, jeg tager ikke hjem til ham, før han har gjort mig en Undskyldning. Det er h a m, der skal bede mig om Forladelse.“

„Bravo, lille Kone,“ lød det bag ved Vitta Marie, og da baade hun og Gefion vendte sig om, saa de Fru Vixen staa et Par Skridt borte.

„Bébé,“ sagde hun, „hvis det var noget, jeg ikke skulde have hørt, men jeg har paa Ære ikke listet; det Kunststykke er umuligt at præstere her i Sandet. De var saa optaget af Dem selv, det er vel derfor, De ikke har hørt mig komme.“ Fruen lagde sig ned i Sandet og saa smilende hen paa Vitta Marie. „Det var nok igen h a m, De diskuterede? Lille Kone, De piner Dem selv ved bestandig at gaa og tænke paa ham. Lyd dog mit Raad og fej ham ud af

Deres Tanker. De maa se at blive lidt stærkere, ellers gaar De til Grunde.“

„De maa ikke blive vred, Fru Hornslet,“ sagde Gefion helt rød i Kinderne, „men jeg synes ikke, det er rigtigt af Dem at ophidse Fru Vitta saadan mod hendes Mand. Hun holder af ham — jo, De gør, Vitta Marie! og De bliver aldrig glad, før De kommer tilbage til ham igen. Derfor er det forkert af Fru Hornslet at raade Dem til at være uforsonlig.“

„Dumme, lille Pige,“ lo Fru Vixen — ikke en Smule fornærmet. „Jeg raader slet ikke den lille Kone til andet, end at hun skal lade være at plage sig selv. Vil hun være lykkelig, maa hun lade være med at tænke paa sin Mand. Jo mindre hun tænker paa ham, jo før kommer han og beder ydmygt om Tilgivelse, og saa er det hende, der skriver Fredsbetingelserne. Gør hun selv det første Skridt til Forsoning, bliver det ham, der gør det. Vi Kvinder maa virkelig holde sammen paa det Punkt. Nu skulde vore Trælledage da snart være forbi. Tagger De uopfordret ind til Deres Mand og forsoner Dem med ham, saa er det det samme som at gaa lige ind i Trædemøllen igen; saa

er Deres Personlighed knust for bestandig! Nej, tro De mig, Frøken Huldt, vil vi hjælpe den lille Kone her til at blive lykkelig, saa maa vi sørge for, at hun ikke i et Svaghedsanfald overgiver sig.“

„Jeg lærer vist aldrig at forstaa Dem, Fru Hornslet,“ sagde Gefion; „det lyder saa haardt og koldt, det De siger. Jeg kan daarligt faa mig selv til at tro, at det er Deres Hjærtens Mening. Men — lad mig nu ikke glemme, at jeg har en Indbydelse til Dem. Jeg har fortalt min Moder om Dem, og hun har skrevet, at hvis De havde Lyst til at besøge os ovre paa „Klitgaarden“, — det er en lille Gaard, mine Forældre har købt ovre ved Vesterhavet, saa var De hjærtelig velkommen. Mor vil saa gerne prøve paa at omvende Dem.“

Fru Vixen lo højt.

„Nej, nu har jeg aldrig kendt Mage! Tror Deres Mor virkelig, at hun kan omvende Vixen Hornslet — lave et lille fromt Bælam ud af mig? Deres Mor maa være umaadelig sød og — meget naiv. Men jeg kunde forresten nok have Lyst til at besøge Dem. Jeg elsker at studere Mennesker, og man tiltrækkes altid af Modsætninger. Ved Vesterhavet, siger De —

der maa jo være nogle dejlige Solnedgange,“ tilføjede Fruen i en pludselig forretningsmæssig Tone. „Tak Deres Mor for Indbydelsen, Frøken Gefion — og sig, at jeg kommer.“

Gefion saa hastigt hen paa Fru Vitta, men det var hende umuligt at tyde den unge Kones Blik; — var Fru Vitta glad eller ked over Udsigten til et nyt Samvær med Malerinden?

IX. KAPITEL.

V itta Marie vaagnede ved en høj Banken paa Døren. Hun satte sig overende i Sengen og gned Øjnene. Hun var ganske forstumlet, og hun sov halvvejs endnu, for hun havde været saa langt, langt borte i Drømme. I Aftes havde hun, som saa mange Gange før, grædt sig i Søvn, og saa havde hun drømt, at hun var hjemme i sit eget lille Hjem, og at hun og Niels igen var gode Venner. Hun var helt ked af den utaalelige Banken, der saa pludselig rev hende ud af Drømmen.

Hun kunde et Øjeblik slet ikke huske, hvor hun var, hun saa sig forvirret om i det lille, gult tapetserede Værelse, hvor der gennem det lave Gavlvindue faldt en bred Solstribе ind over Gulvet. Aa! Nu huskede hun det, hun var paa Klitgaarden hos Huldts, og det var

sandsynligvis Pjevs, der bankede paa, fordi hun havde sovet for længe.

„Kom ind, kom ind!“ raabte hun højt. „Nej, det tør jeg ikke, — Fruen sagde udtrykkelig til mig, at det maatte jeg ikke.“

„Men hvorfor dog ikke?“ udbrød Vitta Marie, „hvad skal dog den Fornemhed til, kom bare ind.“

„Nej, det tør jeg ikke, Fruen sagde, at ingen af os maatte være den første, der gratulerede, — men jeg har noget til Fruen, det er et Brev, som jeg skulde stikke ind under Døren, men jeg kan ikke faa det ind.“

I næste Sekund var Vitta Marie ude af Sengen og henne ved Døren, men Pjevs var lige saa hastig; i samme Nu, hun hørte Trin over Gulvet, aabnede hun Døren, smed Brevet ind i Værelset, trak Døren til efter sig og susede ned ad Trappen.

„Dette her Brev skulde være det allerførste, Fruen saa i Dag paa Fødselsdagen,“ raabte hun, idet hun forsvandt.

Vitta Marie blev staaende paa Gulvet med Brevet i Haanden. Hun var nu lysvaagen. Hun følte, at hendes Kinder brændte, og dog havde hun en Fornemmelse, som om hun frøs.

Brevet var fra hendes Mand, som, siden hun var kommen over paa Klitgaarden, ikke en eneste Gang havde skrevet til hende.

Hun sprang op i Sengen, rev Brevet op og blev ganske forbavset ved kun at finde et Ark hvidt Papir, hvori laa en lille Buket tørrede Blomster. Hun vendte og drejede den lille Buket og opdagede saa en lille Seddel, der hang ved den.

„Da jeg aldrig fik Svar, tør jeg ikke skrive mere, men sender kun med Blomster fra Dren- gens Grav tusinde gode Ønsker til hans Mor, som jeg nu ikke har set i to Maaneder og tolv Dage. Niels.“

Vitta Marie sad længe med den lille Buket og Sedlen i sin Haand, og een for een trillede Taarerne ned ad hendes Kinder.

Om Niels havde skrevet fire Sider af de mest glødende Kærlighedsord eller besvoret hende om endelig at vende tilbage, saa vilde det ikke have gjort det Indtryk paa hende, som de Par Linjer han her havde sendt hende.

Hun var jublende glad og følte dog den største Lyst til at græde. Hvor elskede hun dog ikke sin Mand, og hvor taknemmelig var hun ikke over, at han ikke havde ydmyget sig

for hende ved at bede hende om Forladelse eller ved at tigge hende om at komme hjem. Hvor var hans lille Brev dog rørende smukt! Aldrig kunde hun have ønsket sig en inderligere Kærlighedserklæring.

Og hvor havde hun været dum og blind. Først heroppe paa Klitgaarden i Samliv med dette Ægtepar, der kun stredes om at faa Lov til at jævne Vejen for hinanden, og hvis Lykke udsprang fra den saa ofte forhaanede, men saa velsignede gammeldags Kærlighed, var hun bleven seende. Var hun ikke kommet ind i dette Hjem, vilde hun aldrig have lært at forstaa det lille Brev, hendes Mand i Dag havde sendt hende, — saa vilde hun aldrig have faaet Øje for den dybe Kærlighed, der laa gemt bag de faa og fattige Ord.

„Nej, Fødselsdagsbarn, nu er vor Taalmodighed forbi! Vil De straks behage at komme ned,“ lød Rindas Stemme lige nedenfor Gavlvinduet, „her har været dækket Tebord i en hel Time.“

„Nu kommer jeg!“ raabte Vitta Marie og sprang ud af Sengen. I Løbet af et Kvarter var hun i Klæderne.

Ligesom hun traadte ud af sit Værelse,

løb hun paa Fru Vixen Hornslet, der beboede det andet Gavlværelse. Fru Vixen havde i 8 Dage været Familiens Gæst.

„Til Lykke,“ sagde hun smilende og standsede for at række Vitta Marie Haanden.

„Tak, men hvor ved De, at det er min Fødselsdag?“

„Kære, tror De, at jeg er døv. Pjevsen vækkede mig naturligvis med sin Dundren paa Deres Dør, og hun forkyndte jo Dagens Højtidelighed saa eftertrykkeligt, at det var mig umuligt at undgaa at høre det. Ja, jeg antager, at De har læst Deres Brev — for ellers turde jeg jo ikke en Gang gratulere?“

„Jo — jo —,“ stammede Vitta Marie, „jeg har læst det, — Tak.“

„Ja, saa ønsker jeg Dem rigtig hjærteligt til Lykke,“ sagde Fru Vixen; „gid De i det kommende Aar maa vokse Dem stor, stærk og selvstændig og blive et rigtigt Kvindemenneske, — hørte De, at jeg sagde Menneske? Og ryste den lille Dukkekone, der endnu sidder i Dem, helt ud af Ærmet.“

Neden for Trappen stod Fru Helene med udbredte Arme.

„Til Lykke, søde lille Kone, til Lykke og gid

— ja mine Ønsker kender De!“ Hun sluttede Vitta Marie i sine Arme og hviskede saa: „Fødselsdagsbrevet kom i Gaar i en Konvolut adresseret til mig — var det ikke smukt og betænksomt af Deres Mand at huske paa at sende Brevet, saa De kunde faa det straks om Morgen; han ved, at man paa Landet først faar sine Breve om Eftermiddagen. Det er den første Fødselsdag, vi fejrer paa Klitgaarden,“ vedblev hun, idet hun trak Vitta Marie med sig ud i Haven, „og derfor har vi dækket Tebord mellem Stokroserne.“

Vitta Marie maatte gøre sig Umage for ikke at faa Taarer i Øjnene, saa rørt var hun over al den Venlighed og Hjærtelighed, hun var Genstand for. Kaptajnen havde været tidligt oppe for at plyndre Havens eneste Kirsebærtræ for dets dejlige, sorte Bær. De stod i en med rødt Silkepapir betrukken Kurv foran hendes Tallerken, og „rødmede“ som Kaptajnen sagde, „over deres egen Ubetydelighed“. Fru Helene og Rinda forærede hende et Fotografi i Ramme af Klitgaarden, og den rare, praktiske Gefion forærede hende — en Kogebog!

Vitta Marie blev helt rød i Hovedet, da

hun saa den, men saa saa hun over paa Gefion og smilte.

„Ja, det er en fornuftig Gave til en ung Husmoder,“ sagde Fru Helene; „jeg ved af Erfaring, hvor nødvendig en Kogebog er for den huslige Lykke. Kan Du huske Drès, da jeg første Gang stegte Gaas?“

„Jo Tak!“ lo Kaptajnen, „Du havde glemt at tage Indmaden ud.“

„Glemt kære! — Nej — havde det endda bare været det! Nej, jeg vidste saamænd slet ikke, at der var noget, der skulde tages ud. Det var det, der var det vanvittigt graverende!“

„Aa Mor, Du troede da ikke, at Gæssene løb om med Svedsker og Æbler inden i,“ sagde Rinda bebrejdende, mens de andre lo.

„Jeg husker saamænd ikke, hvad jeg troede, men det ved jeg, at havde jeg haft en Kogebog som denne, saa var jeg ikke bleven saa vanvittig til Latter for Fars tre Bataillonskammerater, som vi havde inviteret til Gaasegilde.“

„Du var slet ikke til Latter, Helene,“ indvendte Kaptajnen, „de syntes allesammen, at Du var brillant, og der var ikke een af dem, som ikke misundte mig.“

„Ved De hvad, Kaptajn Huldt,“ sagde Fru

Vixen, idet hun bøjede sig frem og saa Kaptajnen stift ind i Øjnene. „Dem kunde jeg forelske mig i! Nu har jeg i en hel Uge studeret Dem — De er simpelthen et Fænomen. De er efter 26 Aars Forløb, 26 Aars dagligt Samvær, endda i den berømte militære Elendighed — Herren hjælpe mig, endnu forelsket i Deres Kone! Forelsket — rigtig paa gammeldags Maner! Hvordan i Alverden har De baaret Dem ad med at holde Liv i den Kærlighed, Mand?“

Kaptajnen saa sig lidt genert om, han var ingen Ynder af stærke Ord.

„Spørg De hellere min Kone. Hun maa bedst selv vide, hvordan hun har baaret sig ad med at faa min Kærlighed til at vokse med Aarene i Steden for at tage af.“

„Men Drøs — jeg har jo aldrig gjort det bitterste,“ sagde Fru Helene og saa forbauset paa ham med de milde, brune Øjne. „Jeg har jo tværtimod Gang paa Gang bragt Ærgrelse, Sorg og Skam over Dig! Det med Gaasen var jo en Bagatel mod den sidste Ulykke, jeg lavede, — den med Brevet til Ministeren.“

Kaptajnen rystede paa Hovedet. „Herregud Helene, Du har jo aldrig givet mig et større Bevis paa Din Kærlighed end netop

det Brev," sagde han sagte og saa ned, efter at han havde mødt hendes Blik.

„Ja, saadan er han," sagde Fru Helene med ligesom sløret Stemme og vendte sig fra ham om mod Fru Vixen, der med et underlig halvt nysgerrigt, halvt vemodigt spottende Udtryk betragtede dem.

„Ja," nikkede hun hen for sig, „dette er Kærlighed — uforfalsket! Men at den kan trives, og ovenikøbet vokse her, hvor der er saa meget at kæmpe imod, — at den ikke kvæles i alt det dagligdags smaa, — det begriber jeg ikke!"

„Jeg har aldrig rigtig kunnet lide at tale om Kærlighed," sagde Fru Helene og rødmede som en ung Pige, „men da jeg kan høre, at De slet ikke kender den Følelse, slet ikke ved, hvad Kærlighed er, saa vil jeg fortælle Dem det. Den ægte Kærligheds Væsen er Troskab, — den bryder hverken Løfter eller løber fra Forpligtelser; den ægte Kærlighed tænker slet ikke paa sig selv. Den tager sine Pligter, hvor de ligger og bærer dem uden at klage. Den holder ud i de kedelige, graa ensformige Dage, og den bliver ved at elske og give, uden at spørge om, hvad der bliver givet igen. Den ægte, tro-

faste Kærlighed, det er den, der forstaar alt, tilgiver alt, stadig haaber og tror, og aldrig fordrer!“

Kaptajnen listede sig til at tage sin Kones Haand og trykke den; der var Taarer i hans Øjne, og han rejste sig op og gik hurtigt ned ad Havegangen for at skjule sin Bevægelse.

Vitta Marie sad og stirrede betaget paa Fru Helene.

„Ja — ja,“ mumlede hun for sig selv, „det er rigtigt, saadan er det.“

Fru Vixen nikkede anerkendende. „Jeg indrømmer,“ sagde hun med forceret Munterhed, „at Deres Theori synes at passe her, — for Dem selv; men De maa dog give mig Ret i, at overfor højt begavede Mennesker kan den umuligt holde Stik. En Kvinde for Eksempel med et eller andet Talent maa fordre Plads for det, — hendes Personligheds Krav maa gaa foran alt.“

„Ja, det er ikke mere end rimeligt, at man holder Genierne og de store Talenter lidt til Gode,“ sagde Fru Huldt, „de gør jo deres Gavn paa anden Maade og spreder Glæde saa langt; men det var nu mest Kvinderne, jeg tænkte paa, da jeg talte, og er der egentlig saa mange af dem, der er store Talenter, endsige Genier?“

Jeg tror det ikke. Jeg har jo ogsaa en Gang givet mig lidt af med det, man kalder Kunst,“ her rødmede Fru Helene atter, og det klædte hende udmærket, „og der blev sagt, at jeg var meget talentfuld, — jeg gjorde i hvert Fald vanvittig Lykke, — De kan godt faa mine Kritikker at se, men i samme Øjeblik jeg saa Drès, blæste jeg rigtignok mit Talent et Stykke, og jeg har aldrig et Minut længtes efter at komme til Scenen igen. Jeg synes, at det lykkeligste for en Kvinde er at være Hustru og Moder og ikke andet.“

„Aa — hvor dog det, De der siger, lyder gammeldags!“ sagde Fru Vixen og rystede paa Hovedet, — „det passer slet ikke i vor Tid. Men det er ikke underligt, at vi Kvinder har svært ved at kæmpe os frem i Række med Mændene — det er Dem og Deres Lige, Fru Huldt, der holder os nede. Kvinden skal glemme sig selv og blive ved at yde og yde uden at fordre — nej, det er oprørende uretfærdigt. — Hun har lige saa stor Ret til at stille Krav, som Manden.“

„Kan De, Fru Vixen, der er saa klog, da slet ikke indse, at jo mere Kvinden stræber efter at blive Mandens Lige, jo ulykkeligere

gør hun baade ham og sig selv. Hvorfor vil hun absolut ligne Manden, naar hendes største Magt netop bestaar i, at hun er K v i n d e. Kære Fru Vixen, De er bleven narret for Livets eneste virkelige Lykke, hvis De ikke nogensinde har følt, hvor saligt det er at glemme sig selv for andre.“

Men Fru Vixen vilde endnu ikke give tabt; hun rejste sig demonstrativt op og pegede paa Vitta Marie.

„Jeg har ikke det mindste imod, at De prædiker for mig, Fru Huldt, for jeg er staalsat, men det gør mig ondt for lille Fru Vitta der. Se, hvor hun sluger Deres, ja undskyld at jeg siger det, — falske Visdomsord. Hvor kan De nænne at jage den lille forskræmte Fugl tilbage til dens trange Bur, ligesom hun er sluppet ud af det og skulde til at røre Vingerne. Flyv, lille Fru Vitta, flyv herfra, mens det er Tid, ellers er jeg bange for, at De er fortabt!“

Fru Helene saa et Øjeblik perpleks paa den frittalende Dame.

„Jeg maa nok snarere spørge Dem, hvor De tør raade hende til noget saa vanvittigt, som at hun skal kaste de Pligter fra sig, hun selv frivilligt har paataget sig. Helt fri er jo ingen

af os, — og ved De, om det ny, hun i Steden for kommer til at slæbe paa, bliver lettere? Samvittighedsnag er tungt som Bly.“

„Samvittighedsnag? Det Ord kender jeg slet ikke,“ smilte Fru Vixen.

„Det gør mig virkelig ondt,“ sagde Fru Helene hurtigt, „for saa maa De jo selv være uden Samvittighed.“

Vitta Marie og Pigebørnene saa hastigt hen paa hende; der var en saa usædvanlig skarp Klang i hendes Stemme.

Fru Vixen havde ogsaa hørt den, — hun studsede, — og saa smilte hun.

„Naa,“ sagde Fru Helene i et Tonefald, som vilde hun stryge noget ubehageligt bort, „nu har vi ikke Tid at drive længere. Kan I tage Teservicet bort, Pigebørn.“

„Ja, Fru Huldt, her har De i Sandhed bygget Dem et lille Paradis,“ sagde Fru Vixen, da Vitta Marie og de unge Piger var gaaet, „et lille Paradis,“ gentog hun sagte. „Det var smukt af Dem, at De for en lille Stund vilde slippe saadan en Mørkets Engel som jeg, ind i det.“

„Aa, men Fru Vixen, hvor kan De bruge det Udtryk om Dem selv,“ udbrød Fru Helene,

der allerede angrede sit haarde Tonefald og sine dristige Ord, „jeg vilde jo saa gerne — jeg haabede jo —“

„Ja,“ smilte Fru Vixen, „jeg forstod straks, at De haabede at omvende mig, lille Idealistkone, men det er jeg for gammel en Synder til. Som jeg sagde før, — det var pænt af Dem, at De lod mig slippe herind i Deres lille Paradis, men her gør jeg kun Fortræd, og derfor maa De slippe mig ud igen. Med andre Ord — jeg vil gaa op og pakke mine Sager sammen; naar jeg skynder mig, kan jeg nok naa Dagvognen til Dampskibet.“

„Aa, Fru Vixen, det gør mig saa ondt, at jeg har saaret Dem; jeg ved godt, at det var vanvittig ubetænksomt af mig, — men det kunde da aldrig falde mig ind, at —“

„At jage mig bort, mener De,“ lo Fru Vixen og tog Fru Helene om Skuldrene, „nej, det er netop det, jeg ved, og derfor rejser jeg af mig selv.“

„De er forfærdelig sød,“ mumlede Fru Helene, og da Fru Vixen nu brast i en rigtig stormende Latter, vedblev hun undskyldende „jeg mener — De er paa Bunden vist et rigtig godt Menneske — men —“

„Men udadtil en sær Giftplante,“ supple-
rede Fru Vixen drillende.

„Aa, De er ikke til at tale med nu, — men
vent, vi to har ikke talt ud endnu.“

Fru Helene nikkede energisk, mens hun
fulgte Fru Vixen op for at hjælpe hende at
pakke.

— — —

„Hvor det dog har været en dejlig Fødsels-
dag!“ sagde Vitta Marie, da hun om Aftenen ved
Solnedgangstid sad med Fru Helene paa Havens
Udsigtshøj, hvorfra man ud over de hvide Klit-
ter kunde skimte Havet.

„Ja, her blev saa fredeligt, da hun rejste,
— stakkels Fru Vixen!“ sukkede Fru Helene.

„De har allesammen været saa gode ved
mig, mens jeg har været her,“ sagde Vitta Marie,
og der var noget i hendes Stemme, som tog hun
Afsked nu.

„Vitta Marie,“ udbrød Fru Helene triumfe-
rende, „jeg kan høre paa Tonefaldet, at De vil
rejse, — aa, Barn, hvor er jeg dog glad paa De-
res Vegne — endelig vil De rejse! Aa — hvad er
det dog for vanvittig Snak, jeg siger, men De
forstaar mig jo nok, Barn? Det er jo kun for
Deres egen Skyld, at jeg er saa glad.“

„Ja, jeg misforstaar Dem ikke. Jeg ved nok, at jeg er velkommen her, og jeg kommer nok igen, — naar der er gaaet nogen Tid. Her har været saa dejligt! Men hvordan skal jeg sige Dem Tak for alt, hvad jeg har lært her? Bare nu jeg maa blive saadan, at Niels ikke skal fortryde, han fik mig tilbage.“

„Kære lille Fru Vitta, husk paa én Ting: en Mand vil altid helst se et Ideal i sin Hustru, — han vil have, at hun skal være saa meget bedre end han, fordi han trænger til at have noget, han kan beundre, noget, han kan stræbe efter at komme til at ligne. Det er jo faa Mænd, der er saa nøjsomme som min Dres. Naturligvis kan De ikke være fuldkommen, men ét kan De gøre; De kan lade være at forlange noget for Dem selv! Prøv det, saa skal De se, hvor lykkelig De bliver — det er Kærlighedens første Bud.“

Vitta Marie trykkede Fru Helenes Haand. „Hvordan skal jeg lønne Dem for al Deres uendelige Godhed mod mig,“ sagde hun stille.

„Sødeste Barn, kom dog ikke med saadant vanvittig Snak; den bedste Løn, De kan give mig, er da ved Gud den, at De rejser!“

„Men Helene — hvad er det dog Du siger?“

udbrød Kaptajnen, der ganske stille var traadt op paa Højen i Følge med Rinda. „Du opfordrer jo ligefrem Fru Berger til at rejse.“

„Det skal Du ikke bryde Dig om, Far,“ sagde Rinda og saa nysgerrigt paa Fru Vitta, der skyndte sig at tørre sine Øjne, „det er saadan en Galskab, Mor har været angrebet af fra Morgenstunden. I Formiddags jog hun Fru Vixen af Gaarde, og i Aften maa Fru Vitta afsted. I Morgen kommer Turen nok til en af os andre.“

„Det er dejligt at høre, at Du kan være saa spøgefuld, Rinda,“ nikkede Fru Helene, „det er da Tegn paa, at Du ingenting fejler.“

„Fejler jeg ingenting? Far, gik jeg ikke og fortalte Dig før, om den underlige Fornemmelse jeg havde i mine Arme? Det er akkurat, som skulde de falde af.“

„Naa, saalænge Du har den solide Lærredskjole paa, bliver de nok paa deres Plads,“ trøstede Moderen hende.

„Jeg er vis paa, at selv om jeg ligger død for Jer, saa vil I sige: „Skab Dig ikke, Rinda; naar Du gør Dig lidt Umage, kan Du nok rejse Dig op igen!“ Der er ikke én af Jer, der har virkelig Medlidenhed med mig. Men Fru Vitta —

det var da vel Deres Spøg? De rejser da ikke?"

Vitta Marie nikkede blot.

„Aa, hvor det var kedeligt! Naar?"

„Skal vi sige i Overmorgen?" sagde Fru Helene prøvende, „saa kan De skrive i Aften, og Deres Mand faar saa lidt Tid til at forberede alt til Modtagelsen."

„Hvad er det, I taler om, Mor?" spurgte Gefion, der nu sluttede sig til Selskabet, „jeg syntes, jeg hørte Dig tale om at rejse?"

„Ja, det er Fru Vitta, der i Overmorgen tager hjem," sagde Fru Helene.

„Aa, Vitta Marie," udbrød Gefion og sluttede Fødselsdagsbarnet i sine Arme, „hvor det var dejligt! Nu kan jeg da for Alvor sige til Lykke!"

„Man skulde ved Gud tro, at I var de mest ugæstfri Mennesker under Solen," sagde Rinda misfornøjet og gik ned ad Højen, „kom Far, nu gaar vi op og tager en Flaske Vin frem, saa drikker vi alle paa, at Fru Vitta maa komme igen til næste Sommer og have sin Mand med."

X. KAPITEL.

Brev fra Premierløjtnant Vang til Premierløjtnant Berger.

„Garnisonshospitalet, København,
19. Oktober 19—

Kære Berger!

Undskyld, at jeg ikke i hele to Uger har besvaret Deres Brev, som jeg sender Dem min bedste Tak for. Jeg vil næppe blive udskrevet herfra før om en 6 Ugerstid og maa vist endda være glad, hvis jeg saa, som nogenlunde rørlig Invalid, kan tage min Afsked fra Hæren. Mit Fald fra Hesten paa Væddeløbsbanen ovre i Sverrig har altsaa for bestandig ødelagt min Karriere som Soldat. At mit Humør, siden jeg fik det at vide, just ikke har været glimrende, forstaar De vel, og at Deres Brev egentlig heller ikke straks virkede umiddelbart oplivende, vil De vist ogsaa kunne fatte.

Deres Brev var, som De selv kalder det, skrevet i kammeratlig Tillidsfuldhed, og jeg forstod straks, det var godt ment, selv om jeg ret tydeligt læste mellem Linjerne, at De egentlig syntes, jeg har baaret mig ad som en Pjalt overfor Gefion Huldt.

Det, De skriver om, at jeg har ødelagt hendes Rygte, tager jeg mig ikke saa nær, for det er hverken jeg eller nogen anden nok saa nedrig Person i Stand til. Enhver, der blot kender det mindste til Gefion Huldt, eller lærer hende at kende, vil straks se, at hun aldeles ikke kan ødelægges af nogen. Ligesaa lidt rører det mig, at Sladdereren har travlt med hende i Garnisonen, onde Tunger har altid helst søgt deres Ofre blandt de ædleste og reneste, da det jo er dem, der med størst Ro finder sig i at blive maltrakterede.

Det, De derimod siger om mit personlige Forhold til Gefion Huldt, vil jeg ærligt tilstaa, gjorde et vist Indtryk paa mig, og for Deres velmente og virkelig gode Raad takker jeg Dem oprigtigt. De skriver, at jeg har isoleret mig saaledes fra mine Kammerater, at det er vanskeligt at være aabenhjærtig overfor mig, og deri har De sikkert Ret. Jeg har aldrig rigtig for-

staaet at vinde Venner. Deres Brev betragter jeg imidlertid som en Vennehaand, der er strakt mod mig, og idet jeg med Tak tager imod den, synes jeg, at jeg skylder Dem en Slags Forklaring over min Optræden overfor den unge Dame, De omtaler.

Jeg har, fra jeg mistede min Mor, været meget ensom og ulykkelig stillet. Jeg var netop en af den Slags Drengnaturer, der daarligst kunde undvære en Mor, og jeg har hele mit Liv savnet hende, mere end jeg kan sige. Jeg vil nødvendig være sentimental, men da jeg af Deres Brev følte, at De ansaa mig for at være en pjaltet Natur, tænkte jeg, De maaske vilde bedømme mig anderledes, om De havde kendt mine Kaar og prøvet, hvad det vil sige i 8-Aars Alderen at faa Stedmoder i det Ords alvorligste Betydning, efter at have været en Mors forgudede og forkælede eneste Barn. Mine Fejl fik Lov at trives, og de gode Spirer i mig blev kvalt. Jeg var hjemløs fra den Dag, hun døde, og jeg fik hurtig den Tanke, at det kun var af Medlidenhed eller Beregning, at man var venlig imod mig. Saadan gik det til, at jeg blev den egoistiske Skeptiker, jeg er. Efterhaanden lærte jeg at skjule min Bitterhed, min Mistro og Ego-

isme under en vis Flegma, og jeg vandt ingen Venner, fordi det saa ud, som om jeg ingen gad have. Jeg har truffet mange Kvinder, mer eller mindre tiltalende, som tydeligt viste mig, at de gerne vilde giftes med den tilkommende Ejer af „Vangsbo“, men — ja, mon De vil forstaa den Tilstaaelse, jeg nu kommer med, — jeg havde ved at omgaaes min Stedmoder faaet en saadan Skræk og Foragt for Kvinder, at jeg havde den største Sky for at knytte min Skæbne til en af dem. Var der en enkelt, jeg syntes om, saa tvang jeg mig til ikke at tænke paa paa hende.

Der var kun et eneste Menneske, der havde været noget for mig, og det var min Mor; jeg var trofast mod hende i Erindringen, og den Tanke var mig imod at trænge hende ud af mit Sind og sætte en anden Kvinde i hendes Sted. Jeg har altid, selv som voksen Mand, savnet min Mor og længtes efter hende, og Grunden til, at jeg holder saa meget af Gefion Huldt og aldrig rigtig har kunnet slippe hende, er den, at jeg egentlig holder af hende som en Dreng holder af sin Mor. Jeg følte mig saa tryk i hendes Nærhed. Hun er hele ti Aar yngre end jeg, og har knapt saa megen Livserfaring,

og dog tænker jeg paa hende og længes efter hende paa samme Maade, som jeg hele mit Liv har tænkt paa og længtes efter min Mor. Derfor kunde jeg ikke modstaa Fristelsen til at være saa meget som muligt sammen med hende, da vi begge var i Garnisonsbyen, og derfor var det vel ogsaa, at jeg bar mig saa pjaltet ad overfor hende. Jeg bar mig ad som en stor, forkælet Dreng overfor en god og eftergivende Mor. „Men hvorfor giftede De Dem da ikke med hende, naar De saa daarligt kunde undvære hende,“ kan jeg høre Dem sige, og det spørger De jo ogsaa indirekte om i Deres Brev. Ja, det var nu ikke alene, fordi jeg syntes, at Familien Huldt var lidt for original, som De tror, og Kammerjunkeren var saa venlig at fortælle deroppe; men jeg kunde jo ikke godt raabe ud, hvor daarligt det stod til med min Fars Pengesager, og Hovedgrunden, hvorfor jeg ikke friede, var den, at jeg syntes, det var Synd at tage hende fra det ene fattige Hjem og føre hende over i et, der var ligesaa fattigt — og hvor der ovenikøbet var en bitter, indesluttet Egoist, som jeg, til at plage hende.

Jeg har under denne langvarige Sygdom lært at se lidt anderledes paa Tilværelsen, og

hvis jeg blot ikke bliver en hjælpeløs Krøbling, saa — det har jeg forlængst besluttet — skal min første Gang gaa til hende.

De selv, Berger, er jo en misundelsesværdig Mand; man maa være lykkelig for at kunne skrive saadant et Brev som det, De skrev til mig; men De har jo ogsaa, som De selv skriver fundet Lykkens Hemmelighed: Det er Nøjsomhed — skriver De — og den nøjsomme har altid nok! Ja, jeg tror, at De har Ret.

Endnu en Gang: Tak for Deres Brev! Det har gjort sin Nytte, hvad De vistnok selv kan læse Dem til mellem Linjerne i dette Svar, der, trods al min Umage, ikke er bleven, som jeg ønskede det.

Jeg sender min ærbødige Hilsen til Deres Frue og er nu og fremdeles Deres hengivne

Aage Vang.“

XI. KAPITEL.

Vitta Marie og hendes Mand sidder i Skumringen i deres store Provinsdagligstue. Han sidder i Krogen henne ved Bogskabet og ryger forsigtigt af sin lange Pibe, og hun sidder i Gyngestolen foran Kakkelovnen og gynger sagte frem og tilbage.

En bred Lysstribe falder fra den aabne Kakkelovnsdør henover Gulvets blomstrede Tæppe, og i det flatterende Ildskær tager Vitta Marie sig smukkere ud end nogensinde, hvad hun imidlertid selv ikke ser ud til at ane.

Gardinerne er endnu ikke trukket for Vinduerne, og man kan se lige ud i Haven, hvor Sneen falder blødt og tæt.

Det er rigtigt Decemervejr, — rigtigt Julevejr!

Der er saa stille i den lune Stue, der høres

ingen anden Lyd end Bornholmeruhrets Tikken, den bløde Vuggen af Gængerne paa Vitta Maries Stol og en sagte Knittren, naar Koksene i Kakkelovnen falder sammen.

Og Vitta Marie bliver ved at vugge sig selv frem og tilbage, til hun er langt inde i Drømmelandet.

Episode for Episode glider hende forbi. Hun ser sig selv som Brud blive ført ind i disse Stuer af Niels, straalende lykkelig, men overmodig og tankeløs som et Barn, der ikke har Idé om at vogte den Skat, det ejer. Hun ser sig som Mor for sin lille Dreng! — I jublende Glæde over ham, bliver det dyrebareste, Livet har skænket hende, som et Legetøj i hendes ukyndige Hænder. Og endelig kommer hun til den Dag, da hun i harmdirrende Egoisme forlod sin Mand og sit Hjem, fordi hun syntes, at hun var bleven forurettet.

Og i al den Tid, — ja lige fra Forlovelsesdagen, havde hun kun tænkt paa sig selv.

Og mens hun, trods sin Kærlighed til sin Mand, kun tænkte paa sig selv, sin egen Lykke og sit eget Velvære, var det ligesom noget fjendtligt og koldt slog ned i deres Hjem.

Egoismen havde sat Bo hos dem, og Tomme

for Tomme sled den deres Kærlighed sønder. Ingen af dem tænkte paa den anden, hver havde nok i sig selv. Trevent gik de til Livets daglige Pligter, og med spændt Opmærksomhed vogtede de paa hinandens onde Ord, mens de tydeligere og tydeligere saa hinandens Fejl.

Vitta Marie kom til at gyse ved at tænke paa den Afgrund, hun havde staaet ved; men et Øjeblik efter fyldtes hendes Hjærte af glødende Taknemmelighed mod den Haand, der blidt havde trukket hende bort og bag efter, uden mange docerende Ord, men kun ved Eksemplets overbevisende Magt, havde vist hende Vejen til Lykken.

Som de fleste Mennesker havde hun i Begyndelsen søgt Ulykkens Aarsag alle andre Steder end hos sig selv. Hun havde troet, at det var Pengemangel, der gjorde hendes og Niels' Ægteskab saa ulykkeligt. Som om Lykken kunde købes for Penge!

De havde jo ikke en Smule mere nu at leve af, end de havde haft tidligere; hun havde maaske nok selv nu lidt mere husmoderlig Erfaring, men det var dog slet ikke det, der var det væsentlige.

Nej, det, der nu jævuede selv den mest

stenede Vej for hende og Niels, det var deres ærlige Stræben efter at fuldkommengøre hinanden ved hver for sig fra sit Hjertes Dyb at give til den anden og glemme sig selv.

At det var hende, der havde faaet Lov til at vise Niels Vej ind til det Lykketempel, der nu var begyndt at hvælve sig over dem, det følte hun sig ikke ydmyget, men taknemmelig over.

„Hvad tænker Du paa?“ spurgte Berger pludselig, „det lød, som om Du sukke?“

„Det var af Velvære,“ sagde Vitta Marie. „Jeg synes, her er saa yndigt. Og naar jeg sidder saadan, saa kan jeg ikke fatte, at jeg virkelig en Gang har villet løbe bort fra alt dette.“

„Jamen, kan Du da fatte, at jeg lod Dig løbe? At jeg ikke øjeblikkelig fløj efter Dig og hentede Dig hjem. Jeg begriber det ikke nu. Men nu er Du her, Vitta, og nu kommer Du aldrig ud af Din „Trædemølle“, som Din forskruede Malerinde havde den Frækhed at kalde dette lille Paradis for.“

„Stakkels, Fru Vixen! det maa være trist at flakke saa hjemløs om,“ sukke Vitta Marie.

Saa blev der atter Stilhed i Stuen, til En-

tréens elektriske Klokke pludselig vækkede dem begge op.

„Det var Postbudet,“ udbrød Vitta Marie og fløj op fra Gyngestolen, „aa Niels, jeg er vis paa, at det er Brev fra Huldts!“

„Ja, det var da ogsaa paa Tide, at det kom,“ sagde Premierløjtnanten, „da han atter kom ind i Stuen med et tykt Brev i Haanden — — „det er hele 3 Uger siden, vi skrev og lykønskede til Reservekompagniet; — jeg var virkelig begyndt at blive bange for, at de skulde være syge.“

Vitta Marie havde tændt Lampen og trukket for Vinduerne, og nu satte hun sig ind i Sofaen og betydede sin Mand, at han skulde sætte sig ved Siden af hende.

„Skynd Dig nu og læs Brevet, Niels,“ udbrød hun utaalmodigt, „hvis Du bliver ved at spænde mig paa Pinebænken, saa —“

„Død og Pine, saa stikker Du maaske af igen!“ —

„Nej — saa tager jeg det og læser det selv først!“ lo hun, „det ved jeg, vil drille Dig, for Du er meget mere nysgerrig end jeg, fordi Du ved, at Brevet er fra Fru Helene og egentlig kun skrevet til mig. Naa — læs saa!“

Premierløjtnanten satte sig tilrette i Sofaen og læste:

„Klitgaarden, d. 8. December 19—.

Kære, lille Fru Vitta.

Hvad mon dog De og Deres rare Mand maa tro om os? Jeg aner ikke, hvordan jeg skal undskylde, at vi har ladet Dem vente paa Svar saa længe, og jeg har ikke Begreb om, hvordan jeg skal faa fortalt alt det, jeg har at melde. Først tusind Tak for de gode Ønsker; vi ved, at de er velmente. Ja, var det ikke vanvittig dejligt, at Dres fik det Kompagni? Nu kan vi da eksistere uden alt for trykkende Nærings-sorger. Jeg forsikrer Dem ogsaa, at den Dag, Udnævnelser kom, ønskede jeg blot, at Ministeren havde været i Stuen og set vor Glæde. Jeg havde nu fløjet ham om Halsen. En Gang imellem er de Ministerskifter da paa deres Plads, og hvad der saa end kan siges om denne, saa er han en retfærdig Mand, og det er da en af de vigtigste Egenskaber for en Minister, skulde jeg tro. Og saa kan De tænke Dem, Fru Vitta, han sendte mig det kønneste Brev — mig privat, hvori han skrev, at det glædede ham at se, at — nej, det er altfor rosende Ord om mig selv,

til at jeg kan skrive dem ned. De kan faa Brevet at se, naar De kommer herover. Men det var jo en stor Glæde for mig, at han havde forstaaet mig. Jeg havde jo gaaet og sørget saa tit over den Historie for Dres Skyld. Til April Flyttedag rejser Dres og jeg saa til København, hvor jeg ikke har boet siden min pure Ungdom, og hvor jeg nu glæder mig til at danne et lille Hjem for Dres og mig og Rinda — saalænge vi beholder hende. Mellem os sagt, saa tror jeg nok, at Doktoren ovre i Klitteby er forelsket i hende, for ad hvilken Kant han saa end er kaldet i Sygebesøg, skal han altid forbi Klitgaarden, og han er hos os mindst de fire Aftener af Ugens syv. Han og Rinda synger Duetter sammen, og hun har ikke talt om Sygdom i en hel Maaned, — saa De ser, Situationen er spændende. Klitgaarden, — vort dejlige, lille Landhjem, — overdrager vi saa til, — ja, nu bliver De forbavset — til Gefion og hendes Mand. Ja, jeg skrev Mand! Hun blev nemlig i forrige Uge viet til Preben Vang. De ved vist nok, fra Gefion selv, at hun i et Par Maaneder har korresponderet med ham, medens han laa paa Hospitalet efter det sørgelige Fald med Hesten i Sverrig, og De har vel ogsaa nok

læst i Bladene, at „Vangsbo“, hans dejlige Barndomshjem, er sat til Tvangsauktion. Hans Fader er aldeles ruineret. At Preben Vang ikke selv har vovet at fri til Gefion, anser jeg næsten for givet, men det er jo ogsaa ligegyldigt — eftersom jeg aldrig har set en Mand saa straalende glad for sin Hustru, som han for hende. Dres rejste selv med Gefion over til København, og hun og Vang blev viet i Stillehed og rejste straks herover. Han har jo taget sin Afsked fra Hæren, da hans ene Ben er bleven stift, — men han finder sig meget godt i at være Invalid og har stor Interesse af at faa alt drevet op herovre paa Gaarden. At Gefion er salig, behøver jeg ikke at fortælle Dem. Jeg tror, at hun er ti Gange lykkeligere for ham, nu han trænger til hende, end da han var den raske og flotte Officer. Det var den Gang ligesom han havde saa meget frem for hende, og hun var maaske aldrig bleven lykkelig i al den Herlighed som Godsejerinde. Her paa Klitgaarden bliver de to nok lykkelige. Gefion hører jo til de Kvinder, der aldrig fordrer noget for sig selv.

Og saa kommer jeg til Slut med en Bøn fra hele Familien. Vil De og Deres Mand ikke kom-

me herover og fejre Julen med os? Der skal nok blive hyggeligt paa den lille Gaard mellem Klitterne, og De vil glæde os alle saameget ved at komme. Gefion og jeg har lovet Præsten at pynte Landsbykirken med Gran og smaa Juletræer med Lys. — Julen er ingen Steder saa dejlig som paa Landet, og det vil være saa yndigt at kunne vandre hjem fra Gudstjenesten i Følge med gode Venner, og saa bag efter holde hygge-Jul med hinanden. Tror De ikke nok, at vi ti kan faa det rart? Jeg skrev ti, for Doktoren kommer naturligvis, og jeg regner Simon og Pjevs med. Husk nu, at vi ikke tager mod noget Afslag! Ak, lille Vitta Marie, dette Brev er vist meget forstyrret, men det er ogsaa skrevet af den lykkeligste Kone i hele Verden. Deres hengivne

Helene Huldt“.

Premierløjtnanten lagde Brevet sammen og saa ned paa sin Kone.

„Hvad siger Du, Niels?“ spurgte hun med lysende Øjne, „skal vi tage derover?“

„Ja,“ nikker han beslutsom, „lad os tage derover. En Jul hos de Mennesker bliver nok, som den skal være. Jeg har desuden nok Lyst til at takke Fru Helene —“

„For hvad?“ spørger Vitta Marie og strækker sin Haand ud imod ham.

„Forfængelige Kone,“ siger han og smiler, „Du ved jo godt, hvad jeg vil takke hende for.“

Vitta Marie lægger sit Hoved ind mod sin Mands Skulder.

„Jamen, jeg kan godt lide at høre det engang til,“ siger hun og ler, „for jeg er meget mere forfængelig og indbildsk, end Du tror; — vil Du saa ud med Sproget, — hvad er det, Du vil takke Fru Helene for —?“

„Jeg vil takke hende for, at hun gav mig min Vitta Marie tilbage, akkurat saadan som jeg havde drømt mig hende. Et lille Ideal, som jeg i al min egen Ufuldkommenhed kan se op til, og som jeg, selv om jeg brummer lidt, og nu og da er urimelig, altid vil elske for hendes Uegen nytte, hendes Offervillighed, og for hendes store Kærligheds Skyld!“

Fru Vollquartz minder i denne ypperlige Bog ofte om Sophus Bauditz. Hendes Sprog er livligt og fængslende, og man mærker hele Tiden, at der er Hjerte bag ved hendes Ord.

(Horsens Folkebl.).

Hvad der i denne friske, nydelige Fortælling mest interesserer er Millieuet. Det turde vel i Grunden være første Gang i dansk Litteratur, at Forholdene i en lille dansk Garnisonsby og da særlig blandt deres Officersfamilier skildres med en saa usminket Ærlighed og Sandruhed.

(Nationaltidende).

Denne virkelig fortræffelige Bog kan indtrængende anbefales som en udmærket Julegave til Hjemmene. — — Som sagt man fortryder ikke, at gøre Bekendtskab med denne Bog, der er skreven af et følsomt og fint forstaaende Menneske.

(Vort Land).

„Petersen“ og hendes Søstre, er en fornøjelig og underholdende Bog, der i særlig Grad egner sig til Familielæsning.

(Berlingske Tid.).

— Der ligger bitter Sandhed bag disse Linjer, som vidner om en fortræffelig Iagttagelses Evne.

(Dannebrog).

Ingeborg Vollquartz'

Gave til

SMAA PIGER

i elegant Kartonage med trefarvetryksomslag, og mange sorte Illustrationer af Axel Mathiesen.

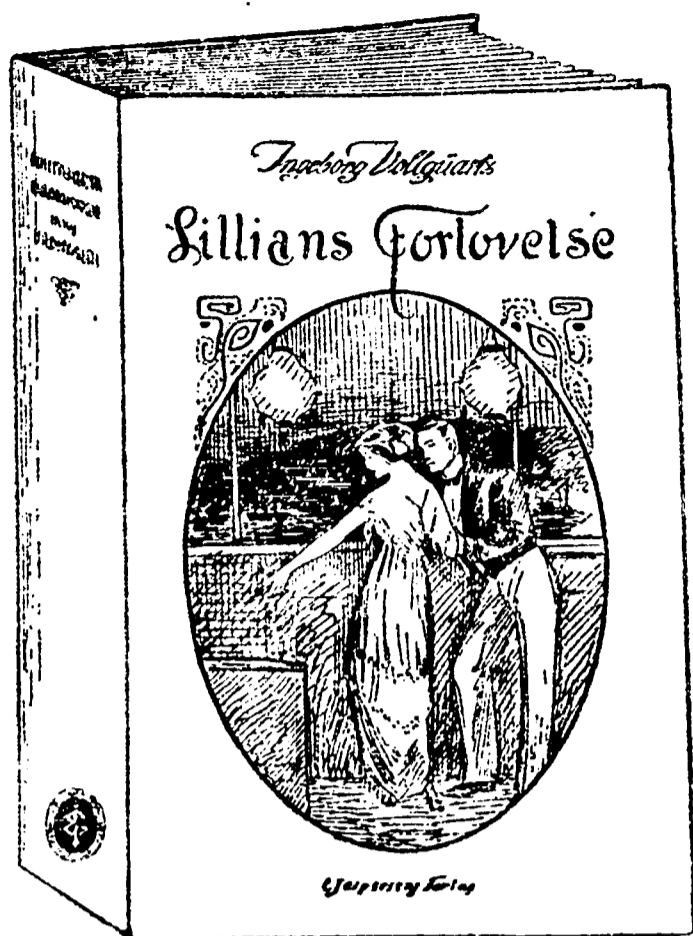
— **Pris 2 Kr.** —

Ingeborg Vollquartz skriver om de gode Hjem, om de i god Forstand gammeldags Mennesker. Hun er fornøjelig og livfuld. Her har hun som en Julegave til vore Smaapiger udsendt en nydelig lille Børnebog: „Inger-Lise“ hedder den.

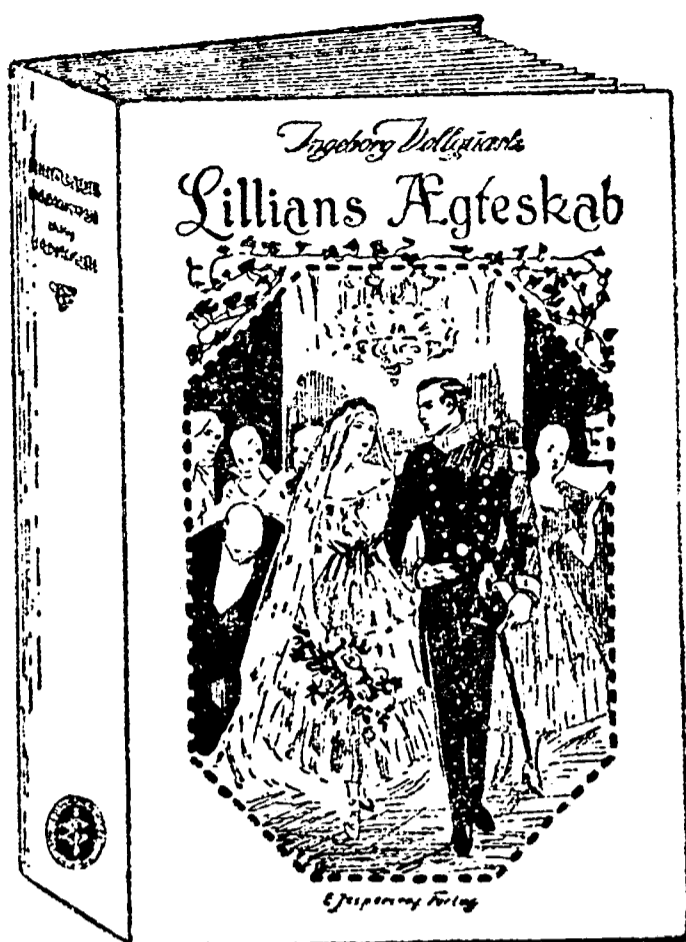
Den handler om en lille Pige, som jo nok af og til er uartig, men som har det kærligste lille Hjerte. Hun er saadan skildret, at enhver ung Moder, som læser Bogen, vil komme til at holde af det lille henrivende Pigebarn. Hendes Lege med Broderen, hendes Kærlighed til Dyr og til hendes Dukker, hendes Forgudelse af Moderen og en Morbror, hendes smaa Uartigheder, alt er saa pudsigt og paalideligt gengivet. Hun bliver Ens gode lille Ven: vi vil gerne høre lidt mere om hende til næste Jul.

(Berlingske Tid.).

INGEBORG VOLLQUARTZ

9. OPLAG

10. OPLAG

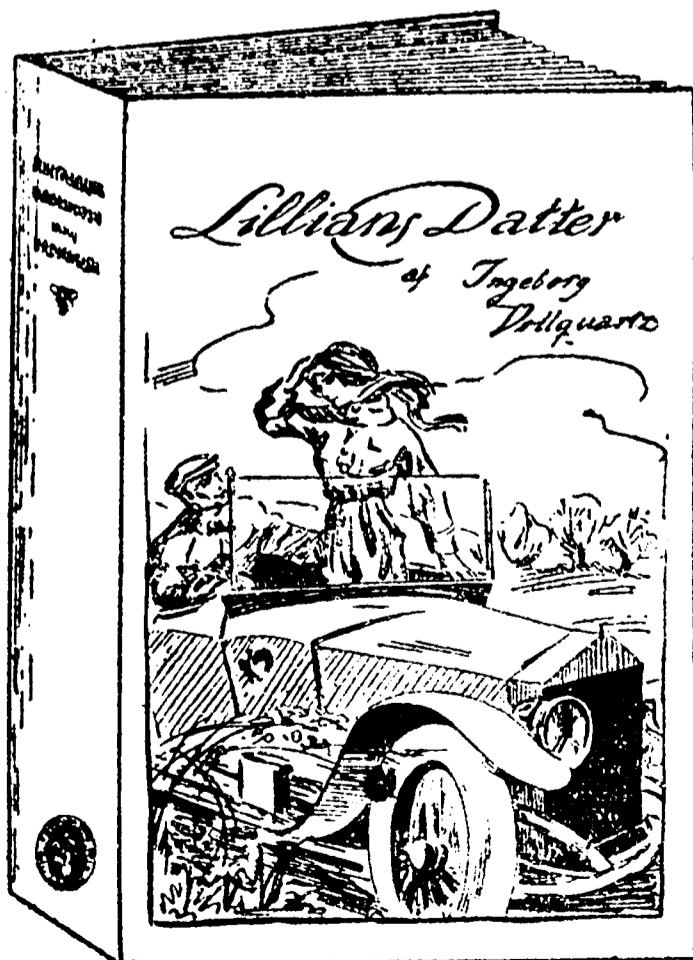
ALLE ENS PRIS

I Kartonomslag m. Aquareltryk

— 3 Kr. —

*I ægte Shirtingsbind med
Guldprægning.*

— 4⁵⁰ Kr. —

10. OPLAG

En af de faa, der virkelig forstaar at skrive for de unge, saaledes at de lytter til tænker eiter og tager Lære deraf er Fru Ingeborg Vollquartz, thi hun har bestandig noget paa Hjerter og forstaar Ungdommen saa godt. Hun vil helst, at hendes Læseinder skal holde af Bogen og læse den om igen; det skal ikke være en hastig „Slugen“, men de skal faa Interesse for Personerne og af deres Erfaringer lære lidt, der senere kan komme dem til Gavn.

De to Ungpigebøger om Lillians Forlovelse og Ægteskab har nu faaet en foreløbig Afslutning i den lige udkomne „Lillians Datter“. Den er lige saa frisk og sund som de to foregaaende og fortæller om Lillians store Pige, der vil være noget, vil være selverhvervende og moderne, trods det, at hun inderst inde er saa sky og fiinfølede, at de Skuffelser, hun lider, hurtig fører hende tilbage til Hjemmet, og da der er Udsigt til en lykkelig Forlovelse, bliver hun nok en af de Hjemme's Kvinder, der er „gammelaldags“ i Ordets bedste Forstand.

Man kommer til at holde af Lillians Datter, saa fin og kæk og indtagende hun er med sit varme Hjerter og sin gode Forstand. (Roskilde Dagbl.)

